

# လတ်ဝသ

သမားတော်လေးဟောင်မြတ်ထွေး

BURMESE  
CLASSIC





စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်  
၃၅၉/၂၀၀၂ (၄)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်  
၉၀၀/၂၀၀၃ (၈)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၅ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ

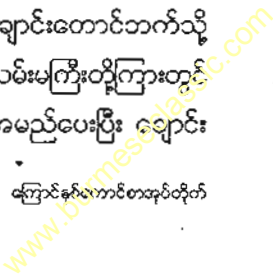
အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်



[၁]

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းကာလက ဖြစ်သည်။ မောင်းတော  
မြို့သည် ရခိုင်ပြည်နယ် အိန္ဒိယနယ်စပ်တစ်လျှောက်တွင် စည်ကားလှ  
သော မြို့ကြီးတစ်မြို့အဖြစ် လူသူအရောက်အပေါက်များပြားပြီး  
ကုန်သည်များ၊ ဈေးသည်များ စီးပွားရေးအရ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကြ  
သူများ များမြှောင်လှသော မြို့လည်းဖြစ်ပေသည်။

မောင်းတောမြို့ဈေးကြီးသည် တပ်ချောင်းတောင်ဘက်သို့  
တက် လာသောရွာလမ်းမကြီးနှင့် အလယ်ရွာလမ်းမကြီးတို့ကြားတွင်  
တည်ရှိနေ၏။ ရွာလမ်းမကြီးကို ရိုတ်တာဟု အမည်ပေးပြီး ချောင်း



ကမ်းပါးမှ သုံးဖာလုံခန့်အကွာတွင် တည်ရှိလေသည်။ ထိုဈေးကြီးသည် မောင်းတောမြို့သူမြို့သားများနှင့် ထိုမြို့တွင် လာရောက်စီးပွားရှာသူအားလုံး၏ စုဝေးရာ တစ်ခုတည်းသောနေရာတစ်ခုလည်းဖြစ်ပေသည်။ ဈေးကြီးသည် စတုဂံပုံတည်ရှိပြီး အရှေ့ဘက်အဆောင်တွင် ကုန်ခြောက်တန်းနှင့် ဆန်တန်းတို့ ရှိလေသည်။ ဆန်တန်းနှင့် ကပ်သော အင်္ဂတေအုတ်ခုံပေါ်တွင် အလောင်းကစားသမားအချို့က အန်စာကစားလျက်ရှိနေ၏။ ဒိုင်လုပ်သူ၏ရှေ့တွင် တစ်၊ နှစ်၊ သုံးဂဏန်းများကို အပိုင်းငယ်များအတူ ကပ်ပြားလိုက် ချပေးထား၏။ ကပ်ပြားနောက်တွင် ဒိုင်လုပ်သူက ထိုင်သည်။ ဒိုင်ရှေ့တွင် ခွက်တစ်ခွက်ထဲ၌ အန်စာတုံးများကို ထည့်ထားပြီး တစ်ဖက်မှ ထိုးသားနှင့် အလောင်းအစားလုပ်ကြသည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

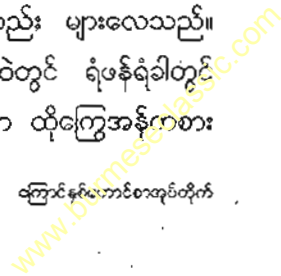
ဒိုင်လုပ်သူက အန်စာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခွက်ထဲထည့်လှုပ်



“ထိုးထိုးဟေ့...ထိုးသားတွေ ထိုးကြ”

စသဖြင့် ထိုးသားများကို ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုးသားများကလည်း ထိုဒိုင်၏အနီးအပါးတွင် ဝန်းရံကာ မိမိတို့အလိုရှိရာ ဂဏန်းပေါက်ကို ရှာရန် ခန့်မှန်းလျက် ထိုးလျက်ရှိကြ၏။ အချို့အန်စာကစားသူများသည် အလှေအကျွံများနေသည့်အတွက်ကြောင့် ခွက်ထဲထည့်၍ လှုပ်သည့်အသံကို နားထောင်ရုံနှင့် မည်သည့်အပေါက်ကျမည်ဆိုသည်ကို တပ်အပ်ပင် သိလျက်ရှိနေ၏။ ထိုသို့သော

အလောင်းကစားများ ထိုသို့ ထိုးသားများနှင့် ကြုံလျှင်တော့ ဒိုင်သည် ပါသမျှတက်တက်စင်အောင် ပြောင်ကာ ပြန်ရလေ့ရှိလေ၏။ ထိုသို့ ထိုးသားများမရှိသည့်နေ့များတွင်မူ ဒိုင်များသည် အထုပ်အထည်နှင့် ပြန်ရလေ့ရှိသည်။ များသောအားဖြင့် ဒိုင်များက လူလည်ကျပြီး စားသာနေသည့်အလုပ်မှန်း သိသည့်တိုင်အောင် ထိုကြွေအန်ကစားနည်းအတိုင်းပင် အန်စာတုံးကစားနည်းသည် မောင်းတောမြို့တွင် အသိအမှတ်ပြုခံထားရသော လူကြိုက်များလျက်ရှိသော ကစားနည်းလည်းဖြစ်ပေသည်။ နေ့စဉ်နေ့စဉ်ပင်လျှင် မောင်းတောဈေးကြီးထဲတွင် အန်စာကစားသူများသည် နည်းပါးသွားသည်မရှိဘဲ များသထက်များလာသည်သာရှိကာ ဒိုင်လည်းမဟုတ်ဘဲ၊ ထိုးသားလည်းမဟုတ်ဘဲ ထိုကဲ့သို့ ကြွေအန်ကစားသည်ကိုပင် နံဘေးမှ ထိုင်ကြည့်နေကြသူများလည်းရှိလေသည်။ ထိုအထဲတွင် မောင်မြတ်ထွေးတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ငွေကြေးမရှိ၍ ထိုဒိုင်းမျိုးတွင် ဝင်မထိုးနိုင်ဖြစ်ရလေသည်။ သို့သော်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ကြွေအန်ကစားသည့်နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လေ့လာမှုအားပြည့်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ကြွေအန်လှုပ်သံကို နားထောင်ရုံနှင့် မည်သည့်အပေါက်ကျမည်ကို စိတ်ထဲမှာ မှန်းကြည့်လျက်ရှိ၏။ မှန်းသည့်အတိုင်းပင် မှန်နေတတ်သည်ကလည်း များလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် မောင်မြတ်ထွေး၏စိတ်ထဲတွင် ရံဖန်ရံခါတွင် ငွေကြေးရှိလိုစိတ်၊ ထိုငွေကြေးကို ရင်းနှီးကာ ထိုကြွေအန်ကစား



ပိုင်းတွင် ဝင်ရောက်ကစားတတ်ချင်စိတ် တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါး လှကာ သင်္ချိုင်းကုန်းတွင်နေထိုင်ရသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် မည်သူကမှ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်သည့်အပြင် ပိုက်ဆံရှိ၍ ကစားမည်ဆိုလျှင်ပင် ဝင်ရောက်ကစားခွင့်ရရန် မလွယ်ကူလှချေ။ အချို့ထိုးသားများ၊ တချို့ဒိုင်များဆိုလျှင် သူတို့၏ပိုင်းနံဘေးမှာ မောင်မြတ်ထွေး လာရောက်ကြည့်ရှုနေလျှင် လာဘ်တိတ်သည်ဟုပင် အယူအဆရှိကာ...

“သွားသွား ကောင်လေး...။ နင်မလာနဲ့ဟေ့။ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား...။ နင်မလာနဲ့”

ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးက တစ်ခြားပိုင်းသို့ ကူးမည်ကြံ လျှင်လည်း တစ်ခြားပိုင်းက ဆီးကြိုကာ...

“ဟေ့ဟေ့...ဒီဘက်ကူးမလာနဲ့။ မင်းလာရင် အကုသိုလ် ဖော် နံတယ်...။ သွား”

ဟု အလောင်းကစားသမားများကပင်လျှင် သူတို့လုပ်နေ သည့် အကုသိုလ်အလုပ်ကို မွေကာ လူတစ်ဖက်သားအား ထိုကဲ့သို့ ချိုးနှိမ်၍ ပြောဆိုခေါ်ဝေါ် တုံ့နှင်းလျက်ရှိနေသည်။ မောင်မြတ် ထွေးသည် ဘဝကခေလွန်းသူဟုဆိုရမည့်ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် ပင်ဖြစ်လေသည်။ သူ၏မိဘများ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟုပင်



သူ့အနေနှင့် ပြန်လည်၍ သိရှိခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ ဤမောင်းတောမြို့သို့ အလာတွင် သူ့မိဘနှစ်ပါးသည် ကားမှောက်၍ ပွဲချင်းပြီးသေဆုံးသွား ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ သူ့ကိုလည်း သေဆုံးမည်ဟုထင်ကာ သင်္ချိုင်း ကုန်းတွင် လာရောက်၍ နံဘေးမှလူများက ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အမှန်တကယ်မသေကြောင်းကို သုဘရာဇာများက သိသဖြင့် အရပ်ထဲ ပြန်လည်ပို့ဆောင်လေသည်။ သို့သော်လည်း သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မသေဘဲပြန်လာသော သူ့ကို အရပ်ထဲမှ လက်ခံခြင်း မရှိချေ။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သင်္ချိုင်းကုန်းရှိ ဇရပ်တွင်ပင် သုဘရာဇာ အချို့၏ ပေးစား၊ ကျွေးစားများကို စားသောက်ရင်း ဤအရွယ်အထိ တိုင်အောင် ကြီးပြင်းလာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကံကောင်းသည်မှာ မောင်မြတ်ထွေးတို့၏ သင်္ချိုင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက လာ ရောက်၍ ကျောင်းဆောက်ကာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိနေ၏။

ထိုဘုန်းကြီးကို ကြည်ညိုလေးစားသဖြင့် လာကြသော ဒါယကာအချို့က မောင်မြတ်ထွေးကို လိုအပ်သည်များခိုင်းပြီး မုန့်ဖိုး လေးများပေးလျက်ရှိသဖြင့် ထိုငွေလေးဖြင့် မောင်မြတ်ထွေး တစ်ယောက် လူလားမြောက်လာသည်ဟုပင် ဆိုရချေမည်။ ယခု ဆိုလျှင် မောင်မြတ်ထွေးသည် အသက်(၁၈)နှစ်ကျော်၍ (၁၉)နှစ်ထဲသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်သည်။ စာမတတ် ပေမတတ်ဟူ၍ကား ပြော၍မဖြစ် ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်မြတ်ထွေးကို ဘုန်းတော်ကြီးမှ



စာပေသင်ပေးပြီး ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း လက်သန်း ကုန်းကို ထောင်းထောင်းညက်ညက်ကျေအောင် သွန်သင်လေ့ကျင့် နိုင်းခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးသည် ရေကြမ်း မြေကြမ်းနိုင်လှသော သင်္ချိုင်းတွင် ကြီးပြင်းလာရသူဖြစ်သော်လည်း လိမ္မာရေးခြားရှိကာ ဉာဏ်ထက်မြက်သဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ အချစ်တော်လည်း ဖြစ်ခဲ့ သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး သင်ကြားသမျှကို ကျေကျေလည်လည် တတ်ကျွမ်းသည့်နှင့်အမျှ အခြားသော ဗဟုသုတစာပေများကိုလည်း ဘုန်းကြီးဆီလာသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများမှတစ်ဆင့် လေ့လာ ဆည်းပူးသဖြင့် အသိဉာဏ် အတော်အတန်ပြည့်စုံသူဟုလည်း ဆိုနိုင် လေသည်။ သို့သော် မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် မြို့ထဲသို့သွား၍ အလုပ်အကိုင်တောင်းဆိုသည့်အခါတွင်မူ မည်သူကမျှ အလုပ်ခန့်လေ့ မရှိပေ။

အလုပ်ကြမ်းသမား၊ အိမ်သာတွင်းတူးသမား စသည့်အလုပ် မျိုးကိုပင်လျှင် မည်သူမှမလုပ်ချင်နေ၊ မောင်မြတ်ထွေးနှင့်တော့ မခိုင်းနိုင်ဟု ငြင်းဆန်လွှတ်ကြသည်သာ များသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် ဤမြို့၊ဤရွာတွင် ဧနထိုင်ရသည်မှာ အလွန်ကျဉ်းကျပ်၍ အလွန်ဒုက္ခရောက်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေ သည်။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေပေးလျှင် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ပြောင်းရန် အားသန်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အနေနှင့် ထိုကဲ့သို့ စွန့်စား

သွားလာနိုင်ရန် ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စ နည်းနေသေးသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှု နည်းပါးနေသည့်အတွက်ကြောင့် ယနေ့ထက်တိုင် ထိုကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်နိုင်သေးခြင်း မရှိပေ။ အချို့သော နေ့များတွင် မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း မောင်းတော ဈေးသို့ သွားကာ ကြွေအန်ဝိုင်းများတွင် အပျင်းပြေ ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အလောင်းအစားအလုပ်များသည် ကောင်းသော အလုပ် မဟုတ်မှန်းကို သူ့အနေနှင့် ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒ အရ သိကျွမ်းနားလည်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အဖော် မရှိ အထီးကျန်လှသော မောင်မြတ်ထွေး၏ဘဝမှာ ရံဖန်ရံခါ ထိုဝိုင်း များနံဘေးမှာ သွားရောက်ငေးမောနေရခြင်းကသာလျှင် အစိတ် အပိုင်းတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်တည်လျက်ရှိလေသည်။

၁၉၄၂ခုနှစ် တပေါင်းလံ၏ ပူလောင်သောနေ့တစ်နေ့တွင် ဖြစ်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ဈေးကြီး၏ အန်စာဝိုင်းနံဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ အငေးသားရှိနေ သည်။ ထိုအန်စာဝိုင်းအနီးသို့ ဤမြို့၊ ဤရွာမှ ဟုတ်ပုံမရသော လူစိမ်းအဖိုးအိုတစ်ဦးသည် လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို သိုင်းလွယ်ကာ မယောင်မလည်နှင့် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအဖိုးအိုသည် အသက်(၅၀)ကျော် (၆၀)နီးပါး ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းမွန်ကာ မှုန်နှာထားချို့ချို့ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မလည်မပယ်

ပုံစံပေါက်ကာ ထိုအန်စာစိုင်းကို ဝင်ရောက်လက်ရည်သွေးလိုသည့် အနေအထားမျိုးကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဒိုင်လုပ်သူကလည်း...

“ဆရာကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ...။ ထိုးချင်လည်း ဝင်ထိုးလေ”

ဟု မြူဆွယ်ဖိတ်ခေါ်လေသည်။ အဘိုးကြီးသည် တွေ့စေ စဉ်းစားဟန် မရှိလှချေ။ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်သာ ထိုးမည်လိုလို မထိုးဘူး လိုလိုလုပ်လျက် နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေလေသည်။ ဒိုင်လုပ်သူက...

“ဆရာကြီး စိတ်ပါရင် ဝင်ကစားလိုက်ပါလား...။ ဘာပဲ ပြောပြော ဆရာကြီး အပျင်းပြေသွားတာပေါ့။ အတွေ့အကြုံလည်း ရတာပေါ့...။ စမ်းကြည့်လိုက်ပါလား”

ဟု တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သွေးဆောင်ဖိတ်ခေါ်လျက် ရှိလေသည်။ အဘိုးအိုသည် ငွေအတော်အတန်ပါလာပုံရပြီး သူ၏ပုံစံမှာ လည်း သူဆင်းရဲလူတန်းစားများထဲမှ ဟုတ်ဟန်မတူချေ။ ထို့ကြောင့် ပင်လျှင် အလောင်းအစားဒိုင်လူကြီး၏ အကြိုက်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဖြစ်နေပေတော့သည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ထိုအဘိုးအို ဝင်ရောက်ကစားမည်ကို စိုးရိမ်လျက် ရှိနေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဒိုင်သည် အင်မတန်လူလည်ကျပြီး အင်မတန်ညစ်စုတ်တတ်သည့် ဒိုင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို သူက သိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့သိသကဲ့သို့ အဘိုးအိုက သိမည်မဟုတ်သောကြောင့် မောင်မြတ်

ထွေးမှာ အဘိုးအိုဝင်ကစားမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကျပြီး အဘိုးအိုကိုယ်စား တထိတ်ထိတ်နှင့် ပူပန်နေလေတော့၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အဘိုးအိုသည် ဝိုင်းပတ်ပတ်လည်မှာ လှည့်ကြည့်ရင်း မောင်မြတ်ထွေး၏အနီးအပါးသို့ ရောက်လာ၏။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး အဘိုးအိုအား လေသံကလေးနှင့်...

“အဘကြီး သွားမကစားနဲ့။ ဘကြီးပါလာသမျှ ကုန်သွားလိမ့်မယ်”

ထိုကဲ့သို့ သူပြောသည်ကို အဘိုးကြီးက မကြားဟန်ဆောင်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုလေသည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် မောင်မြတ်ထွေးအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပုခုံးသိုင်းဖက်ကာ...

“ကဲလာ...လူကလေး”

“ခင်ဗျာ...”

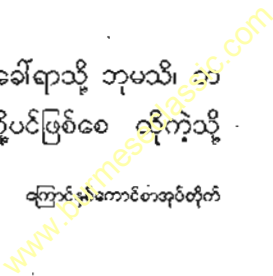
“လာလာ...လူကလေး။ အဘနဲ့ လိုက်ခွဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။ ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ အဘ”

“လာပါကွာ...လိုက်ခွဲပါ။ တစ်နေရာရာ သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ထိုအဘိုးအိုခေါ်ရာသို့ ဘုမသိ၊ ခပ်မသိနှင့် လိုက်ပါသွားရလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လိုက်သို့



လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က မိမိအား နွေးထွေးစွာဖိတ်ခေါ်မှုအတွက် မောင်မြတ်ထွေးသည် ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မောင်မြတ်ထွေးသည် ကြီး ပြင်းလာသည်ထဲက သုဘရာဇာ အချို့မှလွဲပြီး ကျန်သူအပေါင်းတို့၏ နှိမ့်ချဆက်ဆံခြင်းကိုသာ ခံခဲ့ရသောသူဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ လူ့ရည် သန်အဘိုးအိုတစ်ဦးက ပခုံးသိုင်းဖက်ပြီး ရင်းရင်းနီးနီးဆွဲခေါ်သွား သောအခါ သူက ကြည်နူးပီတိဖြစ်သလောက် ဘေးမှလူများကမူ အံ့ဩလျက် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟာ...ဒီအဘိုးကြီးကတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဒီကောင်လေး ကို ခေါ်သွားသလဲ မသိဘူး”

“အေးလေ...ဟုတ်ပါ။ ဒီကောင်လေးကိုယ်က အနံ့ အသက်တောင် ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ အဘိုးကြီးက ဘာကြောင့် သွားလဲ မသိဘူး”

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်သံပေးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဈေးအပြင်ဘက်သို့ မောင် မြတ်ထွေးအား ခေါ်သွားပြီး လမ်းမှာလည်း တစ်တွတ်တွတ် မေးသွား လေသည်။

“နေပါဦး...။ လူကလေးက ဒီလောင်းကစားဒိုင်တွေ ညစ်တတ်တာကို သိတယ် ဟုတ်သလား”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီဝိုင်းကို လာလာပြီး

တော့ ကြည့်နေကျပဲ။ သူတို့တွေ အရမ်းညစ်တာ”

“ဟုတ်လား...။ ဘယ်လိုညစ်သတန်း”

“ဟာ...ညစ်နည်းကတော့ အစုံပေါ့။ အဘကြီးတို့လို ပိုက်ဆံပါတဲ့သူတွေဆိုရင် သူတို့ဆီမှာ အကုန်ပြောင်ပြီးမှ ပြန်သွားရ တာပဲ။ သူတို့က အလံရူးတွေလည်း ရှိတယ်။ မျိုးစုံ...။ ဆူများအိတ် ထဲက ပိုက်ဆံကို နှိုက်တဲ့လူတွေပါ ဘကြီးရယ်”

“နေဦးကွဲ့...။ မင်းက ဒီမှာ နေတိုင်းလာကြည့်တယ်...။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

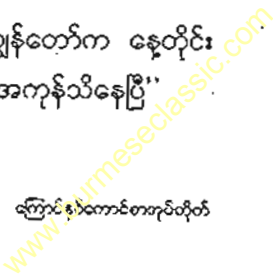
“ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူးလား”

ထိုစကားကို ပြန်ဖြေဟန်ပြုပြီးမှ မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် မည်ကဲ့သို့ စကားဆက်ရမည်မသိ ဖြစ်လေသည်။ ဟန်ဆောင်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် မျက်နှာညှိုးငယ်သွားရသည်ကို အဘိုးအို ကလည်း ရိပ်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်...

“ကဲကဲ...မင်းမပြောချင်လည်း မပြောပါနဲ့တော့။ ဘာပဲပြော ပြော...မင်းက ငါ့ကိုယ်စား ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ လောင်းကစားဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုးရင် နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ...နိုင်တာပေါ့ ဘကြီးရဲ့။ ကျွန်တော်က နေ့တိုင်း သာနေကျဆိုတော့ သူတို့လုပ်ပုံကိုပုံတွေ အကုန်သိနေပြီ”

“ဟုတ်လား...”





“ဟုတ်တယ် အဘရဲ့...။ သူတို့ အန်စာခေါက်သံကို နားထောင်ပြီး ဘယ်အပွင့်ကျမယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်တယ်”

“ဟေ...တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့...ဘကြီးရဲ့”

အဖိုးအိုက မောင်မြတ်ထွေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“ကဲ့...ဒါဖြင့်လို့ရှိရင် အခု အဘရဲ့ ငွေတချို့ကို ယူသွားပြီး တော့ လူလေး သွားထိုးမလား”

“ဗျာ...”

“နိုင်လို့ရှိရင် အမြတ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူကြတာ ပေါ့။ ရှုံးသွားရင်တော့ အဘကို ဒီပိုက်ဆံ ပြန်ပေးစရာမလိုပါဘူး”

မောင်မြတ်ထွေးသည် စိတ်ထဲမှာ တချက်တက်ကြွသွားပြီးမှ တစ်ချက်ပြန်၍ တွေ့ငိုင်သွားလေသည်။ ထို့နောက်မှ...

“အမ်း...မလုပ်ချင်ပါဘူး ဘကြီးရယ်”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဟို...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ထိုအခါ အဘိုးအိုက မောင်မြတ်ထွေးကို ပြီးတုံ့တုံ့ကြီးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။ အဘိုးအို၏အပြုံးကို မည်ကဲ့သို့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရ မည်မှန်း မသိသော မောင်မြတ်ထွေးသည် မိမိဘက်က ပြောစရာ ရှိသည့်စကားကိုသာ ဖာထေးသည့်အနေနှင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“အခု ကျွန်တော် သွားမထိုးပေးဘူးဆိုတော့ အဘက

ကျွန်တော် ခုနကပြောခဲ့တာတွေကို ကြားတယ်လို့ ထင်မှာပဲ”

“နို့...မဟုတ်ဘူးလားကွဲ့”

“မဟုတ်ဘူး...အဘရယ်။ ကြားတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် သွားထိုးရင် တကယ်နိုင်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့...”

“အေး...ပြောပါဦး။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲကွ”

“ဒါပေမဲ့ ဘကြီးရယ်...အဲ့ဒါတွေက အစ,မလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

“ဟေ...”

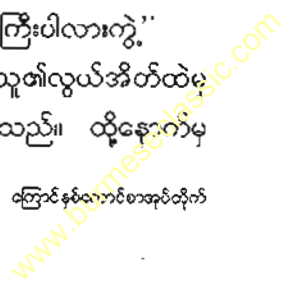
“အစ,မလုပ်တာကောင်းပါတယ် အဘရယ်။ ဟို... ထိုးစရှိရင် ထိုးချင်ရင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ လောင်းကစားအလုပ်ဆိုတာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး...မဟုတ်လား”

“ငါ့...လောင်းကစားလုပ်တာ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အဲ့ဒါတော့ မင်းပြောမှလား...။ သိတာပေါ့။ အခုဟာက ကံကြမ္မာကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တာလေ”

“အဘရယ်...ကံကြမ္မာကို စမ်းသပ်ကြည့်တယ်ဆိုတာက လောင်းကစားနဲ့ စမ်းလို့လည်း အပိုပါပဲ။ ကံကြမ္မာဆိုတာ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာတဲ့ အသီးအပွင့်တွေပါ”

“အမယ်မယ်...လူလေးက အလာကြီးပါလားကွဲ့”

ထိုကဲ့သို့ပြောကာ အဘိုးအိုက သူ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ ကွမ်းဘူးကို နှုတ်ပြီး ကွမ်းတစ်မြုံ မြုံလေသည်။ ထို့နောက်မှ



ကွမ်းတံတွေးကို ပျစ်ခနဲထွေးလိုက်ပြီး...

“မဆိုးပါဘူး”

“ဗျာ...ဘာလဲ ဘကြီး”

ထိုသို့ အဘိုးအိုက ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် ပြောသောအခါ မောင်မြတ်ထွေးလည်း အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ အဘိုးအိုက ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာနှင့်ပင်...

“ဪ...အဘ လူရွေးတာ မှန်သွားတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရဲ့”

“ဪ...မင်းဟာ ရုပ်ရည်လက္ခဏာ တင့်တယ်တယ် လေ”

အဘိုးအို ထိုကဲ့သို့ပြောလျှင်လည်း ပြောစရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းပွင့် မွေးဖွားခဲ့သည်ဟုဆိုကာ လူအများက ရှောင်ကျဉ်ကြသော်လည်း မောင်မြတ်ထွေး၏ အင်္ဂါရုပ်က တင့်တယ် ပြေပြစ်မှု ရှိလေသည်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံးမျက်ဆံကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ပြောရမည်ဆိုလျှင် လူချောတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ကြေးရတတ်မိဘုရားမှ မွေးဖွားသူဖြစ်ပြီး အတန်းပညာသင်ကြားရသူ တစ်ယောက်သာဆိုလျှင် မောင်မြတ်ထွေး၏ နားတွင် မိန်းကလေးတွေ အလှပကေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမည်မှာ သေချာသလောက်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ယခုမူ ခပ်စုတ်စုတ်အဝတ်အစားနှင့် ညှိုးငယ်သည့်အသွင်အပြင်ရှိသော မောင်မြတ်ထွေးအား

ဘယ်အပျိုကမှ ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိကြချေ။ အဘိုးအိုက သူ့စကားကိုသူ ဆက်ပြောလေသည်။

“အဘက ဒီဈေးထဲ လာတယ်၊ ဒီအန်စာပိုင်းထဲကို လာတယ်ဆိုတာက ဒါတွေကစားချင်လို့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့”

“ဟုတ်လား...အဘ။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“အဘက လူရှာတာ”

“ဟင်...အဘက ဘယ်သူ့ကို ရှာတာတုန်း”

“ဪ...လူလေးကို လာရှာတာလေ”

“ဗျာ...။ ကျွန်တော့်ကို ရှာတာ။ ဟုတ်လား...”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

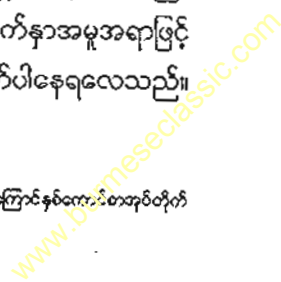
မောင်မြတ်ထွေးသည် အလွန်အင်မတန် အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“အဘက ကျွန်တော့်ကို သိလို့လား”

“ဟင့်အင်း...မသိပါဘူး”

“ဟင်...ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ရှာတာတုန်း”

အဘိုးအိုက တဟဲဟဲရယ်လေသည်။ ထို့နောက် စကားကို ဆက်၍မပြောသေးဘဲ ကွမ်းကိုသာ တဖြူဖြူဝါးနေလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးမှာသာ နားမလည်နိုင်သော မျက်နှာအမူအရာဖြင့် အဘိုးအိုကို ငေးမောကြည့်ရင်း နံဘေးမှ လိုက်ပါနေရလေသည်။ အတန်ကြာမှ အဘိုးအိုက...



“ဒီလိုကွဲ့...လူလေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါအဘ”

“အဘက ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိတယ်”

“ဗျာ...”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိတယ်လို့ ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဘယ်လိုသိတာတုန်း အဘ”

“ဪ...အဘက သာသနာ့ဘောင်ကို ဝင်ချင်ပြီကွယ်။ သာသနာ့ဘောင် ဝင်တဲ့နေရာမှာလည်း တောထွက်ချင်ပြီ။ အေးအေးဆေးဆေး တရားအားထုတ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းတာပေါ့”

ထိုကဲ့သို့ပြောလိုက်ရသော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးသည် အဘိုးအိုက သူ ပေးထွက်တရားအားထုတ်သည့် နေရာတွင် သူ့အား အဖော်အလှော်အဖြစ် ကပ္ပိယအဖြစ် ခေါ်သွားမည်လောဟု စိတ်မှ တွေးလိုက်မိလေ၏။ သို့သော်လည်း အဘိုးအိုဆက်ပြောသောစကားက သူ့ထင်မြင်ချက်နှင့် တက်တက်စင်စင်အောင် လွှဲမှားသွားလေသည်။

“အဲ့လို...။ အဘ သာသနာ့ဘောင်ကို မဝင်ခင်မှာ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဘရဲ့ ပညာအမွေတွေကို လူတစ်ယောက်ဆီမှာ ပေးသွားချင်တယ်”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲဒီလူဟာ ဟို...စိတ်ထားကောင်းရမယ်၊ ရိုးသားရမယ်၊ ကြီးစားရမယ်၊ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်မှုလည်း ရှိရမယ်။ နုပျိုငယ်ရွယ်ရမယ်။ အဲလိုတပည့်မျိုးပေါ့ကွယ်။ အဘ လိုချင်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို လှည့်ရှာခဲ့တာပဲ။ ခုတော့ လူကလေးကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ အဘ သဘောကျသွားတယ်”

“ဗျာ...ကျွန်တော့်ကို အဘ သိလည်းမသိဘဲနဲ့”

“အေးလေ...လူလေးကို အဘ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလေးရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာကို ကြည့်ရုံနဲ့တင် လူလေးဟာ တစ်နေ့မှာ ကောင်းစားမယ့်လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အဘ သိပါတယ်။ အဘ ပညာအမွေအနှစ်တွေကိုလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးခဲ့ဖူးသင့်တော်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အဘ သိတယ်”

“ဪ...အဘက ဗေဒင်ဆရာလား”

အဘိုးအိုက ပြုံးပြန်လေသည်။ ထို့နောက်မှ...

“အေး...အဲ့သလိုပြောရင်လည်း ရသပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဓိကကတော့ အဘက ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ပါ”

“ဆေးဆရာကြီး...”

“အေး...ဟုတ်တယ်လေ။ လူကလေးကို အဘပေးမယ့် ဆိုတဲ့ အမွေကလည်း ဆေးပညာအမွေပဲ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ...”

“ဒါပေမဲ့... ဗေဒင်ပညာသဘောတွေလည်း ပါတာပေါ့ကွာ။ အချို့ကိစ္စတွေမှာက သဘာဝလွန်ကိစ္စရပ်တွေနဲ့ ဖြေရှင်းရတာလည်း ရှိတယ်။ အဲ့ဒီတော့ ဗေဒင်နဲ့လည်း မကင်းဘူးပေါ့”

“ဪ... အဲ့ဒါတွေကို အဘက ကျွန်တော့်ကိုသင်ပေးမယ် ပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်တယ်။ သင်ပေးမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ပင်ကြီးကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် အရိပ်ခိုကာ ခေတ္တနားကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ နိနားနေစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုက မောင်မြတ်ထွေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရင်း ကျေနပ်အားရ သည့်အသွင်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေပြန်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်လာကာ...

“အဘ...”

“ပြော... လူလေး”

“အဘ ကျွန်တော့်ကို ပညာတွေသင်ပေးမယ်က ဟုတ်ပါ ပြီ”

“နို့ ဘာက... မဟုတ်ဘူးလဲကွဲ့”

“ကျွန်တော့်မှာ အဘကို ဉာဏ်ပူဇော်ခပေးစရာ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး”

“ဪ... ပူဇော်စရာမလိုပါဘူးကွာ။ မင်းက အဘကို

ငွေပေးစရာမလိုတဲ့အပြင် အဘက မင်းကို ပြန်ပြီးတော့ အစစအရာရာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားဦးမယ်”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်...။ အဘရဲ့ ပညာကိုသာ ကောင်းကောင်း ယူ၊ လူတွေကို ကယ်တင်ပေး။ အဲဒါဆို အဘ ကျေနပ်ပြီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကွဲ့”

“အဘပြောတဲ့အတိုင်းသာ လူလေးက လုပ်ဆောင်ပေးနိုင် လို့ရှိရင် အဘက အေးအေးဆေးဆေး တရားအားထုတ်လို့ ပြောဉ် ပြီပေါ့ကွယ်”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ်ကွဲ့အဘ”

“ဘယ်လိုလဲ။ မင်းကရော ကြိုးစားမယ် မဟုတ်လား”

မောင်မြတ်ထွေး၏စိတ်ထဲတွင် အင်မတန်ပင် ကျေနပ်အားရ ကာ သူ့ဘဝအတွက် ‘ဝမ်းသာလုံးဆီပြီး ချက်ချင်းပင်လျှင် စကား မပြန်နိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ပြီးမှ စိတ်ထိခိုက်လှသော ဝမ်းခေါင်း သံကြီးဖြင့်...

“ကြိုး... ကြိုးစားပါမယ် အဘ။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်”

ထိုသို့ပြောကာ ပုန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ဆေးဆရာ အဘိုးအို၏ခြေမိုးကို သူ့နဖူးနှင့်ထိကာ ပြားပြားဝပ် ရှိခိုးကန်လာ လေသည်။ အဘိုးအိုက သူ၏ရှိခိုးမှုကို ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ ယူလေ

သည်။ ထို့နောက်မှာမှ သူ့ပုခုံးကို ဆွဲထူမကာ...

“ကဲ...ဒီနေ့ကစပြီးတော့ မင်းဟာ တသွေးတမွှေးဖြစ်ပြီ လို့သာ သတ်မှတ်လိုက်တော့။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းဘဝ ဦးမော့သွားပြီ”

“ဟင်...အရင်တုန်းက ကျွန်တော့်ဘဝ နိမ့်ကျခဲ့ဖူးတာကို အဘက သိသလား”

“ဪ...လူလေးရဲ့ ကြွန်အင်လက္ခဏာကို ကြည့်ရင် သိတယ်လို့ အဘ ပြောပြီးပါကောလား။ ခုနက လူလေးမေးသလို အဘက ဗေဒင်ပညာလည်း တတ်ကျွမ်းတယ်လေ။ အဘ အကုန် သိပါတယ်”

“ဒါ...ဒါဖြင့်ရင်...”

“လူလေး ဘာမှ စကားတွေရည်မနေခဲ့တော့။ အခုအချိန်က စပြီးတော့ လူလေးကို အဘရဲ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်ပြီ။ လူလေး ကလည်း အဘကို ဆရာသမားတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး တော့ အဘရဲ့ ပညာနို့ကို သောက်စို့ပေတော့...”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

“ကဲ...ဒါဖြင့်ရင် တို့သွားကြစို့”

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ...”

အဘိုးအိုက မောင်မြတ်ထွေးကို ပျက်လုံးအစုံမှေးစင်းကာ ကြည့်လျက် ခေတ္တစံစင်သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီး...

“အဘထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် မင်းဟာ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ

နေတာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဗျာ...”

မောင်မြတ်ထွေးသည် အင်မတန်အံ့အားသင့်သွားလေ သည်။ ထို့နောက်မှ...

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် အဘ။ သင်္ချိုင်းကုန်းက ဖရပ်မှာ နေပါတယ်”

“အေး...ကောင်းပြီလေ။ အခု...အဲ့ဒီသင်္ချိုင်းကုန်းက ဖရပ်ကို သွားကြတာပေါ့”

“ဗျာ...အဘက ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်နေမလို့လား”

“အိုး...ဘာလို့မနေနိုင်ရမှာလဲကွယ်။ နေရမှာပေါ့”

“အဘအနေနဲ့ ကျက်သရေယုတ်စရာများ...”

“အို...ဘာကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲကွယ်။ ဒါတွေဟာ အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ အယူအဆတွေပါ။ အဓိကက ကိုယ့်စိတ် စင်ကြယ်နေဖို့ပဲကွ”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ် အဘ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ။ ကဲ...မင်း ရှေ့က သွားပေတော့”

ထိုသို့ဖြင့် လောလောလတ်လတ် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် သည် သင်္ချိုင်းကုန်းရှိဖရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ တက်ကြွသောခြေလှမ်း များနှင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ လမ်းခရီးမှာပင်လျှင် သမား

တော်အဘိုးအို၏ အစွမ်းအစကို မောင်မြတ်ထွေး တွေ့မြင်ရလေ တော့သည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွဲ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် လူအများ ဝိုင်းအုံ့၍ တစ်စုံတစ်ရာကြည့်ရှုနေကြသည်ကို ကြုံကြရလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ စူးစမ်းလိုသောစိတ်နှင့် ထိုလူစုလူဝေးကို အကဲခတ်ကြည့်ရာ မြေပေါ်မှာ တုံးလုံးလုံးနေသောလူတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းအုံ့ကြည့်ရှုနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ကြရလေသည်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဝေဖန်လျက် ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်ကိုလည်း တွေ့ကြရလေသည်။

“မြွေကိုက်သွားတာ...မြွေကိုက်သွားတာ”

“ဟို...အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေလား မသိဘူး”

“အို...ဒီလောက်ကြီးခံနေရမှတော့၊ သတိတောင် လစ် တယ်ဆိုမှတော့ အဆိပ်ပြင်းလို့ပေါ့”

“ဒီလူ့ဒဏ်ရာက မြွေကိုက်လို့ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ဟာသူ ကြောက်လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတာများလား”

“အို...ဆေးဆရာ...ဆေးဆရာဆီ အမြန်ပို့မှဖြစ်မယ်”

“ဆေးဆရာက ဘယ်မှာတုန်းဗျ။ ဒီနားမှာတော့ ဆေးဆရာ မရှိဘူး”

“ဟိုဘက်နားမှာ...ဟိုဘက်နားမှာ...”

“ဟာ...အဲ့ဒါလည်း အဝေးကြီးဗျ”

“နေပါဦး...သူက ဘယ်သူတုန်း”

ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသော လူအုပ် ထဲသို့ မောင်မြတ်ထွေး၏ လက်ကိုဆွဲကာ သမားတော်အဘိုးအိုက တိုးဝင် ရောက်သွားလေသည်။ ထို့နောက် ထိုလူများကို ဘေးသို့ ရှုခိုင်းပြီး မြေပေါ်မှာ လှဲနေသည့်လူအား စစ်ဆေးလေသည်။ သူ၏ စစ်ဆေးချက်အရ လူအုပ်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ...

“ဘာမှ...စိတ်ပူပါနဲ့။ မြွေကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာကို တစ်ချက်စစ်ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ပြောနိုင် သော အဖိုးအို၏အစွမ်းအစသည် အတွေ့အကြုံများလာသည်ဖြစ် ကြောင်းကို ဖော်ကျူးညွှန်ပြလျက်ရှိနေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် အဘိုး အို၏ ဥပစိရုပ်နှင့် ဩဇာခတ်ပါသော လေသံတို့ကြောင့် ငြင်းဆန်ခြင်း မပြုဘဲ...

“မြွေကိုက်တာ မဟုတ်ရင် ဘာများလဲ...ဆရာကြီးရဲ့”

“ဒါ...ကင်းမလက်မဲပါ။ မြွေမဟုတ်ပါဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။

သူ သက်သာသွားပါလိမ့်မယ်”

“ဗျာ...ဘယ်လိုသက်သာသွားမှာတုန်း”

သမားတော်ကြီးသည် သူ၏လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖြူဖြူအတုံး အခဲလေးတစ်တုံးကို ထုတ်ကာ ကျောက်ပျဉ်ကလေးတစ်ခုကို ထပ် ထုတ်ပြီး မောင်မြတ်ထွေးအား ပေးလေသည်။

“လူလေးရေ...။ အဲ့ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ ဒါလေးကို တင် သွေးလိုက်။ ပြီးရင်...အဲ့ဒီ အကိုက်ခံထားရတဲ့နေရာကို သွေးလိမ်း

၂၈ သမားတော်လေးမောင်မြတ်ထွေး

ပေးလိုက်”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးကို လိုလားခြင်းမရှိသော လူအချို့က မနှစ်မြို့သောမျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကာ...

“ဆရာကြီး၊ ဒါကတော့...ဘယ်သူမဆို လုပ်လို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောကြလေသည်။ သို့သော်လည်း သမားတော်အဘိုးအိုသည် ထိုလူတို့၏စကားကို ဂရုစိုက်ခြင်းမရှိဘဲ မောင်မြတ်ထွေးကိုသာ ဆက်လုပ်ရန် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ကျောက်ပျဉ်ပေါ်တင်၍ ထိုအတုံးကလေးကို သွေးပြီး လူနာ၏ ကိုက်ခြင်းခံထားရသော နေရာသို့ သေသေချာချာ လိမ်းကျံပေးလိုက်လေသည်။

မကြာမီပင် လူနာသည် သက်သာတော့မည့်အရိပ်အရောင် ပြေးပြီး ယခုပင်လျှင် မျက်မြင်တွေ့နေရသည့် အနေအထားအရ ကောင်းမွန်လာသောအခြေအနေကို တွေ့ရလေသည်။ သမားတော်အဘိုးအိုက လူအုပ်ကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“ဒါ...ကျောက်ချဉ်တုံးပါ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မြွေမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကျန်တဲ့အဆိပ်ရှိတဲ့သတ္တဝါတွေ ကိုက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီကျောက်ချဉ်တုံးကိုသာ သွေးလိမ်းပေးလိုက်...ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဖြည်းဖြည်း သက်သာပြီး ပျောက်သွားမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိဘူး...။ ဒီလူနာကိုလည်း သူ့အိမ်သူ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ကြပါ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထိုသို့ပြောကာ အဘိုးအိုသည် မောင်မြတ်ထွေး၏ လက်ကို ဆွဲလျက် လမ်းအတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် အဘိုးအိုနှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့ကို ကျောဘက်မှနေ ကြည့်ကာ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။



www.burmeseclassic.com

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

[၂]

ရေပေါ်တွင်ထိုင်၍ ခွက်အစုတ်နှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက် နေသူ သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်သည် မောင်မြတ်ထွေးနှင့်အတူ အတိုးအိုတစ်ဦး ပါလာသည်ကို တွေ့သော်လည်း နာရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်္ချိုင်းသို့ လာရောက်ဆွေးနွေးသူဖြစ်မည်ဟု ယူဆကာ အစပိုင်းမှာ မတုန်မလှုပ်ပင် ရှိနေသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ မှာမှ မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ပါလာသောသူသည် သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဥပမိရုပ်မှာလည်း ကြည့်လင်သန်ရှင်းနေသည်ကို တွေ့ရသော ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ သို့လောသို့လောနှင့် ထူးဆန်းမိလေသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မောင်မြတ်ထွေးသည် သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်အား ဝမ်းသာ အားရနှင့်ပင်...

“အဘ...”

“ဟေ...”

“ကျွန်တော့်ဘဝတော့ မြင့်မားတော့မယ်...ထင်တယ် အဘရဲ့”

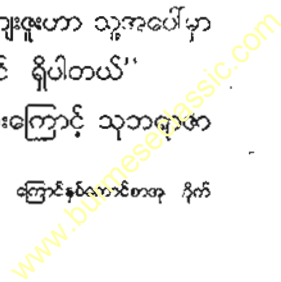
“ဟေ...ဘာတုန်းကွ”

အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိဆိုလိုက်သော မောင်မြတ်ထွေး၏ ဝကားကို ဦးသင့်မြတ်သည် နားလည်ခြင်းမရှိသော်လည်း မောင်မြတ် ထွေးနှင့်အတူ ပါလာသောပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းကျိုးပေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ရိပ်စားလိုက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရေပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းကာ သူသည်လည်း မောင်မြတ်ထွေး တို့ရှိရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက သူနှင့် အတူပါလာသော အတိုးအိုအား သူ၏မွှေးစားဖခင်ဖြစ်သူ သုဘရာဇာ ကြီးဦးသင့်မြတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ဆရာကြီးက...

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ...ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့လို အကြင်နာတရားရှိတဲ့လူတွေကြောင့်သာ သူတို့လေးတွေ လေ...ကကြီး ထဲမှာ ရှင်သန်ကြီးထွားလာရတာ။ ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးဟာ သူ့အပေါ်မှာ ထင်မဟုတ်ပါဘူး။ လောကကြီးပေါ်မှာတောင် ရှိပါတယ်”

ထိုကဲ့သို့ ဆရာကြီး၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် သုဘရာဇာ

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ် တိုက်





ကြီး ဦးသင့်မြတ်သည် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်သွားကာ...

“အို...ဒီလောက်မဟုတ်ပါဘူး...ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက်မချီးမြှောက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒီကလေးကို ဝမ်းဝခါးလှအောင် ကောင်းကောင်းထားနိုင်တယ် မရှိပါဘူး။ အသက်ရှင်သန်ရုံတင် မွေးနိုင်တာပါ”

“အို...လူတစ်ယောက် ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင် မွေးနိုင်တယ်ဆိုတာ မိရင်းဖရင်းကတောင်မှ မလွယ်ကူတဲ့ကိစ္စပါဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီလိုမွေးပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်မှ ချီးကျူးစရာကောင်းတဲ့ကိစ္စပါ”

ဦးသင့်မြတ်သည် ဆရာကြီး၏စကားကို ပီတိဖြစ်သွားပြီး မောင်မြတ်ထွေးအား တစ်ချက်ကြည့်လျက်...ဟိုးယခင် လူမမယ်ကလေးဘဝကာလကို ပြန်လည်သတိရမိသကဲ့သို့ မျက်လုံးအစုံ မှန်မှိုင်းသွားလေသည်။

ထိုစဉ်က မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ၏လက်ပေါ်တွင် တကြူကြူအော်ငိုလျက်ရှိပြီး အနီးနှင့်ထုပ်ထားရသည့်ဘဝသာ ရှိသေးသည်။ ဤကလေးကို မည်သူကမှ မွေးစားလိုစိတ်မရှိသောကြောင့် ထို့အပြင် မြို့တွင်းသို့လည်း အဝင်မခံသောကြောင့်၊ ဤအရပ် ဤရွာမှာပင် ဤသင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ချက်မြုပ်ဇာတိသဖွယ်ထား၍ မွေးဖွား ခဲ့ရလေသည်။ ယခု မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ့ကံကြမ္မာနှင့်သူ မည်ကဲ့သို့ သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာသည်မသိ၊ ဦးသင့်မြတ်သည်

တမျှော်တခေါ်စဉ်းစားပြီးမှ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချမိ၏။ ထို့နောက်...

“လူကလေး...မောင်မြတ်ထွေးရေ”

“ဗျာ...ဘဘ”

“မင်း ဆရာကြီးကို ကျောင်းပေါ်ခေါ်သွားလိုက်ပါဦး။ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့။ အဘလည်း လိုက်ခဲ့လေ”

“အေး...ငါလည်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ သွားနင်းကြလေ”

ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးသည် သမားတော်အဘိုးအိုအား ဦးဆောင်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ခန့်ခြားခြင်းမရှိဘဲ သိပ်ငယ်လှသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသာဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓည်းပစ္စယများပြားလှခြင်း မရှိပေ။ ထို့အပြင် ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဤကျောင်းတွင် တရားကျင့်လျက်ရှိသော ဆရာတော်ဦးဇောတိပါလ၏ သတင်းသည် ကြည်ညိုတတ်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအတွက်မူကား မွေးကြိုင်သင်းယုံလျက်ရှိနေ၏။

ဦးပွင်းကြီးတစ်ပါး၊ ကိုရင်ငယ်တစ်ပါးတို့နှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအဖတို့သာ ကဗ္ဗိယသဖွယ်သဘောထားကာ ဤကျောင်းတွင် ဆရာတော်ကြီးသည် မြိုးခြံစွာ တရားကျင့်နေတော်မူလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက မောင်မြတ်ထွေးတို့ တက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ မည်သည့်စကားကိုမျှ လှမ်း၍မိန့်ကြားခြင်းမရှိဘဲ

ခပ်မဆိတ်ပင် ကြည့်နေလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးကို မောင်မြတ်ထွေးနှင့် သမားတော် အဘိုးအိုတို့က ဦးချကန်တော့ကြ၏။ ထို့နောက် မောင်မြတ်ထွေးက ဆရာတော်ကြီးအား...

“ဘုန်းဘုန်း...ဘုရား”

“ဟေ...ဘာလဲကွ”

“အခုပါလာတဲ့ဆရာကြီးက...သမားတော်ကြီးလေ”

“ဪ...ဟုတ်လား။ သမားတော်ကြီးဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးသည် သမားတော်အဘိုးအိုအား အတန်ငယ် မေးခွန်းမေးစမ်းခြင်း ပြုလေသည်။

“ဒကာကြီးက ဘယ်အရပ်ဒေသကတုန်း”

“တပည့်တော် ဗာတိကတော့ ရောဝတီတိုင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့လေးတစ်မြို့ကပါ...။ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်က အခုဆိုရင် မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်သွားပြီး ဆေးကုနေတဲ့ သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်ပါ”

“ဪ...ဆေးကုလာတဲ့သက်တမ်းက ကြာပြီလား”

“တပည့်တော် (၁၈)နှစ်သားလောက်ကတည်းကပါ ဘုရား။ ခု တပည့်တော်အသက်က (၆၀)နားကပ်ပြီဆိုတော့ ကြာပြီလို့ ပြောရမှာပေါ့ ဘုရား”

“ဪ...ကောင်းပါ့ကွယ်...ကောင်းပါ့။ အင်း...သမား

တော်ဆိုတော့လည်း ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ယူတတ်ရင် ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွယ်”

“တင်ပါ့...ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းပါတယ် ဘုရား။ ငွေရေးကြေးရေးကို အဓိကမထားဘဲ လူတွေကို စေတနာနဲ့ ကယ်တင်လေ့ရှိပါတယ် ဘုရား”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်။ အဲဒါ အရမ်းကောင်းတယ်”

“ဒါထက်...”

“တင်ပါ့ ဘုရား။ မိန့်တော်မူပါ ဘုရား”

“မောင်မြတ်ထွေးနဲ့က ဘယ်လိုတွေ့လာတာတုန်း”

“ဪ...သူ့ကို မောင်းတောဈေးထဲမှာပဲ တွေ့လာခဲ့တာပါ။ တွေ့တွေ့ချင်းပါပဲ တပည့်တော်က သူ့ကို ပညာအမွေပေးချင်လို့ သူ့ကြီးမိဘတွေဆီ လိုက်ခွင့်တောင်းတဲ့သဘောနဲ့ ရောက်လာတာပါ”

“ဟေ...”

ဆရာတော်ကြီးသည် အတန်ငယ်အံ့အားသင့်သွားသကဲ့သို့ ခြစ်ကာ သမားတော်အဘိုးအို၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၊ မောင်မြတ်ထွေး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်နှင့်...

“ဪ...ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

ထိုသို့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၍ မိန့်တော်မူလေသည်။ ညည်ညည်စကားကိုမှ ဆက်မပြောဘဲ ထိုသို့သာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်လျက် အတန်ကြာ နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ထို့နောက်မှာမှ...

“ဒကာကြီး”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“ဒကာကြီးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတန်း”

“တပည့်တော်ရဲ့နာမည်က ဦးနတ္ထိပါ ဘုရား”

“ဦးနတ္ထိ...ဟုတ်လား”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“အင်း...အင်း...နာမည်ကတော့ ကောင်းပါပေ့ကွယ်၊ နေပါဦး။ ဒီမောင်မြတ်ထွေးကို ဒါကာကြီးရဲ့ပညာအမွေတွေဆက်ခံတဲ့ တပည့်အဖြစ် ရွေးတယ်ဆိုတာက ဘာတွေစမ်းသပ်ပြီးလို့လဲ”

“ဘာတွေမှတော့ မစမ်းသပ်ရသေးပါဘူး ဘုရား။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော် ဒီကောင်လေးရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာကို ကြည့်ယုံနဲ့တင် ကျေနပ်မှုရှိပါတယ်”

“ဪ...ဒါကာကြီးက လောကီပညာတွေကိုလည်း တတ်ကျွမ်းတယ် ဟုတ်စ”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“ကောင်းပါတယ်...ကောင်းပါတယ်။ ဆေးဆရာဆိုတော့လည်း ဒီလို ဗေဒင်ဟူးရားအတတ်တွေနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတတ်တာကိုး...။ ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွဲ့”

“ပြောပါ ဘုရား”

“...ကောင်းပါတယ်...ကောင်းပါတယ်။ ဆေးဆရာဆိုတော့လည်း ဒီလို ဗေဒင်ဟူးရားအတတ်တွေနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေတတ်တာကိုး...။ ကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွဲ့”

“ပြောပါ ဘုရား”

“မောင်မြတ်ထွေးမှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ဘူး။ ဒကာကြီးနှင့်တောင်းစရာဆိုလို့ သူ့ကို မွေးစားလာတဲ့ သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်ပဲ ရှိတယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် ဦးသင့်မြတ်သည်လည်း ကျောင်းပေါ်သို့ ဆောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ဦးသင့်မြတ်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် မြို့ထဲမှ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမအချို့သည် အုပ်စုလိုက်၊ အုပ်စုလိုက် ဆရာဘော်ကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့သည် တား ရပ်ရေး ရွာရေးနှင့် တရားရေး ရောထွေးဆွေးနွေးတတ်သည့် ခုထုဇဉ်လူသားများပင် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ဆရာတော်ကြီးနှင့် စကားပြောနေသော သမားတော်အဘိုးအိုကို မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိသော်လည်း စကားကို ခင်ရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုကြဘဲ ဆရာတော်ကြီးအား ဦးချကာ ခင်လှမ်းလှမ်းမှသာ ခပ်မစ်တံနေထိုင်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးနှင့် သမားတော်အဘိုးအို၏ စကားဝိုင်းကို အာရုံပြုစားဆင်လျက် ရှိနေသည်။ အဘိုးအိုက...

“ရပါတယ် ဆရာတော်ဘုရား။ တပည့်တော် ဦးသင့်မြတ်အဖေပဲ ခွင့်တောင်းရမှာပဲ။ စောစောကပဲ မောင်မြတ်ထွေးကိုယ်တိုင်က သူ့မွေးစားအဖေကို အတော်အသင့် ပြောထားခဲ့ပြီးပါပြီ”

ထိုအခါ ဆရာတော်ကြီးက ဦးသင့်မြတ်ဘက်သို့ လှည့်

...က...

“ဒကာကြီး ဦးသင့်မြတ်”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“ဒီက ဦးနုတ္တိပြောတဲ့စကားကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”  
ဦးသင့်မြတ်သည် တစ်ချက်ငေးဝိုင်းသွားကာ...

“ကောင်းပါတယ် ဘုရား။ မောင်မြတ်ထွေးဘဝ တင့်တောင်းတင့်တယ်ဖြစ်ဖို့ဆိုတော့လည်း တပည့်တော်က လက်ခံရမှာပေါ့ ဘုရား။ ဒါပေမဲ့ မောင်မြတ်ထွေးမရှိရင် တပည့်တော်ဘဝ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးတော့ ဖြစ်သွားမယ်ထင်ပါရဲ့”

ထိုစကားကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးသည် အတန်ငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ သူ၏မွေးစားဖခင်ကြီး သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဦးသင့်မြတ်က မောင်မြတ်ထွေးအား မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးကြည့်ကာ...

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ လူကလေး။ မင်းဘဝတိုးတက်တိုးတက်ကြောင်းကတော့ ဒီအခွင့်အရေးတစ်ခုရပြီ။ မင်း ဒီအခွင့်အရေးကို စွန့်ပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“အဘရယ်...”

မောင်မြတ်ထွေးက စကားတစ်စုံတစ်ရာကို ပြောမည်ပြုသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကြေကွဲဆို့နှင့်လာသလို ဖြစ်သောကြောင့် အသံ ဆက်မထွက်နိုင်ချေ။ ဦးသင့်မြတ်က မောင်မြတ်ထွေး၏ ပုခုံးကို နှစ်သိမ့်သလို တစ်ချက်ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

“ဘာမှ...စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ လူကလေး။ တွေ့ကြိုဆိုကွဲပဲ။ မင်းဘဝလေး တစ်နေရာမှာ အဆင်ပြေသွားပြီဆိုလို့ရင် ဘာဘလည်း ဆရာတော်ကြီးဆီမှာပဲ ကိုရင်ကြီး အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးပွင်းအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် တရားအာရုံပြုဖို့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ခုတော့ ဒီစိတ်ကူး အကောင်အထည်ပေါ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် စကားစိုင်းသည့် မွေးစားသားနှင့် မွေးစားအဖေတို့၏ အလွမ်းငွေ့တို့ ရစ်ဖြာယှက်သန်းကာ တွေ့တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ အကဲခတ်နေသည့် ဧည့်သည်ဒကာများကလည်း အနှောင့်အယှက်မပေးလိုသည့် သဘောနှင့် မည်သည့်စကားကိုမျှ ဝင်ရောက်မဆိုကြချေ။ သူတို့၏ ဖြစ်အင်ကိုသာ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပုထုဇဉ်လောကသားတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ခံစားချက်မရှိသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်နေရင်းမှ သမားတော်ကြီး ဦးနုတ္တိအား...

“ဒကာကြီး...”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“ဒကာကြီးက သမားတော်ကြီးဆိုတော့ တစ်ခုမေးရဦးမယ်”

“မေးပါ ဘုရား”

“တစ်ခါက ဒကာတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို လာပျောက်ဖူး”

တယ်ကွဲ့။ သူ့မျက်နှာမှာ ညှင်းတို့ တင်းတိပ်တို့ ပေါက်လို့ ဆေးနည်း တစ်ခုကို သုံးကြည့်ပါတယ်။ ပိုဆိုးသွားတယ်တဲ့”

“ဘာဆေးနည်းကို သုံးလို့လဲ ဘုရား”

“ညှင်း တင်းတိပ်ပျောက်တဲ့ဆေးနည်းတွေကတော့ အများ ကြီးပါပဲ။ ပဒုမ္မာကြာရိုးကို ပြာချပြီး အဲ့ပြာကို လိမ်းရတယ်ပေါ့နော်။ အဲ့ဒီဆေးနည်းပါ”

“တင်ပျံ...။ သူက အဲ့ဒါလိမ်းတာ မပျောက်ဘူးတဲ့လား ဘုရား”

“မပျောက်ဘူးတဲ့။ ပိုတောင်ဆိုးလာသေးတယ်”

“ဪ...တပည့်တော် သဘောပေါက်တယ်ဘုရား။ ဒါ သူ လုပ်ပုံလုပ်နည်း လွဲနေလို့ပါ”

“လုပ်ပုံလုပ်နည်းလွဲတယ်...ဟုတ်လား။ ပြောပါဦးကွဲ့။ ဘယ်လိုများ လွဲသတန်း”

“ဒီလိုပါဘုရား...။ ပဒုမ္မာကြာရိုးကို ဒီအတိုင်းမီးရှို့လို ကတော့ ပြာအမဲတွေပဲ ထွက်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲ့ပြာအမဲကို လိမ်း လို့ရှိရင်တော့ ပိုဆိုးသွားမှာပဲ”

“ဟင်...ဒါဖြင့်ရင် ဘယ်လိုတုန်းကွဲ့”

“ပဒုမ္မာကြာရိုးကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ထဲထည့်၊ အဲပန်း ကန်ပြားထဲမှာ မီးရှို့ပြီး အပေါ်ကနေပြီးတော့ ဇလုံတစ်လုံးနဲ့ အုပ် လိုက်ရပါလိမ့်မယ်။ ပန်းကန်ပြားထဲက ပဒုမ္မာကြာရိုးဟာ ဇလုံ

အောက်မှာပဲ လောင်ကျွမ်းနေပါလိမ့်မယ်။ သူ့လောင်ကျွမ်းလို့ ပြီးဆုံး သွားတဲ့အချိန်မှ ဇလုံကို ဖယ်လိုက်လို့ရှိရင် အထဲမှာ ပြာအဖြူတွေကို ရပါမယ်။ ပြင်ပလေးနဲ့ မပေါင်းစည်းတဲ့အတွက်ကြောင့် ပြာတွေဟာ ခြုံနေပါလိမ့်မယ်”

“ဪ...အေး...။ ဟုတ်ပြီကွယ်”

“ပြာအဖြူကို လိမ်းမှသာ ဒီမျက်နှာက ညှင်းတို့ တင်းတိပ် တို့ဟာ ပျောက်မှာပါ။ ဒီအတိုင်းကတော့ မပျောက်ဘူး ဘုရား”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ။ ဪ...ပညာ ပညာ”

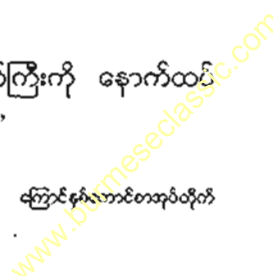
ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရောက်နေ သော ဒါယကာ ဒါယကာမများသို့ လှမ်းကြည့်ကာ...

“ကဲ...တွေ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်၊ သူ့အထာနဲ့ သူ့ပညာဆိုတာ”

“တင်ပျံဘုရား...တင်ပျံဘုရား”

ဧည့်သည်ဒကာများကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် လျှောက်တင် နေလသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်လျှင် ဧည့်သည်ဒကာထဲမှ တစ်ယောက် သည် ရှေ့သို့ မဝံ့မရဲတိုးလာပြီး ဆရာတော်ကြီးအား လက်အုပ်ချိတ် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“ဆရာတော်ဘုရား။ ဒီသမားတော်ကြီးကို နောက်ထပ် တစ်ခုလောက် မေးပေးတော်မူပါဦး ဘုရား”



“ကွယ်...မင်းရှေ့မှာ ရောက်နေပြီပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မေးလေ”

ထို့ကြောင့် ထိုဒကာသည် သမားတော်ကြီးဦးနုထွီဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဆရာကြီး...။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ”

“မေးပါ...မေးပါ။ ဘာပြဿနာများ ရှိလို့တုန်း”

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ကလေးဟာ ဆီးချုပ်ပါတယ်။ ဆီးသွားရင် သူ့မှာ အင်မတန် ဝေဒနာခံစားရပါတယ်။ အဲ့ဒါလေးကို ပျောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ရမလဲလို့ပါ”

“ဪ...ဒါက မခက်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါဦး ဆရာကြီး”

ဒကာသည် ဝမ်းသာအားရပင် သမားတော်ကြီးဦးနုထွီ ပြောမည့်စကားကို နားစွင့်လျက် ရှိနေသည်။ ဦးနုထွီက...

“ကဲ...မှတ်ထား။ ဆေးနည်းပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာကြီး ပြောပါ”

“ဆန်ရယ်၊ ဆားရယ်၊ ဆီရယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပြီးတော့...ဆံပင်ရယ်”

“ဗျာ...”

“ဆံပင်...ဆံပင်...”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီကလေးရဲ့ ဆီးခုံပေါ် အုပ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲလိုအုပ်ပေး...။ ဘာမှမကြာဘူး ကလေးဟာ ဆီးဒလဟော ထွက်ကျသွားလိမ့်မယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ လွယ်လိုက်တာဗျာ”

“ဪ...ဆေးပညာဆိုတော့လည်း တစ်ခါကျတော့ မျက်လှည့်ဆန်ပါတယ်။ မသိရင်သာ ခက်နေတာပါ။ ဆေးနည်းသိတော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီးရယ်...။ ကျေးဇူးပါပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် ထိုဒကာနောက်ဆုတ်သွားချိန်တွင် နောက်ဒကာ တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ တက်လာပြန်သည်။

“စွမ်းပါပေ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ခုလောက် ကူညီပါဦး”

“ပြော...ဘာများဖြစ်သတုန်း”

“ကျွန်တော်လည်း ကလေးကိစ္စပါပဲ”

“အင်း...ကလေးကိစ္စဆိုရင် မိဘက နေလို့ထိုင်လို့ မတတ် ဖြစ်တတ်တာပေါ့...။ သဘာဝပဲ။ ပြော...ကလေး ဘာဖြစ်ပြန်လဲ”

“ကလေးက ညညကျရင် လန့်လန့်ပြီး ငိုတယ်။ အဲ့ဒါ

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲမသိဘူး ဆရာကြီး”

“ဪ...ကလေးကို ချီမြောက်ပြီးတော့ လန့်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးနည်းမျိုးတွေနဲ့ မဖြူနဲ့လေ”

“မဖြူဘူးခင်ဗျာ...မဖြူဘူး။ အဲ့ဒါမျိုး ကျွန်တော်တို့ လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။ သူဟာသူ ကလေးက ညညကျရင် ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘဲ လန့်လန့်ငိုတာပါ”

“အင်း...ရတယ်။ အဲ့ဒါဆိုရင်လည်း ခရေပျောက်စေတဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်လေ။ လုပ်ကြည့်လိုက်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး။ ပြောပြပါဦး”

“ငွေရောင်စက္ကူဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေပြားဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ရွှေရောင်စက္ကူလေးပဲဖြစ်ဖြစ် အဲ့ဒါတစ်ချပ်ကိုယူ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“အဲ့ဒီအပေါ်မှာ ဂါထာလေးတစ်ပိုဒ်ကို ရေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ဘာဂါထာလဲခင်ဗျာ”

“ကဲ...ရွတ်ပြမယ်။ အဲ့ဂါထာကို တစ်ခုခုရေးမှတ်ထားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် ဧည့်သည်ဒကာကြီးသည် ကျားကယာပင် စာရွက်နှင့် ရေးခြစ်စရာတစ်ခုတို့ကို ရှာဖွေပြီး...

“ပြောပါ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ”

ထိုအခါ သမားတော်ကြီးဦးနုထွိုသည် အောက်ပါဂါထာလေးကို အလေးအနက် တည်ကြည်စွာ ရွတ်ပြလေသည်။

“အရဟံ သိဒ္ဓိ

အာညတြ၊ ဗောဇ္ဈာတပသာ၊

နာညတြိန္ဒြယ သံဝရာ

နာညတြ သဗ္ဗနိဿဂ္ဂါ၊

သောတ္တိပဿမိ ပါဏိနံ

နာဘယံ”

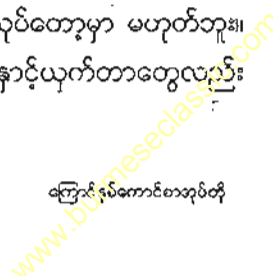
ထို့နောက်...

“အဲ့ဒီဂါထာလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ကလေးရေး၊ အဲ့ဒီစာရွက်ကို ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အဲ့ဒီငွေပြားကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး ဂုဏ်တော် (၉)ပါးပုတီးကို စိပ်ရလိမ့်မယ်။ ပြီးမှ ကလေးရဲ့ လည်ပင်းမှာ ကြိုတ်ကလေးနဲ့ထည့်ပြီး ဆွဲပေးထား။ ကလေးဟာ လန့်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကလေးလန့်ပြီး ငိုတယ်ဆိုတာက အကြောင်းအမျိုးမျိုး ချို့တတ်တယ်။ ထားပါတော့...။ ဒီလိုသာ လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အန္တရာယ်ကင်းပြီး လန့်ငိုတာမျိုး နောက်လုပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းတဲ့ နာနာဘဝတွေ ဘာတွေ နှောင့်ယှက်တာတွေလည်း အကုန်လုံး ကင်းစင်သွားလိမ့်မယ်”

ကြောင်ရပ်ကောင်စာအုပ်တို



“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့...။ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီးရယ်”

ထိုသို့ ဦးနုတ္တိ လူ့အပေါင်းကို ဆေးဝါးကုသမှုဖြင့် ကုသယူနေစဉ်မှာပင်လျှင် သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်သည် ကြည်နူးပီတိဖြစ်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် သူ၏မွေးစားသားဖြစ်သူ မောင်မြတ်ထွေးအား ပိုက်ထွေးလိုက်လေသည်။ ဤရွှေ ဤမည် အရည်အချင်းရှိ၍ စိတ်ဝါတ်စေတနာ ကောင်းမွန်လှသော ဆရာကြီးက တပည့်အဖြစ် မွေးစားခေါ်ယူခြင်းသည် မောင်မြတ်ထွေးလေးအတွက် ဘုရားသိကြားမ၊ သကဲ့သို့ပင် ကံထူးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့အနေနှင့်လည်း မောင်မြတ်ထွေးအတွက် စိတ်ချရပြီဖြစ်လေသည်။

ဆရာတော်ကြီးဆီသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးကလည်း သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်အား လှမ်းကြည့်နေသည်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက...

“ကောင်းလေစွ...ကောင်းလေစွ”

ဟုသော ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညီတိပြုလေသည်။ ဦးသင့်မြတ်၏ရင်ထဲမှာ ပြော၍မပြတ်တတ်လောက်အောင်ပင် ချမ်းမြေ့သာယာလျက် ရှိပေသည်။ တစ်ဖက်မှ သားငယ်နှင့် ခွဲရမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ကြည်နူးပီတိဖြစ်မှုက အရှိန်အဟုန်မြင့်မားလျက်ပင် ရှိနေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်လျှင် ဧည့်သည်ဒကာထံမှ နောက်ဆုံး ချောင်ထဲမှ ထိုင်နေသူ

တစ်ယောက်က ရှေ့သို့ မျက်နှာညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နှင့် တိုးလာပြီး...

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ခုကူညီပါဦး”

“ပြော...”

“ကျွန်တော်...ကျွန်တော်...”

“ပြော...တာမှ အထစ်အထစ် ဖြစ်မနေနဲ့။ ဘယ်သူတာဖြစ်သလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ...ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...”

ထိုသို့ဆိုကာ ထိုဧည့်သည်ဒကာကြီးသည်...

“လူနာက...ကျွန်တော့်ညီတစ်ယောက်ပါ ဆရာကြီး။

အိမ်ယာထဲမှာ လှဲနေပါတယ်”

ဆရာကြီးက လက်ဝါးတစ်ချက်ကာပြီး တားကာ...

“နေပါဦး...။ အဲ့လူနာက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ငှာ နှစ်ပါ”

ဆရာကြီးသည် ခေတ္တ တစ်စုံတရာကို အာရုံပြုသကဲ့သို့ရှိပြီး ငြိမ်သက်နေလေသည်။ အားလုံးကလည်း ဆရာကြီးကိုသာ ပိုင်းအုံကြည့်ရှုနေပြီး တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ရဲဘဲ ဆရာကြီးထံမှ ထွက်လာမည့်စကားကို နားစွင့်လျက် ရှိကြလေသည်။

အဝန်ကြာမှ ဆရာကြီးက...

“အင်း...သူက မကောင်းတဲ့အရည်တွေကို သောက်ခဲ့တာတို့”



“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အဲ့ဒါကြောင့် သူဟာ ဝမ်းတွင်းပိုင်းမှာ ရောဂါဖြစ်သွားခဲ့တယ်”

“ဟာ...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အင်း...ခက်တာက သူ့ကို ကုလို့ မရတော့ဘူး”

“ဗျာ...”

“သူ့ကို ကုလို့ မရတော့ဘူး။ သူဟာ ဝါခေါင် တော်သလင်း လလောက်မှပဲ သေဆုံးလိမ့်မယ်”

“ဗျာ...သေချာလှချည်လား ဆရာကြီးရယ်”

“အင်း...သေချာတယ်။ သေချာတာမှ အဲ့ဒီ ဝါခေါင် တော်သလင်း တစ်လလရဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ(၆)နာရီလောက်က နေပြီးတော့ သန်းခေါင်(၁၂)နာရီအတွင်းမှာ သေဆုံးလိမ့်မယ်”

“ဗျာ...”

သမားတော်ကြီးဦးနုတ္တိ၏ ပိုင်နိုင်တိကျလှသော အဖြေ စကားကြောင့် အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ ဆရာတော်ကြီး တစ်ပါးထဲကသာလျှင် ခပ်မဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှ ကျောင်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြသော ဦးပွင့်၏ ကိုရင်ကပင်လျှင် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် အကဲခတ်ကြည့်နေကြ လေသည်။

“ဆရာကြီးရယ်...။ သူ့ကို ကယ်ဖို့နည်းများ မရှိတော့ဘူး

လား”

ဆရာကြီးက တစ်ချက်တွေဝေသွားပြီး...

“အင်း...အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ အကျိုးဆိုတာက ခုခံသိမ်းလို့ မရကောင်းဘူး။ အကြောင်းရှိရင် အကျိုးရှိမှာပဲ။ အကြောင်းတရားက ကြီးတော့ အကျိုးတရားက ကြီးမယ်။ ဆိုးကျိုးကြီးဖို့ဆိုတာက ဆိုးနေတဲ့အကြောင်းတရား ကြီးခဲ့တာကိုး...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ဒီကောင် မလိမ္မာ ပါဘူး။ ဒီကောင်ဟာ မိဘစကားလည်း နားမထောင်၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ဆုံးမတာလည်း နားမထောင်ဘဲ ထင်ရာစိုင်းနေတဲ့ လူရမ်းကားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့လည်း ဝေဒနာခံစား နေရပြီး အတော်ဒုက္ခကြီးနေရပါတယ်။ ဒုက္ခသည်ပါ ဆရာကြီး ရယ်...။ ကယ်တင်ပါဦး”

“အာမ မခံနိုင်ပေမယ့် နည်းတစ်ခု ပေးလိုက်မယ်”

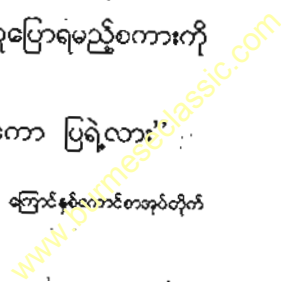
“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။ ဘာပဲပြောပြော လုပ်...လုပ် ဖို့ ဆရာကြီး”

“ကောင်းပြီလေ...။ အခုပြောပြမယ် မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိက သူပြောရမည့်စကားကို ဆက်၍ မပြောခင်မှာ...

“နေဦး...။ လူနာကို ဆရာတွေနဲ့ကော ပြရဲ့လား”



“ပြပါတယ်ခင်ဗျ...။ ပြပါတယ်”

“ဆေးတွေကော တိုက်ရဲ့လား”

“တိုက်ပါတယ်ခင်ဗျ...။ တိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ။ အခုပြောတာကိုသာ လိုက်မှတ်ထားပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...ပြောပါခင်ဗျ”

“ပထမဆုံးအချက်က အဲ့လူနာရဲ့ခေါင်းအုံးစွပ်ကို တစ်ဖက် ချုပ်ပြီး ပိတ်ပစ်လိုက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...”

“အဲ့ဒီတစ်ဖက်ပိတ်ထားတဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်ထဲမှာမှ ဆန် လက်တစ်ဆုပ် ထည့်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကျောက်ခဲသက်စေ့ထည့်ရမယ်။ အဲ့ယက်စေ့ထည့်တဲ့ ကျောက်ခဲထဲမှာ တစ်လုံးက ကျွန်တို့အလုံးတွေထက် ကြီးနေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...”

“နောက်ပြီး ဝါယာကြိုးတွေထဲက ရှိတဲ့ ကြေးချောင်းကို သူ့လက်ခလယ် လက်ဆစ်နဲ့တိုင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပြီးရင် ခြေသည်းလက်သည်း ဆံပင် အဲ့ဒါတွေကို ထည့်...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...”

“နောက်ပြီး သူ့ခါတ်ပုံ လိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ရှိပါတယ်”

“ခါတ်ပုံရဲ့နောက်ကျောမှာ သူ့ရဲ့သက္ကရာဇ် အပြည့်အစုံကို ရေး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပြီးရင်...အဲဒီခေါင်းစွပ်ကို သေသေချာချာချည်။ လူနာရဲ့ နားမှာ တစ်ညအိပ် ထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်ကျမှ မြစ်ချောင်းတစ်ခုထဲမှာ သူ ကျန်းမာချမ်းသာ ဖြစ်စေ၊ အသက်ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ပါစေဆိုတဲ့ဆုကို လေးလေးနက်နက်တောင်းပြီးနောက် သေသေချာချာနဲ့ ညင်ညင် သာသာ စွန့်ပစ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“တကယ်လို့ အဲ့ဒီအစီအရင်က လူနာကို မကောင်းတဲ့ သာဇာတ်တွေကနေ ပျက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ (၂၄)နာရီအတွင်းမှာ ဆုနာဟာ ထူးခြားပြီး ပြန်သက်သာရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အဲ့ဒါမှ မရဘူးဆိုရင်တော့...မရတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ...။ ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

ထိုညည့်သည်ဒကာကြီးသည် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဆရာ  
တော်ကြီးကို ဦးချ၊ ထိုအပြင် သမားတော်ကြီး ဦးနုတ္တိပါ ဦးချကာ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ထိုသို့ဆိုပြီး အရပ်ထဲသို့ တစ်ချိုးတည်း ပြန်လှည့်ပြေး  
လေတော့သည်။ သူ၏ညီဖြစ်သူ လူနာအတွက် စီရင်စရာရှိသည်  
များကို အမြန်ဆုံးစီရင်ရန် ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆရလေ  
သည်။ ထိုလူထွက်သွားပြီးနောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းညွှန်ခန်းထဲတွင်  
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် စကားပင် ဟဟမပြောနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့  
လေသည်။ အတန်ကြာမှ ဆရာတော်ကြီးက ဦးနုတ္တိအား...

“ဒကာကြီး...”

“တင်ပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီး ဒီမြဲမှာ ဆေးကုဖို့အတွက် ရောက်လာတာ  
လား”

“တင်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော် ခုနစ်ရက်သားသမီးတွေကို  
ကျန်းမာရေးအရ ကယ်တင်ဖို့အတွက် ရောက်လာတာပါ”

“ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲ”

“တပည့်တော် တစ်လ နှစ်လလောက်တော့ ကြာမယ်ထင်  
ပါတယ်။ အခြေအနေအရပါပဲ ဘုရား”

“ကောင်းပြီကွယ်...ကောင်းပြီ”

“ဒါထက် ဆရာကြီးက ဆေးကို ဘယ်နေရာမှာကုမယ်

မှန်းသလဲ။ ဒီကျောင်းမှာပဲ ကုမလား”

“ဒါလည်းကောင်းတာပါပဲ ဘုရား။ ဆရာတော်ကြီးကသာ  
ခွင့်ပြုမယ်ဆိုလို့ရှိရင် တပည့်တော် ဒီကျောင်းကိုပဲ အခြေပြုပြီးတော့  
ကျန်းမာတဲ့လူတွေကို ကုသချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ။ ကျုပ် ခွင့်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့  
တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွဲ့”

“ပြောပါ ဘုရား”

“ကျောင်းကကျဉ်းတော့ ဒကာကြီးအတွက် မလွတ်လပ်မှာ  
စိုးရတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း တရားအားထုတ်တဲ့နေရာမှာ အနှောင့်  
အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရတယ်”

“တင်ပါ ဘုရား။ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ချင်ပါသလဲ”

“ဒကာကြီးကသာ အယူမရှိဘူးဆိုလို့ရှိရင် အဆောင်လက်  
ခွဲတွေ ဆောင်မထားဘူးဆိုရင်တော့ ဟိုးသူသန်ဇရပ်မှာ ကုသရင်  
လည်း ရတာပဲ”

“တပည့်တော်အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး ဘုရား။ ဒါလည်း  
ဖြစ်ပါတယ်”

“လောလောဆယ် အဲဒီမှာ မောင်မြတ်ထွေးနဲ့ သူ့မွေးစား  
အဖေကြီး သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်တို့ နေကြတယ်။ သူတို့  
အတွက်ကတော့ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်လောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

ထိုအခါ သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်က ဝင်ရောက်၍...

“မဖြစ်ပါဘူးဘုရား...မဖြစ်ပါဘူး...။ စိတ်တိုင်းကျသာ လုပ်ပါ။ တပည့်တော်တို့ပိုင်တဲ့ဇရပ်လည်း ဟုတ်မှမဟုတ်ပေပဲကိုး...။ ဆရာကြီး ဆေးကုတာကို ဘေးကနေကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဗဟုသုတ ရတာပေါ့။ ပိုကောင်းတာကတော့ သားလေးမောင်မြတ် ထွေးအနေနဲ့ ဘေးကနေပြီးတော့ တစ်ခါတည်းလေ့လာစရာရှိတာကို လေ့လာသွားလို့ ရတာပေါ့။ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ ဆရာတော်ကြီး”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်လည်း အဲ့တိုင်းသာ လုပ်ကြပေတော့။ ဒါထက် ဒကာကြီးဦးနုတ္တိ...ညနေစာ မစားရသေးဘူး ထင်တယ်”

“တပည့်တော် ညနေစာမစားပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော် ဥပုသ်နေ့တိုင်း စောင့်ပါတယ်”

“အို...ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွကွယ်”

ထိုသို့မိန့်ကြားကာ ဆရာတော်ကြီးက သူ၏နောက်ဘက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။ ဆရာတော်ကြီး တရား ကျင့်ရမည့်အချိန် ဆိုက်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လျှင် အားလုံး သည် အလိုက်သိသိနှင့် ကျောင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

ကျောင်းအပြင်တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသော ကိုရင်တစ်သိ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဦးပဋ္ဌင်းကြီးကလည်း ကျောင်းပေါ်သို့ ပြန်တတ် သွားကြလေ၏။ ဦးနုတ္တိသည် မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအဖနှင့်အတူ

ဇရပ်ပေါ်သို့ လိုက်လာကာ...

“ဪ...အတော်ကျယ်ဝန်းတာပဲ။ ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေ ရာမှာ ဆေးကုရတယ်ဆိုတာလည်း အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်” ထို့သို့ ရေရွတ်ပြောဆိုလေသည်။ ထို့နောက်မှ ဦးသင့်မြတ် ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဆရာကြီးဦးသင့်မြတ်”

“ပြောပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ မောင်သင့်မြတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ...။ ရပါတယ်”

“အို...ဘုယ်ဟုတ်မလဲကွာ။ အသက်ချင်းက ရွယ်တူ လောက် ရှိတဲ့ဟာကို...။ ဒါဖြင့် ကိုသင့်မြတ်လို့ ခေါ်မယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

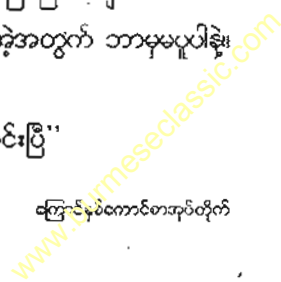
“ကဲ...ကိုသင့်မြတ်”

“ပြောပါဆရာကြီး”

“ဒီညတော့ နားနားနေနေ နေရင်းကတော့ပဲ မောင်မြတ် ထွေးလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး မေးချင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ သိထားတာလေးတွေရှိရင်၊ မှတ်ထားတာလေးတွေရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အထိုက်အလျောက်တော့ ပြောပြပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ အဲ့အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”



၅၆ သမားတော်လေးမောင်မြတ်ထွေး

ထိုသို့ဖြင့် ဦးနုထွိုသည် ထိုည ဆရာတော်ကြီးက ခေါ်ခိုင်း  
သော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်မှာ သွားမအိပ်ဘဲ ဧရပ်မှာပင်  
မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအဖနှင့် အတူအိပ်ကာ သုဘရာဇာကြီး  
ဦးသင့်မြတ်ပြောသည့် မောင်မြတ်ထွေး၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများ  
အကြောင်းကို တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ နားထောင်လေ့လာလျက် ရှိနေ  
တော့သည်။



[၃]

သမားတော်ကြီး ဦးနုထွိုက သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်  
အား မောင်မြတ်ထွေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဟိုတစ်စသည်တစ်စ မေးစမ်း  
ကြည့်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားဝိုင်းသည် ဧရပ်ပေါ်  
တွင်ထိုင်ပြီး မောင်မြတ်ထွေး၏ ရှေ့မှာပင် ပြောကြခြင်းဖြစ်၍ အကုန်  
လုံးလိုလို မောင်မြတ်ထွေးကလည်း ကြားသိနေရလေသည်။  
ဦးနုထွိုက...

“နေပါဦး...ကိုသင့်မြတ်ရ။ ဒီကလေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေဟာ  
ဇာန်လလောက်က မသိရဘူးလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း...မသိရပါဘူး ဆရာကြီးရယ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ...ကားမှောက်လို့သေတာက သေတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့မှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ပါလာမယ်။ အကျိုးထဲမှာ ဥပမာ ကတ်ပြားတွေ ပါလာမယ်။ အဲ့ဒါတွေထဲကနေပြီးတော့ သူတို့ဟာ ဘယ်သူဆိုတာကို ဖော်လို့မရတူးလား”

ဦးသင့်မြတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍...

“ခေတ်ကာလက ဆုတ်ကပ်ကြီးမို့လို့လား မသိပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ မသူတော်တွေက များနေတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုသင့်မြတ်ရဲ့”

“ဪ...သူတို့ကားမှောက်လို့ သေကြသလား ကြေကြသလားဆိုတာတောင် ဘေးလူတွေက ကွဲကွဲပြားပြား မသိကြသေးပါဘူး။ ကားမှောက်တယ်ဆိုရင် အဲ့နားမှာ လူတွေ အုန်းအုန်းနဲ့ ရောက်သွားကြတာပါပဲ”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ။ အဲ့တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီရမယ့်အစား အဲ့ဒီဒုက္ခသည်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ လုယူသွားကြတာပါပဲ”

“အို...”

“အိတ်ထွေး ကိုယ်ပေါ်မှာဝတ်ထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘာညာအကုန်လုံးကို လုယက်ကြတော့တာပါပဲ။ ကားပေါ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် တစ်ယောက်တစ်ခိုး

လုယက်ကြတော့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့တင် ဒီကံဆိုးတဲ့ မောင်မြတ်ထွေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းတောင် မသိလိုက်ရဘဲနဲ့ လူတွေသေတဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ရောက်ရှိလာတာပါပဲ”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ မသူတော်တွေနဲ့ သွားတိုးလို့ ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ အချို့ကပြောတော့လည်း မူးရှူးနေတဲ့ လူတွေလို့ ပြောတာပဲ”

“အဲ့ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့ လိုက်လို့ မရတော့ဘူးလားဗျာ”

“ဘယ်ရတော့မလဲ ဆရာကြီးရယ်။ ဘယ်သူတွေ ယူသွားတယ်ဆိုတာတောင် မေးစမ်းလို့ မရတော့ပါဘူး။ ခုနကပြောတဲ့ အမူးသမားတွေဆိုတာကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှထွက်မလာပါဘူး။ အဲ့ဒီမှာတင် လမ်းက ဆုံးသွားတော့တာပါပဲ”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

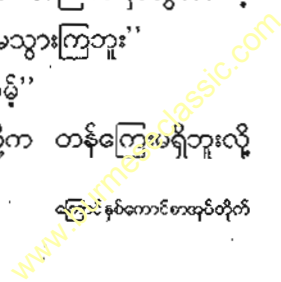
“အမ်း...တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာကြီးရဲ့”

“ဘာများတုန်းဗျာ”

“အဲ့တုန်းက မောင်မြတ်ထွေးလေး လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ဆွဲပြားကလေးကိုတော့ သူတို့က ဖြုတ်မသွားကြဘူး”

“ဟုတ်လား...ဘာကြောင့်ပါလိမ့်”

“ကျွန်တော့်အထင်တော့ သူတို့က တန်ကြေးမရှိဘူးလို့



ထင်ပုံရတယ်။ ခမဲအဖြစ် ဆွဲပေးထားတယ်။ ကလေးကို အဆောင်  
လက်ဖွဲ့သဘော ပေးထားတယ်။ အဲလိုသဘောမျိုးထင်လို့ ဖြုတ်  
မသွားတာ ထင်တယ်။ အဲ...လူကြီးတွေကိုပဲ မဲနေတာလည်း ဖြစ်  
မှာပေါ့လေ။ လူကြီးတွေမှာ ဘယ်လောက်ထိ ဝတ်စားထားသလဲမှ  
မသိတာ”

“အင်း...အင်း...အင်း ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီမောင်မြတ်  
ထွေးရဲ့ ခမဲဆွဲပြားလေးဆိုတာကိုကော ရှိသလား”

“ရှိသေးတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် သိမ်းထားပါတယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ...တော်သေးတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ မတော်နဲ့နီး ဆရာကြီးရဲ့။ အဲဒါကလည်း လွယ်လွယ်နဲ့  
ပြန်ရလိုက်တဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို...ဘယ်လိုဗျ”

ဆရာကြီးဦးနုထွက် ဦးသင့်မြတ်၏စကားကို နားမရှင်း  
သယောင်နှင့် မျက်လုံးပင့်ကာ မေးလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေး  
ကိုယ်တိုင်သည်လည်း စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ကာ နံဘေးမှ နားစွင့်လျက်  
ရှိနေသည်။ ဦးသင့်မြတ်က ခွက်အပွဲနှင့် ရေနွေးခွက်ကို ငှဲ့သောက်  
လိုက်ရင်း...

“ဒီလို ဆရာကြီးရဲ့”

“အေး...ပြောပါဦးဗျာ”

“ကလေးကို မြေမြှုပ်ဖို့ ပြင်တဲ့အခါကျတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲဒီ ခမဲဆွဲပြားလေးကို ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိ  
လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် မြှုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလိုက်  
တာပဲ။ ကလေးက အဲဒီဇရပ်ပေါ်မှာ ခဏထားထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူတစ်ယောက်က ကလေးရဲ့ဆွဲပြားကို  
လာကြီး ဖြတ်တယ်ဗျ။ အဲဒီနောက်ကို ကျွန်တော်ပြေးလိုက်ရင်းနဲ့  
မိတယ်...။ မိတော့ အဲဆွဲပြားကို ကျွန်တော်ပြန်ရလိုက်တယ်။  
အဲဒီကျမှပဲ အဲဆွဲပြားက တန်ကြေးရှိတဲ့ ဆွဲပြားလေးတစ်ခုဆိုတာကို  
သိလိုက်ရတယ်”

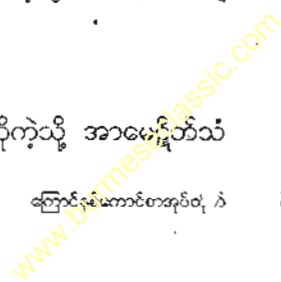
“ဪ...ဪ...အင်း...အဲဒီလူကကော ဘယ်သူလဲ  
ကွ”

“အဲဒီလူက တောင်ထွက်ပါဗျာ။ အခုလည်း တောင်ထဲပြန်  
ရောက်သွားပါပြီ။ လူကောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူကလည်း ကလေးကို  
သေပြီလို့ အောက်မေ့တယ်လေ။ ကျွန်တော်လည်း သေပြီလို့  
အောက်မေ့တာပါပဲ”

“သူ့ဆွဲပြားကို သွားယူပြီး ကလေးကို စွပ်ပေးတဲ့အခါကျ  
တော့မှ ကလေးက လန့်တယ်”

“ဟာ...”

သူ့စကားကြောင့် ဆရာကြီးက ထိုကဲ့သို့ အာမေဏ်တံသံ



တစ်ချက်မျှသာပြုသော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးမှာ ရင်တွေတခိုင်းခိုင်း ပင် ခုန်သွားရလေသည်။ သူ့ဘဝသည် ဤသို့ပင် ပြန်လည်၍ ရှင်သန်လာရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိခဲ့ရပြီး ယခုပင်လျှင် ထက်တွေကြုံတွေ့နေရသကဲ့သို့ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာကြီး ခံစားရလေ သည်။

“အဲ့မှာမှ ဒီကလေးဟာ မသေဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ဟာ မြို့ထဲက အချို့လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားတယ်။ သူ့မိဘတွေက ဘယ်ကလာသလဲ၊ ဒီကလေး ဘယ်အရပ်ကလဲ၊ ပြန်ပို့နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေပါဘူး။”

“ဪ...ဪ...”

“အဲ့ဒီ အဆင်မပြေပုံတွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့ ဆရာ ကြီးရယ်...ပြန်မပြောချင်ပါဘူး။ အမှိုက်ကိုမွှေရင် မြေတွေ့တတ် တယ်တဲ့။ ကျွန်တော် မြေလည်း မဖမ်းချင်ပါဘူး။ အမှိုက်ကိုလည်း မမွှေချင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတာတွေလည်း စိတ်ထဲမှာပဲ မေ့မေ့ပျောက် ပျောက် ထားလိုက်ပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ ဒီကလေးကို ကျွန်တော်ပဲ မွေးစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါတယ်။”

“အေးဗျာ...ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်စေတနာ တစ်နေ့အကျိုးပေး တယ်။ ဒါနဲ့ တစ်ခုရှိသေးတယ် ကိုသင့်မြတ်ရဲ့။”

“ပြောပါ ဆရာကြီး”

“ကလေးနာမည် မောင်မြတ်ထွေးက ခင်ဗျားပေးထား

တာပေါ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ပါလဲဗျာ”

“ဪ...ကျွန်တော့်နာမည်က သင့်မြတ်လေ။ ကျွန်တော်ပဲ မြတ်ထွေးမွေးလာတဲ့ ကလေးမို့လို့ ကလေးကို မောင်မြတ်ထွေးလို့ ပေးရတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာကြီးသည် သဘောကျသွားကာ ဘဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လေသည်။ ဆရာကြီး၏ အောင်မြင်ခန့် ညားသော ရယ်သံကြီးသည် ညအမှောင်လူခြေတိတ်ဆိတ်၍ ဆောက်ချားဖွယ်ရာကောင်းသော သင်္ချိုင်းထဲမှာ ချိုလွင်စွာ ထွက်ပေါ် ထွက် ရှိလေသည်။

“အေးဗျာ...ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါနဲ့ ကလေးရဲ့ ဆွဲပြား လေးဆိုတာကိုကော ကျွန်တော့်ကို ခဏပြနိုင်မလားဗျာ”

“အင်း...ပြတာက ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးရဲ့...”

“ပြောပါဦး ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဆွဲပြားကို ကျွန်တော် မောင်မြတ်ထွေးကိုတောင် ပြီး ဘူး။ အခုတစ်ခါတည်း သူမြင်သွားတာပေါ့ဗျာ”

“ပြစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ခမဲလို အဆောင်လက်ဖွဲ့ ခိုတာကို ကျုပ်က ကြည့်ချင်တယ်။ ဟုတ်...မဟုတ်ပေါ့”

ပုဆိုးအင်္ကျီ သုဘရာဇာကြီးဦးသင့်မြတ်က ဇရပ်ပေါ်မှ ဝတ္ထု

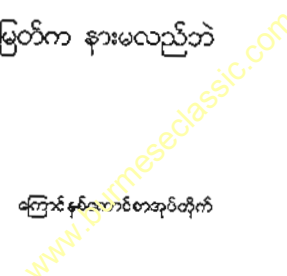


ဆင်းသွားပြီး ဂူတစ်ခုထဲသို့ လက်နှိုက်လေသည်။ ထိုဂူသည် ဟောင်း  
နွမ်းဆွေးမြေနေသော အုတ်ဂူဖြစ်ပြီး ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ဝှက်၍ရ  
သောနေရာများလည်း ရှိလေသည်။ ဦးသင့်မြတ်သည် ထိုအုတ်ဂူထဲမှ  
တစ်စုံတစ်ရာကို နှိုက်ယူလာပြီး ဇရပ်ပေါ်ပြန်တက်လာကာ မောင်မြတ်  
ထွေးနှင့် ဆရာကြီးတို့၏ရှေ့...  
“ဒီဆွဲပြားလေးပဲ ဆရာကြီး”

ထိုသို့ပြောကာ ဆွဲပြားလေးအား ထုတ်ပြလေသည်။ ဆွဲပြား  
လေးသည် ဦးသင့်မြတ်ပြောသကဲ့သို့ပင် အမှတ်မထင်ကြည့်လျှင်  
တန်ကြေးမရှိဟု ထင်ရ၏။ သေသေချာချာကြည့်ကာမှ ရွှေဆွဲပြား  
တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဆွဲပြားပေါ်တွင် စာလိပ်  
တစ်မျိုး ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုစာလိပ်ကို သေသေ  
ချာချာကြည့်ရင်း ဆရာကြီးသည် မျက်ခုံးတွန့်ကာ...  
“ကျုပ်ဘဝမှာ စာလိပ်တွေ အများကြီးဖတ်ဖူးပါတယ်။  
ဒီစာလိပ်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”  
ထိုအခါကျမှ ဦးသင့်မြတ်သည် သတိဝင်လာသလို...  
“ဪ...ဆရာကြီးရဲ့။ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်”  
“အမ်း...ပြောပါဦးဗျ”  
“ကျွန်တော်လည်း ဒါကို ပထမတုန်းက အဆောင်လက်ခွဲ  
တစ်ခု ထင်တာ...မဟုတ်ဘူးဗျ။ တစ်ကယ့်တကယ်ကျတော့...”  
“အင်း...ဘာပါလိမ့်”

“မောင်မြတ်ထွေးရဲ့ ကျောကုန်းခလယ်ပဟိုမှာ အဲ့စာလိပ်  
တစ်ခု ပါလာတယ်”

“ဟုတ်လား”  
မောင်မြတ်ထွေးကလည်း သူ့ကိုယ်သူ မသိသောကြောင့်  
မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးသင့်မြတ်  
...  
“လူလေးရေ...အကျီချွတ်ပြီး မင်းအဘကို ပြလိုက်လေ”  
မောင်မြတ်ထွေးက အကျီချွတ်ကာ ဆရာကြီး ဦးနုတ္တိ  
ဘက်သို့ လှည့်၍ ကျောကုန်းမှောက်ပြလေသည်။  
“ဪ...အေး ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဒီစာလိပ်ကိုပဲ  
ဒီဆွဲပြားမှာ ပုံဖော်ထားတာ”  
“ဟုတ်တယ်...ဆရာကြီးရေ။ မောင်မြတ်ထွေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်  
အမှတ်အသားကလေးကိုပဲ ပြန်ပြီးတော့ ရွှေနဲ့ ပုံဖော်ထားတာ”  
“ဪ...ဪ...ဪ...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”  
“ဘာစိတ်ကူးနဲ့လဲတော့ မသိဘူးပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”  
“ဘာစိတ်ကူးမှန်းမသိပေမဲ့ အဲ့ဒါက မောင်မြတ်ထွေး  
အတွက် အတော်ကောင်းတာဗျာ”  
ဆရာကြီးဦးနုတ္တိ၏ စကားကို ဦးသင့်မြတ်က နားမလည်ဘဲ  
...  
“ဗျာ...ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”



“ဪ...တစ်နေ့တော့ မောင်မြတ်ထွေးဟာ သူ့မိဘ  
ဆွေမျိုး အဲလေ...မိဘတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဆွေမျိုးအသိုင်း  
အဝိုင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံမယ်ဆိုလို့ရှိရင် သူဟာ သူ ဖြစ်ပါတယ်ဆိုတာကို  
ကျောကုန်းပေါ်က အမှတ်အသားနဲ့ကော ဒီဆွဲပြားနဲ့ပါ သက်သေပြနိုင်  
တာပေါ့ဗျာ”

“အာ...အေး ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

“အခုလိုပုံစံကြည့်ရတာ မောင်မြတ်ထွေးဟာ ချမ်းသာတဲ့  
အသိုင်းအဝိုင်းကနေ ပေါက်ဖွားလာပုံရတယ်”

“ဒါတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ သေချာတယ် ဆရာကြီး  
ရေ”

“အင်း...ကျောပေါ်က အမှတ်အသားရယ်၊ ဒီဆွဲပြားပေါ်က  
ပုံဖော်ထားချက်လေးနဲ့ပဲ မောင်မြတ်ထွေးဘဝကို ကျုပ်တို့ အစဉ်အ  
မှားပဲ”

“အေး...အဲ့ဒီအတွက်ကတော့ မောင်မြတ်ထွေးရေ”

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိအား အဘဟု မေး  
တော့ပဲ ဆရာကြီးဟုပင် ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်လိုက်လေသည်။ ဦးနုတ္တိ  
ကလည်း ထိုအခေါ်အဝေါ်နှင့် ပတ်သက်၍ မည်သို့မျှ အထွန်းတတ်  
မနေဘဲ...

“မင်း အဲ့လို ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းကို ပြန်ရှာပြီး မင်းဘာ

မှန်ကို ပြန်ဖော်ဖို့ကိစ္စကတော့...မင်းဘာသာ တာဝန်ယူရမှာပဲဟေ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ငါကတော့ မင်းကို ဆေးပညာသင်ရင်းနဲ့ လူတစ်လုံး  
သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“နောက်မှာမှ ငါ့လိုပဲ နယ်အနှံ့လှည့်လည်ပြီး ရောဂါသည်  
တွေကို ဆေးဝါးနဲ့ ကုသိုလ်နဲ့ ကယ်တင်တဲ့အခါကျလို့ရှိရင် တစ်နေ့မှာ  
မင်းဆွေမျိုးတွေနဲ့ တစ်နေရာမဟုတ်၊ တစ်နေရာမှာ ပြန်ဆုံစည်းကြမှာ  
ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

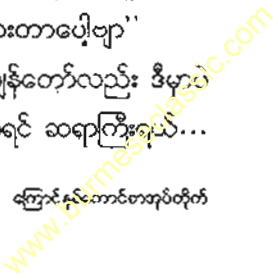
“ကဲ...ဒါဆိုရင် ကိုသင့်မြတ်ရေ...”

ဆရာကြီးဦးနုတ္တိက မောင်မြတ်ထွေးနှင့်ပြောဆိုနေရာမှ  
ဦးသင့်မြတ်ဘက်သို့လှည့်၍ ထိုကဲ့သို့ ခေါ်လိုက်သည်။ ဦးသင့်မြတ်  
က...

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

“ကျုပ်မောင်မြတ်ထွေးကို ခေါ်သွားတဲ့နေ့ကျလို့ရှိရင် ဒီဆွဲ  
ပြားလေးကို မောင်မြတ်ထွေးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်နော်။ သူ့ဘဝကို  
သူ့ဘာသာ ဖော်ထုတ်ဖို့ အခွင့်အရေး ရသွားတာပေါ့ဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာကြီး...စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာပဲ  
တက်ပြုထားရတာ ကျောမလုံလှဘူး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဆရာကြီးရယ်...



ဒီနေ့ကစပြီး မောင်မြတ်ထွေးကို ဆွဲပေးလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ...ဟင် မကောင်းဘူး မလုပ်နဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“ဒီဆွဲပြားကို ဒီသင်္ချိုင်းကနေထွက်ခွာတော့မဲ့ မောင်မြတ်ထွေးရဲ့ဘဝကို အသစ်စမယ့်နေ့မှာမှ ဆွဲပေးမယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ငါ့ထာမန်းမှုတ်ပြီးမှ သူ့ကို ဆွဲပေးလိုက်မယ်လေ။ အဲလို စိတ်ကူးလို့ပါ”

“ကောင်းတယ် ဆရာကြီး...ကောင်းတယ်။ ဆရာကြီး သင့်မယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပါ”

ထိုသို့ဖြင့် စကားထွေရာပါပြောကြရင်း ညသည်လည်း အတော်မှောင်မိုက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သုံးယောက်သား အိပ်ယာဝင်ကြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသောအခါတွင် ဆရာကြီးဦးနတ္ထိသည် မောင်မြတ်ထွေးအား ဉာဏ်ရည်သိလိုသောသဘောနှင့် သူ၏ လွယ်အိတ်ကြီးထဲမှ စာရွက်ကြီးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးကာ...

“ကဲ...လူလေး”

“ပြောပါ ဆရာကြီး”

“ဒီစာရွက်ကို မင်း သွားကျက်စမ်း”

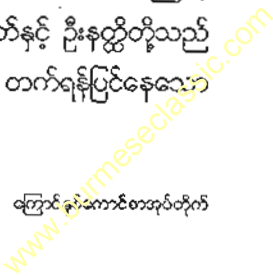
“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျက်မလဲဆိုတာ ငါသိချင်တယ်။ ဒါမှ မင်းရဲ့ဉာဏ်အတိုင်းအတာကို ငါက တွက်လို့ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး...ဟုတ်ကဲ့”

ထိုသို့ပြောကာ မောင်မြတ်ထွေးသည် သင်္ချိုင်း၏ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရှိ နေရိပ်ကျသောနေရာတွင် သွားရောက်၍ ထိုစာအား အလွတ်အာရုံဆောင်လေသည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီး ဦးနတ္ထိသည် ဦးသင့်မြတ်နှင့် အလွှာပသလွှာပ ပြောဆိုပြီး နောက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။ ဦးသင့်မြတ်သည်လည်း နောက်မှလိုက်သွားပြီး ဆရာကြီးနှင့် ဘုန်းကြီးတို့ စကားပြောကြသည်ကို ဘေးမှ ထိုင်နားထောင်လေသည်။ ပထမပိုင်းမှာ မြန်မာလိုပြောကြသည်ဖြစ်၍ နားလည်သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးနတ္ထိတို့သည် ပါဠိလို ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်၍ ဦးသင့်မြတ်အနေနှင့် မည်သို့မျှ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ချေ။ သို့သော်လည်း ဦးသင့်မြတ်သည် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထဲမျှ ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ဤရွေ့ဤမျှ ထူးချွန်ထက်မြက်လှသော ဆရာသမားနှင့် မောင်မြတ်ထွေးလေးအား အတူထည့်ပေးလိုက်ရမည့် ကိစ္စကို သဘောကျ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရတော့သည်။

ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ဦးနတ္ထိတို့ စကားပြောသည်မှာ သိပ်မကြာလှချေ။ ဒါယကာ၊ ဒါယကာမအချို့ ရောက်လာသောကြောင့် စကားဝိုင်း ပြတ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ဦးသင့်မြတ်နှင့် ဦးနတ္ထိတို့သည် ကျောင်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းအလာ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ရန်ပြင်နေသော မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ဆုံကြလေသည်။



“ဪ...ဘဘနဲ့ ဆရာကြီးက ပြန်လာကြပြီကိုး...”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ မင်းကို စာကျက်ခိုင်းထားတာလေ မကျက်ဘူးလား”

ဦးသင့်မြတ်က ထိုကဲ့သို့ပင် သူ၏ မွေးစားသားတော်မောင်ကို လှမ်း၍ ငေါက်ငမ်းသလို ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ ဦးနုတ္တိကမူ ပြုံးပြုံးကြီးပင် ဘေးမှကြည့်နေ၏။ မောင်မြတ်ထွေးက ကပျာကယာ ဟန်နဲ့ပင်...

“မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူး။ ကျက်ပါတယ်”

“ကျက်ရင် သွားဆက်ကျက်လေ။ ဘာကိစ္စ တက်လာသလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဘဘ...။ ကျွန်တော်ရပြီ”

“ဟေ...ရပြီ။ ဟုတ်လား...”

ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးနုတ္တိက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်သွားပြီး...

“လူလေး”

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

“တကယ် ကျက်ပြီးပြီလား...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“တကယ် ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“ကဲလာ...ဒါဖြင့် ဇရပ်ပေါ်လာခဲ့”

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သုံးဦးသားသည် ဇရပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ဇရပ်ပေါ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိက ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဦးသင့်မြတ်နှင့်အတူ မရွံ့မရှာပင် မော့သောက်လျက်...

“ကဲ...ရပြီဆိုရင် အံ့စမ်းကွာ။ တစ်လုံးမှ မထစ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဆန်ဆန်သကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက်ပြီး အောင်ခြင်သောအသံနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုလေသည်။

- ကြက်သွန်နီ = သွေးတက်သည်၊ သလိပ်ကြေသည်။
- ငှက်ထုပ် = သွေးတက်သည်၊ ဓါတ်ချုပ်သည်။
- သရုပ်သီး = သွေးတက်သည်။
- ချဉ်ပေါင်ရွက် = သွေးတက်သည်။
- မီးရှည် = သွေးတက်သည်၊ လေကြေသည်။
- ရွှေဖရုံကျောက်ဖရုံ = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။
- မီးဖြေမ = သွေးတက်သည်၊ လေတန်သည်။
- ခြင်းသား = သွေးတက်သည်။
- ငှက်ပျောသီး၊ ငှက်ပျောဖူး = သွေးတက်သည်၊ သလိပ်ထသည်။
- ကြောင်လျှာသီး၊ ကြောင်လျှာရွက် = သွေးတက်သည်။

ပြောင်းဖူး = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
သဘောသီး = သွေးတက်သည်၊ လေကြေသည်။  
သလဲသီး = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
ငါးရဲ့ = သွေးတက်သည်။  
ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
နံနံရွက် = သွေးတက်သည်။  
သရက်ကင်းဥ = သွေးတက်သည်။  
နွားနို့၊ ဆိတ်နို့ = သွေးတက်သည်၊ လေရွှင်သည်။  
ထောပတ် = သွေးတက်သည်၊ လေရွှင်သည်။  
ဝက်သား၊ ကျွဲနို့ = သွေးတက်သည်၊ လေချုပ်သည်။  
ပဲကြီး၊ အုန်းသီး = သွေးတက်သည်၊ လေပူသည်။  
ငါးဥ၊ ငါးအူ = သွေးတက်သည်၊ ဝမ်းပုပ်သည်။  
ပျားရည် = သွေးတက်သည်၊ ဓါတ်လွယ်သည်။  
အုန်းထမင်း = သွေးတက်သည်။  
သကြား၊ သခွား = သွေးတက်သည်။  
လိမ္မော်၊ ရှောက်ချို = သွေးသလိပ်ကြေသည်။  
သံပုရာသီး = သွေးတက်သည်၊ လေကြေသည်။  
ပဲမြစ် = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
ဘဲဥ = သွေးတက်သည်။  
ကန်စွန်းဥ = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။

လိပ်ဥ = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
ကွမ်းရွက် = သလိပ်ကြေသည်။  
ကြက်ဟင်းခါးသီး = သွေးတက်သည်၊ သလိပ်ကြေသည်။  
ရှောက်ရွက် = သွေးတက်သည်၊ လေချုပ်သည်။  
ခရမ်းသီး = သွေးတက်သည်။  
ဆား = သွေးတက်သည်၊ လေကြေသည်။  
သရက်သီး = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
ကြံသကာ = သွေးတက်သည်။  
ဒူးရင်းသီး = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
ဩဇာသီး = သွေးတက်သည်၊ ရင်ပြည့်သည်။  
အုန်းရည် = သွေးတက်သည်။  
ပဲတီ = သွေးတက်သည်၊ လေလွန်သည်။  
မုန့်ဆီကြော် = သွေးတက်သည်၊ လေကြေသည်။  
ဆီးသီး = သွေးတက်သည်၊ သလိပ်ကြေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မောင်မြတ်ထွေးက အထစ်အငေါ့မရှိ စာအံ့နိုင်  
သည်ကို ကြည့်ပြီး ဦးသင့်မြတ်က အံ့သြနေသလို၊ ဦးနုတ္တိကလည်း  
ဤမျှ အချိန်မြန်မြန်ဆန်ဆန်အတွင်းမှာ ဤမျှ သွက်သွက်လက်လက်  
ကျက်မှတ်အံ့ဆိုနိုင်သော မောင်မြတ်ထွေး၏ ဉာဏ်ရည်ကို ချီးကျူး  
ရင်း သူ့ကိုယ်သူ တပည့်မွေး မှန်သွားပြီဟု ကျေနပ်ပီတိဖြစ်လျှင်  
နို့နေသည်။



“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကိုငါ နောက်ထပ်ကျက်စရာ စာတွေ ချထားပေးရဦးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ကျက်ပါ့မယ် ဆရာကြီး...။ ချထား ပေးခဲ့ပါ”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီလေ။ ဒါဖြင့်လည်း လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ကြတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောကာ ဆရာကြီးဦးနုတ္တိသည် သူ၏အိတ်ထဲမှ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပေးပြီး...

“ကဲ့ ရော့...မောင်မြတ်ထွေးလေးရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ဒါ တစ်အုပ်လုံးကို ကျက်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်...။ မင်း အဲဒီတစ်အုပ်လုံးကို ကျက်ရမယ်။

သူ့ကဏ္ဍအလိုက် ကဏ္ဍအလိုက် ရှိတယ်။ ကဏ္ဍတစ်ခုပြီးတိုင်းပြီး တိုင်း ငါ့ဆီမှာလာပြီးတော့ ပြန်အံပေတော့။ မင်း အဲဒါတွေကို အလွတ်ကျက်ရမယ်။ အာဂုံရမှ အာဂလူလို့ ခေါ်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ စာကျက်မှတ်ခဲ့ ရာ သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ဘက်မှ ညောင်ပင်ကြီးထိပ်သို့ စာအုပ်ကို ကိုင်ပြီး အပြေးအလွှားပင် ထွက်သွားပြန်တော့သည်။ သူ၏ ရွှင်ပျံဖျတ်လတ် စွာ ထွက်သွားသော ခြေလှမ်းများကို နောက်မှ ငေးကြည့်ကျန်ရစ် ခဲ့ရင်း ဦးသင့်မြတ်နှင့် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိတို့သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်

ညိတ်နေလိုက်ကြလေသည်။ ခဏအကြာတွင် မြို့ထဲသို့ဆွမ်းခံထွက် သွားသော ကိုရင်လေးသည် သုတ်သုတ်နှင့် ကျောင်းသို့ပြန်လာပြီး...

“လူတန်းကြီး...လူတန်းကြီး”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။ ဆရာတော်ကြီးက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ကိုရင်လေးကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေသော်လည်း သုတ ချာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်ကမူ သိလိုစိတ်နှင့်...

“ဘာလဲ...ဘာ လူတန်းကြီးတုန်း ကိုရင်လေးရဲ့”

“လူတန်းကြီး...လူတန်းကြီး လာနေတယ်...အများကြီးပဲ”

“လူတွေ...ဘယ်က လူတွေတုန်း”

“မသိဘူး...။ ကုလားတွေ...ကုလားတွေ...အများကြီးပဲ။

အဝေးကြီးက လာပုံရတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် ဦးသင့်မြတ်နှင့်ဦးပဉ္စင်းသည် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေသည်။ အခြေအနေထူးခြားနေ သည့်ဟု အကဲခတ်မိသော မောင်မြတ်ထွေးကလည်း ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ပိတ်ပြီး သူတို့နှာသို့ ရောက်လာလေသည်။ ဦးသင့်မြတ် က...

“ကဲ...လူလေးရေ။ လူတန်းအရှည်ကြီးတစ်စု တို့မောင်း ထောမြို့ကို လာတယ်တဲ့။ ကုလားတွေတဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိပါဘူး။ တစ်ချက် သွားကြည့်စမ်းပါဦးကွာ။ ကလေးပီပီ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ထိုလူတန်းကြီးဆုံရာသို့ အမြန်ပင် အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြည့်ရှုလေသည်။ ကိုရင်လေး ပြောသွား သကဲ့သို့ပင် ကုလားလူမျိုးများဖြစ်ကြပြီး ဝန်စည်စလယ်များ အထုပ် အပိုးများ ပါလာကာ အင်မတန်မှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြပုံများလည်း တွေ့ရလေသည်။ ထို့အပြင် ထိုလူတန်းကြီးထဲတွင် နာမကျန်းဖြစ်နေ သူများ၊ ရောဂါသည်များ ပါဝင်လာလေသည်။ ထိုလူများသည် အူရီးယားကုလားများနှင့် ဟိန္ဒူကုလားများဖြစ်သည်ဟု နံဘေးမှ လူကြီးသူမတို့၏ ပြောဆိုစကားများအရ သိရလေသည်။ မောင်မြတ် ထွေးသည် ထိုသို့သောမြင်ကွင်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး၍ အံ့ဩ တကြီးနှင့် ကြည့်နေခိုက် သူပုခုံးပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက် ကျလာလေ သည်။ လှည့်ကြည့်မိသောအခါ ဆရာကြီးဦးနတ္တဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ လေ၏။

“ဟင်...ဆရာကြီးလည်း လိုက်လာတယ်၊ ဟုတ်လား”

“အေး...ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာထင်လို့ လိုက်လာတာ”

“ဆရာကြီး...ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာ တုန်း”

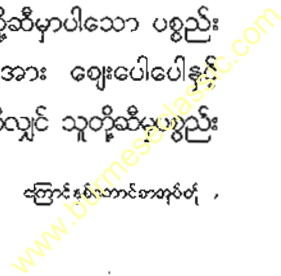
“အင်း...သူတို့က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေကဲ့။ မြန်မာပြည် က အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ ကိုလိုနီနယ်မြေ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ ဂျပန်တွေက ဝင်တိုက်ပြီလေ။ ဂျပန်တွေက အောက်မြန်မာပြည်ကို

ဝင်တိုက်တော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကလည်း မခုခံနိုင်ဘူး။ သူတို့ဆီမှာ နို့နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က အတော်အင်အားနည်းတယ်။ နောက်ပြီး အရည်အချင်းရှိတဲ့ စစ်တပ်၊ စစ်သား...အဲဒါမျိုး မဟုတ်ကြဘူး။ အခု ဂျပန်တွေတိုက်တာကို အင်္ဂလိပ်တွေ အလဲအကွဲခံနေရပြီ။ ဒီကုလားတွေဟာ အိန္ဒိယဘက်ကို ကူးဖို့အတွက်ကို တက်လာကြတဲ့ လူတွေပဲ။ သူတို့ အိန္ဒိယဘက်ကမ်းကို ထွက်ပြေးကြလိမ့်မယ်”

“ဪ...”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ကလေးသာသာဖြစ်သော်လည်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အကြောင်းကိုမူကား ဟိုတစ်စသည်တစ်စ ကြားဖူးနားဝ ရှိနေခဲ့၏။ ယခုအခါ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပျံ့နှံ့မှုကို သူကိုယ်တိုင် စတင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရပြီဖြစ်သောကြောင့် ရင်မောလူမောနှင့် အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေရလေသည်။ ထိုကုလားလူတန်းကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာလည်း စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ မရှိချေ။ သူတို့သည် တုန်တုန်းများဘက်တွင် ခရီးတစ်ထောက် နားကြ၏။ မြို့ထဲမှ လူတန်းကြီးကို လာကြည့်သောသူများလည်း အံ့ခဲလျက်ပင်ရှိသည်။ ကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင်လျှင် ထိုနေရာတွင် ကွမ်းယာဆိုင်များ၊ ဆေးလိပ်ဆိုင်များ၊ မုန့်ပဲသရေစာများ ပြန့်ကျဲသွားလျက်ရှိ၏။

ထိုကုလားခရီးသည်များသည် သူတို့ဆီမှာပါသော ပစ္စည်း အချို့ကို မောင်းတောမြို့ ဒေသခံလူများအား ဈေးပေါပေါနှင့် မောင်းချနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ တချို့ဆိုလျှင် သူတို့ဆီမှပစ္စည်း



များကို ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား စသည်တို့နှင့် လဲလှယ်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ဆရာကြီး ဦးနုထွီသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ဘယ်ပြန်ညှာပြန် ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလျက်ရှိနေသည်။

“ဆရာကြီး...”

“ဟေ...ပြော လူလေး”

“အခု ဒီလူတွေထဲမှာ လူမမာတွေ အများကြီးပါတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်...လူလေး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ရောဂါအကုန်လုံး ကိုတော့ ဒို့က ကုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး”

“သူတို့ဟာ ခရီးအတော်ပန်းလာတယ်။ ဘယ်သူတွေမှာ ဘာရောဂါပါလာမှန်း မသိဘူး။ နဂိုအခံရောဂါတွေအပြင် လမ်းခရီးမှာ ရာသီဥတုဒဏ် ကြုံတွေ့ရတဲ့ရောဂါတွေအပြင် အစာရေစာ မသန့်ပြန် လို့ ရလာမယ့် ရောဂါတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ဆီက ပစ္စည်းတွေ အဝတ်အထည်တွေယူသွားတဲ့ လူတွေက တော်တော်ကို မဆင်ခြင်ဘဲ လူတွေပဲ။ သူတို့ဆီကတစ်ဆင့် မောင်းတောတစ်မြို့လုံးကို ရောဂါ တွေတောင် ကူးနိုင်သေးတယ်”

“ဟင်...ဆရာကြီး။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှဲ့လုပ်ကြ မတုန်း”

“ဘယ်နှဲ့မှ လုပ်လို့မရဘူးလေကွာ။ ဒီမှာ လူအုပ်ကြီးထဲ တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စပဲ။ တားလို့ပြုလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဆရာကြီး...။ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို နိုင်သလောက် ဆေးကုပေးရင် ကောင်းမလား”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာကြီးဦးနုထွီက မောင်မြတ်ထွေးအား ပြုံးပြီးကြီး ငုံ့ကြည့်ကာ...

“မင်းက သမားတော်တောင် မဖြစ်သေးဘူး။ လူနာတွေကို ဆေးကုချင်ပြီကိုး...

ဆရာကြီး၏ ထိုစကားကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးသည် ချွတ်စမ်းဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီးက ကျေနပ် အားရစွာပင် မောင်မြတ်ထွေး၏ပုံရိပ်ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး...

“ဒါပဲပေါ့ကွ။ သမားတော်ဖြစ်မယ့်လူဆိုတာ...ဒီစိတ် အရင်ရှိနေရမယ်။ အခု မင်းဟာ အဲစိတ်ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျုပ် ကျေနပ်တယ်။ ကောင်းပြီလေ...။ ငါတို့ သူတို့ကို ဘာကူညီနိုင် မလဲလို့ သွားကြည့်တာပေါ့”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆရာကြီးဦးနုထွီနှင့်အတူ ပျော်ရွှင် စွာပင် လူအုပ်အနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။ လူအုပ်ကြီး၏ အဓိကပြဿနာမှာ (၂)ရပ်ရှိလေသည်။ နံပါတ်(၁)အချက်မှာ သုံးစရာ ခေဖြစ်လေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ဆိုးသော နံပါတ်(၂)အချက်မှာကား သူတို့ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ရန်နေရာဖြစ်လေသည်။ အင်မတန်မှပင် တျန်းမာရေးအတွက် စိုးရိမ်ရသော အနေအထားသို့ ရောက်နေ လေသည်။



ဆရာကြီးဦးနုတ္တိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ...

“အင်းလေ...သူတို့ ဒီမှာကြာကြာနေမှာမဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ရက်နှစ်ရက် နားပြီးတော့ အိန္ဒိယဘက် ကူးကြရမှာပဲ”

ထိုသို့ပြောလေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကုလားအဘိုးကြီး တစ်ယောက်သည် အင်မတန်အားပျက်နေသောအမှုအရာ ရှိနေလေသည်။ ဦးနုတ္တိက ထိုကုလားအဘိုးကြီးနားသို့ သွား၍...

“အဘိုးကြီး ဘာဖြစ်နေသတည်း”

ထိုအခါ အဘိုးကြီးက မြန်မာစကား မပီမသနှင့်...

“ရေ...ရေ...ရေငတ်တယ်”

“ရေငတ်ရင် ရေသောက်လေ။ ရေတွေရောက်နေပြီပဲ”

မြို့သူမြို့သားများက ရေများ၊ စားစရာများကို လှူဒါန်းကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အဘိုးကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလျက်...

“ရေသောက်တယ်။ သောက်လည်း ငတ်တယ်...။ ရေငတ်နေတယ်”

ဟု မပီကလာပီကလာ ကုလားသံဝဲဝဲနှင့် ပြောဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးဦးနုတ္တိက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက်...

“ခင်ဗျားတို့မှာလည်း ပစ္စည်းပစ္စယအချို့ စုံလင်လင်ပါတာတွေတယ်။ ဒီကမြို့ခံလူတွေကလည်း ခင်ဗျားတို့ကို လှူဒါန်းထားတာတွေရှိတယ်။ ခင်ဗျား ရေငတ်တဲ့ရောဂါဖြစ်နေရင် ပေါက်ပေါက်နဲ့

သကြားကို ဖျော်ပြီး လျှက်လိုက်”

“ဟုတ်လား...။ အဲ့လိုလုပ်ရင် ရလား”

“ရတယ်။ ပေါက်ပေါက်နဲ့ သကြားရှိသလား”

“ရှိမယ်...ရှိမယ်။ ဒီမှာ လူပေါင်းစုံတယ်။ တစ်ယောက်ဆီမှာ ပါမယ်။ လူကြီးဆီက တောင်းရင်ရမယ်”

“ဟုတ်ပြီ...။ အဲ့ဒါဆိုလို့ရှိရင် လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ။ အဲ့ဒီအတိုင်း လုပ်ကြည့်လိုက်ပါ”

ထိုအချိန်တွင် အခြားကုလားအဘွားအို တစ်ဦးကလည်း ဆင်၍...

“ငါလည်း ရေငတ်တယ်”

ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆိုလေသည်။

“ရေငတ်ရင် သူ့လိုပဲ လုပ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး။ ငါက အန်တယ်”

“ဘာလဲ...။ အန်တယ် ဟုတ်လား”

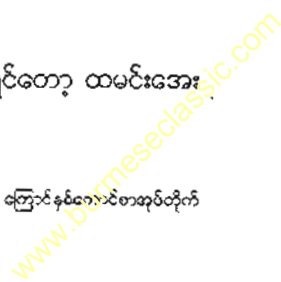
“ဟုတ်တယ်။ အန်တယ်...။ ငါက အန်ပြီးမှ ရေငတ်တာ”

“ဪ...အဲ့ဒါဆိုရင် ဆေးနည်းက တစ်မျိုးပြောင်းရလိမ့်

သ်”

“ပြောပါ...ပြောပါ”

“အဲလို အော့အန်ပြီး ရေငတ်တာဆိုရင်တော့ ထမင်းအေးအေးကိုပဲ ပျားရည်နဲ့နယ်ပြီး စားလိုက်”



“ဟုတ်လား...။ အဲ့လိုလုပ်ရင် ရလား”

“ရတယ်။ ထမင်းအေးအေးကို ပျားရည်နဲ့နယ်ပြီး စားလိုက်...။ လွယ်ပါတယ်၊ ဘာမှမခက်ဘူး။ အဲ့ရောဂါတွေ ပျောက်သွားမှာ...”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ”

ထိုသို့ပင် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိနှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့သည် ကုလားများနှင့် အလှည့်ကျစကားပြောရင်း သူတို့၏ရောဂါများအတွက် ဆေးနည်းများကို တစ်တွတ်တွတ် မန်းမှုတ်သလို ပြောဆိုဖြေရှင်းပေးနေရလေတော့သည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလျက်ရှိကာ ထိုကဲ့သို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးကိုလည်း ယခင်က မကြုံဖူးသဖြင့် စိတ်တို့ လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

⊕

[၄]

ဆရာကြီးဦးနုတ္တိသည် မောင်းတောမြို့သို့ ရောက်လာသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသော်လည်း သူ၏ ဆေးအစွမ်းသည် သမားဂုဏ်မြောက်လှသည်ဟူသော ဂုဏ်သတင်းက တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားသို့ ဖြင့် ကျယ်ပြန့်ကျော်ကြားလျက် ရှိနေပေသည်။ ဦးကြောင့်ပင်လျှင် ယခင်က အသွားအလာ၊ အဝင်အထွက် မရှိကြသော မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအဖ၏ ဖရပ်ကလေးမှာ လူနာများနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ လူနာစောင့်လာသူများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ညီကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဦးနုတ္တိသည် မည်သည့်ရောဂါကိုမဆို လက်ခံနားထောင်ပြီး လူနာရှင်၏ ဆွေးနွေးချက်များကို မကျေနပ်လျှင် အပြန်အလှန်မေးခွန်းများ ထုတ်ရင်း ရောဂါသည်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်၊ ရောဂါတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကုသပေးလျက်ရှိလေသည်။ အချို့နေရာများတွင် လာမေးသူ လူနာကိုယ်တိုင်ကပင် မိမိမည်သည့်ရောဂါဖြစ်နေမှန်း မသိချေ။ သူတို့ သည် ရှေးယခင်ကာလများကလည်း အခြားသော ဆရာများနှင့် ပြခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဆရာတစ်ဦးတွင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပြောနေကြသဖြင့် သူ့မှာ ဆေးခန်းတစ်ခါသွားပြလျှင် ရောဂါတစ်ခု ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့၏။

ထိုသို့သောသူများကိုလည်း ရောဂါအစစ်အမှန် မည်သို့ မည်ပုံဖြစ်သည်ဆိုကာကို ဦးနုတ္တိက ကျေလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်စွမ်း ရှိ၏။ သို့သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးနှင့် မွေးစားမခင်ကြီးတို့အနေနှင့် နားမလည်နိုင်သည်မှာ အချို့နေရာများတွင် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိသည် လူနာကို လက်ဖဝါးလှန်ကြည့်ဘတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများကို လက္ခဏာပေဒင်သဘောအရ မည်သို့ မည်ပုံရှိသည်ဟု ကြားဖူးနားဝသာ ရှိထားကြသော မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအဖအတွက် ထိုအချက်သည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဆရာကြီးဦးနုတ္တိသည် တစ်ခါက မိမိကိုယ်မိမိ မည်သို့သော ရောဂါဖြစ်နေမှန်း မသိပါဟု တကျည်ကျည် ညည်းတွားလာသော

လူနာတစ်ဦးကို လက်ဖဝါးဖြန့်ပြ ခိုင်းလေသည်။ ထို့နောက်မှ အောက်ပါအတိုင်း ပြတ်သားစွာပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့လက္ခဏာမှာ တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံဟာ အင်မတန် ကျယ်ပြန့်နေတယ်။ ဒါ့အပြင် ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းဟာ တနင်္လာဂြိုဟ် ခုံထဲကို အလွန်အမင်း စိုက်ဆင်းနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရောဂါအမျိုးမျိုး အမြဲတမ်းရှိနေတယ်လို့ သင်မှတ်တတ် တယ်။ ဒါ ခင်ဗျားရဲ့ သဘာဝပဲ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားမှာ ဘာ ရောဂါမှ မရှိပါဘူး။”

ထိုအခါ ထိုလူသည် တစ်ဘက်မှ မယုံကြည်ဖြစ်သွားသကဲ့ သို့ အမူအရာပြပြီး တစ်ဘက်မှလည်း အင်မတန်ပင်အနူးတက် သရောဖြစ်သွားကာ...

“ဆရာကြီး...ဆရာကြီး အမှန်ပြောတာနော်...”  
 “အို...ကူပိဘဝမှာ တစ်ခါမှ လိမ်ညာ မပြောခဲ့ဖူးဘူး”  
 “ဒါ...ဒါ ဆိုရင်တော့ တော်ပါသေးရဲ့...ဆရာကြီးရယ်”

ထိုသို့ဆိုကာ လှည့်ပြန်သွားတာမျိုးလည်း ကြုံရဖူးလေ သည်။ တစ်ခါကလည်း လူတစ်ယောက်သည် သူ့မှာရှိသောရောဂါကို လက္ခဏာဖြင့် သိလိုပါသည်ဟု ဆရာကြီးအား ပညာစမ်းသလိုလို လာမေးဖူးသည်။ ဆရာကြီးသည် ထိုလူအား ခပ်ပြုံးပြုံး တစ်ချက် ကြည့်လျက် လက်ဖဝါးဖြန့်ပြဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုလူက လက်ဖဝါးဖြန့်ပြသောအခါ ဆရာကြီးက တစ်ချက်မျှသာ စိုက်ကြည့်ပြီး

အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့လက္ခဏာအရ သောကြာဂြိုဟ်ခုံဟာ အင်မတန် ကျယ်ပြန့်နေတယ်။ ပြီး...သောကြာဂြိုဟ်ခုံထဲမှာ ကျွန်းခုံကြက်ခြေ ခတ်တွေ ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ရောဂါဟာ...”

“ပြောပါ...ဆရာကြီး ပြောပါ”

“ကျုပ် တကယ်ပြောရမလား”

ထိုအခါ ထိုလူသည် အတန်ငယ်တွန့်ဆုတ်သွားပြီးမှ သူ့ ကိုယ်သူ့ အားတင်းသည့်ဟန်နှင့် ...

“ရပါတယ်...ဆရာကြီး။ ရောဂါအကြောင်းပြောတာပဲ ဘာ ဖြစ်လဲ ပြောပါ”

နံဘေးမှ လူများကို ဂရုမစိုက်သကဲ့သို့ တုံ့ပြန်ပြောဆိုလေ သည်။ ထိုအခါ ဆရာကြီးသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံနှင့်...

“ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားလိင်အင်္ဂါမှာ ရောဂါတစ်ခုခုဖြစ်နေ တယ်”

“ဗျာ...”

ထိုလူသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ခြစ်သွားပြီး ဘေးလူများ ကို ထိုအခါကျမှ မျက်နှာမကြည့်ရဲဖြစ်ကာ တချိုးတည်းပင် ပြန်လှည့် ပြေးသွားရပြန်ရှာသည်။ ထိုကြောင့်မင်လျှင် ဆရာကြီးကို မောင်မြတ် ထွေးအနေနှင့် အံ့သြကြည်ညိုမှုများစွာ ဖြစ်ရသလို သုဘရာဇာကြီး

ဦးသင့်မြတ်အနေနှင့်လည်း လူတွေအကြောင်း၊ လောကကြီး အကြောင်းကို ဆရာကြီးမှတစ်ဆင့် ပိုသိလာရသကဲ့သို့ရှိကာ သား အဖနှစ်ယောက်သား သဘောကျနေကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင်မြတ်ထွေးကို ဆရာကြီးအား မေးမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့သည် ညနေစာ စားသောက်ပြီး၍ ဇရပ်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လဲလျောင်း အနားယူနေကြသော အချိန်လည်းဖြစ်သည်။ မလှမ်းမကမ်းပတ်ဝန်း ကျင်သို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ အုတ်ဂူများ၊ မှတ်တိုင်များ ထိုးထိုး ဆောင်ထောင်ရှိပြီး၊ ကောင်းကင်ထောင့် ဟိုးအဝေးတစ်ဘက်မှာ ဆီတော့ တိမ်ဖြူများက ဟိုဟိုဒီဒီလွင့်ပါးလျက် ရှိကြလေသည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းသည်လည်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းလျက် ရှိနေသည်။ ထိုသို့သောအချိန်မျိုးမှာ သူ၏မွေးစားဖခင် ဦးသင့်မြတ်နှင့် ဆရာကြီး ဦးနတ္ထိတို့က စကားလက်ဆုံကျနေခြင်းမရှိပါက မောင်မြတ်ထွေး သည် ဦးနတ္ထိအား ဟိုတစ်ခွန်းသည်တစ်ခွန်း စိတ်ဝင်စားစရာ စကားတွေကို ညွှန်းဖွဲ့၍ မေးတတ်လေ့ရှိသည်။ ဦးနတ္ထိကလည်း စိတ်ရည်လက်ရည်ပင်လျှင် ဗဟုသုတရအောင် တကျယ်တပြန့် ပြန် ဆည်ဖြေကြားပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုနေ့ညနေကမူ မောင်မြတ်ထွေးက သက္ကာဏာအကြောင်းကို မေးမိလေသည်။

“ဆရာကြီး”

“ပြော...မောင်မြတ်ထွေး”

“အဲလို လက္ခဏာကြည့်ရုံနဲ့ ရောဂါကို တန်းသိတာ... အရမ်းထူးဆန်းတာပဲနော်”

“ဟင်...မထူးဆန်းပါဘူးကွဲ့။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ထူးဆန်းတယ် ထင်ပါရဲ့ ဆရာကြီးရယ်”

“ဟားဟား...ဟားဟား”

ဦးနုတ္တိသည် တဟားဟား အော်ရယ်လျက် အလွန်အင်မတန်လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားလှသော လက္ခဏာပညာရပ်အကြောင်းကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။ သူ၏ ရှင်းလင်းချက်များသည် ဝိဇ္ဇာနည်းကျသည့်အပြင် လောကဓာတ်နည်းအရပါ လက်ခံနိုင်သည့် အကြောင်းအချက်များရှိပြီး၊ ကြောင်းကျိုးဆီလျော် ညီညွတ်လျက် ရှိနေသည်။ လက္ခဏာပညာကို တတ်ထားခြင်းသည် အင်မတန်အကျိုးရှိသည့်အကြောင်း၊ အကယ်၍သာ ဤပညာတတ်မထားလို့ရှိရင် ဘဝတွင် များစွာနစ်နာနိုင်သည့်အကြောင်း စသည်များကိုပင် ပြောဆိုသွားရာ မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် ကြက်ဆီဖြန်းဖြန်းထရသည်အထိ ခံစားရလေသည်။ ထိုပညာကို တတ်မြောက်လိုစိတ်များ ထိန်းမရသိမ်းမရ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သို့သော်လည်း ဆရာကြီးဦးနုတ္တိ၏ လင်းရှင်းပြောပြချက်များသည် ဤနေရာတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ပြန့်များပြားလှသည့်အတွက်ကြောင့် ချန်လှပ်ခဲ့ရမည်သာ

ဖြစ်သည်။ ဦးနုတ္တိ၏ ရှင်းပြချက်အဆုံးမှာ မောင်မြတ်ထွေးက...

“ဆရာကြီး”

“မြော...လူလေး”

“ကျွန်တော့်ကို အဲ့ပညာ သင်ပေးမှာလားဟင်...”

“ဟားဟားဟား...သင်ပေးမှာပေါ့...လူလေးရယ်။ ဒါပေမဲ့

ခဏအချိန်စောင့်ပါဦး။ မင်းကို စနစ်တကျ သင်ပေးသွားမှာ...”

“စနစ်တကျ သင်ပေးမယ်...။ ဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“အေး...ဟုတ်တယ်”

ထိုအချိန်တွင် နံဘေးမှာရှိနေသော သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်က...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး။ သူ့ကို သင်ပေးမယ်ဆိုတာက

အခုခေတ်ကျောင်းတွေမှာ သင်နေတဲ့ပုံစံမျိုးလား။ ဟို...အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေမှာ သင်ပေးတဲ့ ဟိုပုံစံမျိုးတွေပေါ့နော်”

ထိုအခါကျတော့လည်း ဦးနုတ္တိက ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းကာ...

“အဲ့လို မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်သင်ပေးမယ့်ပုံစံက တစ်မျိုး”

“ဘယ်လိုလဲ မသိဘူး...ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တော့

နားရှုပ်သွားပြီ”

“ဒီလို...ကိုသင့်မြတ်ရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဆရာကြီး”



“အခုခေတ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွေ သင်နေတယ်ဆိုတာက အခြေခံကနေစပြီး မြင့်တဲ့အထိ...မြင့်တဲ့အထိ တက်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲ့ဒါ စနစ်တကျသင်တာ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာကြီးရဲ့”

“အမ်း...အဲ့ဒါက ခုခေတ် သင်ပုံသင်နည်းလေ။ ကျုပ်တို့ ယူညာရပ်တွေကို သင်တယ်ဆိုတာက အဲ့ဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ဗျ”

“ဗျာ...”

ဦးသင့်မြတ်သည် အံ့အားသင့်သွားလျက် မောင်မြတ်ထွေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဆရာကြီးဦးနတ္တိကို နားမလည်သလိုပြန်ကြည့်ပြန်သည်။ ဦးနတ္တိက...

“ကျုပ်ပြောလေ ခင်ဗျားနားရှုပ်လေ ဖြစ်နေပြီနဲ့ထင်တယ်။ ဒီလိုဗျ...။ ကျုပ်ပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“ကျုပ်တို့ ရှေးဟောင်းလျှို့ဝှက်ပညာရပ်တွေကို သင်တယ်ဆိုတာက အဲ့ဒီလို အောက်ကနေ အပေါ်ကို သွားတာမဟုတ်ဘူး။ အပေါ်ကနေ အောက်ကို ပြန်ဆင်းတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါဦး”

“ဒီလိုဗျ...။ အခု ခေတ်လောက ဓါတ်ကျောင်းတွေက သင်နေတဲ့ဆေးပညာဆိုတာ လူတစ်ယောက် ကျန်းမာရေးကောင်းလာနေပြီးတော့ နည်းနည်းဆိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီထက်

ပိုဆိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲ့ထက်အဲ့ထက် ထပ်ဆိုးလာရင် အဲ့ထက်အဲ့ထက် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ နောက်ဆုံး သေကာနီးပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲ့ဒီလိုမျိုး အဆင့်ဆင့် အောက်ကနေပြီးတော့ အပေါ်ဆုံးထိ တက်သွားပြီး သင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး။ ဟုတ်ကဲ့...”

“အေး...ကျုပ် သင်မှာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး...။ ပြောင်းပြန်”

“ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့။ ပြောင်းပြန်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သဘောမပေါက်တာ ဆရာကြီး”

“ဆေးခန်း လူတစ်ယောက်ကို ဝေဒနာလျော့ပါးသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ လျော့ပါးသွားပြီဆိုရင် ထပ်လျော့ပါးသွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲ...ကျန်းမာကာစပြုပြီဆိုရင် ကျန်းမာတဲ့အထိ ခြင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲ့ဒီလိုမျိုး အပေါ်ကနေ အောက်ကို ပြန်ဆင်းတဲ့သင်နည်းနဲ့ သင်မှာ”

“ဟာ...ဆရာကြီး အဲဒီသင်နည်းက ပိုပြီး မခက်ဘူးလား”

“ထဲထဲဝင်ဝင် ဖခင်ကုန်လုံးကို နားလည်တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ မခက်ခဲပါဘူးဗျာ”

ဤစကားကို တိုးညှင်းသော်လည်း ပိုင်နိုင်လေးနက်သည့် ဆေးသံနှင့် ဦးနတ္တိက ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဦးသင့်မြတ်သည် အလိုအလျောက်ပင် ခေါင်းညိတ်လက်ခံမိပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးအဖို့လည်း သူ့ဆရာကြီးကို အင်မတန်ကြည့်ညိ

လေးစားကာ သူ့ဘဝအတွက် ကံကောင်းလေခြင်းဟုပင် ထပ်ဆင့် ထပ်ဆင့်၍ တွေးတောနေမိလေသည်။

ဦးနတ္ထိသည် ဤမြို့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည် ဧည့်သည်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ဆေးပညာအစွမ်းထက်မြက်မှုကြောင့် လူသိများထင်ရှားလျက်ရှိကာ ရောဂါသည်များကိုလည်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ကုသပေးရလျက်ရှိလေသည်။ ညကျကာမှ ဇရပ်ပေါ်တွင် လူသူရှင်းလင်းစွာ ဦးသင့်မြတ်၊ မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအေးနှင့် အေးအေးလူလူစကားစမြည်ပြောဆိုရင်း သူ့အတွေ့အကြုံများ ဖြတ်သန်းမှုများ၊ သူ့လေ့လာခဲ့သော ဗဟုသုတများကိုလည်း ပြောဆိုရှင်းလင်းပြလျက် ရှိလေသည်။ အသက်အရွယ်အလျောက် ဘဝအတွေ့အကြုံ အသင့်အတင့်ရှိခဲ့ပြီးသော သူ့ဘာရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်ကလည်း သူသိခဲ့သည့် လူတွေအကြောင်း၊ လောကကြီးအကြောင်း ပြန်လည်ဆွေးနွေးတင်ပြလေရာ နံဘေးမှနားထောင်နေသူ မောင်မြတ်ထွေးလေးအတွက် အလွန်အင်မတန်ပင် အသိဉာဏ် ရင့်ကျက်ပြည့်စုံမှုကို ရရှိခဲ့လေသည်။ တစ်ည သူတို့တွေ အေးအေးလူလူ စကားပြောနေကြစဉ် နေ့ညဖြစ်သဖြင့် အတန်ငယ်ပူလောင်နေသော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်ဖြတ်စီးတိုက်ခိုက်လာသော လေပြည်လေညှင်းထဲကြောင့် နေသာထိုင်သာရှိလေသည်။

အချိန်ကား ည(၈)နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၏။ ဆရာကြီးဦးနတ္ထိနှင့် ဦးသင့်မြတ်တို့သည် ရေခန်းခရားတစ်အိုးကို အလယ်ချကာ ထိုင်

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အတိုင်း စကားပြောနေကြသည်။ မောင်မြတ်ထွေးလေးမှာ သူတို့ကို ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုရင်း သူတို့စကားများကို မလှမ်းမကမ်းမှ နားထောင်ရင်း ည၏ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို အငေးသားကြည့်နေမိ၏။ ထိုစဉ်မှာပင်လျှင်...

“ဟာ ကြယ်ပျံ...ကြယ်ပျံ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် အံ့သြတကြီးနှင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။ သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ဦးနတ္ထိနှင့် ဦးသင့်မြတ်တို့က လှည့်ကြည့်ကာ ကောင်းကင်မှာ ထိုးပျံကျသွားသော ကြယ်ပျံကြီးတစ်စင်းကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ အကယ်၍ မောင်မြတ်ထွေးက ထိုသို့မအော်လျှင်လည်း ဦးသင့်မြတ်နှင့် ဦးနတ္ထိတို့က သူတို့ဘာသာ သိသွားကြမည်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး လင်းထိန်ထွက်သွား၍ ဖြစ်၏။ မောင်းတောချောင်းထဲသို့ စီးဝင်နေသည့် ချောင်းလက်တက်ကို ဖြတ်၍ တံတားပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသူများ အုတ်အော်သောင်းနှင့်လိုက်သည့် အသံကလည်း ကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ ထို့ပြင် တစ်မြို့လုံးမှာလည်း အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်နှင့် ဟိုတစ်စသည်တစ်စ ဆူညံသံတွေ ထွက်လာလေသည်။

ကြယ်သည် လန်းပင်နာဖျားလောက်အမြင့်မှ ပျံနေသည်ဟု ဆင်ရ၏။ အရွယ်မှာ တစ်ပေလုံးခန့်ဖြစ်ပြီး အနောက်ဖျားမှာ မီးဖျားသဏ္ဍန် ပြာထွက်နေသည်။ အံ့သြစရာကောင်းသည်နှင့်အမျှ

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာကောင်းသော ကြယ်ပျံသန်းမှုပင်ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက် မေယုတောင်တန်းအနားတွင်ရှိသော ငွေတိုက်တန်းမှ နေ၍ အနောက်ဘက် အိန္ဒိယနယ်စပ်ထဲသို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ လင်၊ထိန်ပြီ၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အနေအထားကြီးနှင့် စက္ကန့်လေးဆယ်ကြာမျှ ပျံသန်းသွားလေသည်။ ထို့နောက်မှာမှ နတ်မြစ်၏ တစ်ဘက်ရှိ နတ်တောင်လွန်နားတွင် အောက်သို့ထိုးဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ဟာ...ပျောက်သွားပြီ၊ ပျောက်သွားပြီ။ အို...ကြီးလိုက်တဲ့ ကြယ်ပျံကြီး။ ဒုက္ခပါပဲ...။ ဘုရား...ဘုရား တိုင်းရေးပြည်ရေး ဘာတွေဖြစ်တော့မလဲ မသိဘူး”

ဘယ်ဆီဘယ်ဆီက အော်ဟစ်လိုက်သောအသံများသည် လွင့်ပျံလာလေသည်။ သင်္ချိုင်းနံဘေးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြသူများ သည်လည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခုန်ပေါက်ကာ ထိုအကြောင်းကို ပြောဆိုနေလေသည်။ မောင်းတောတစ်မြို့လုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ် သွားကြလေသည်။

“ဆရာကြီး...ဆရာကြီး”

မောင်မြတ်ထွေး၏ ခေါ်သံကြောင့် ဦးနတ္ထိက...

“ဘာလဲ လူလေး”

“အခု ကြယ်ပျံကြီးဖြတ်သွားတာ အရင်က ဆရာကြီး မြင်ဖူးလား”

“မြင်တော့ မမြင်ဖူးပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျမ်းတွေထဲမှာ တော့ ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“အဲ့ဒါက ဘာများဖြစ်နိုင်သလဲ ဆရာကြီး”

“ဪ...အတိတ်နိမိတ်ဆိုတာတော့ ရှိတယ်ကွဲ့။အဟမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါဦး ဆရာကြီး”

ထိုသို့ ဝင်ရောက်တိုက်တွန်းသူမှာ သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့် နှင့် ဖြစ်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးမှာမူ ဆရာကြီးဦးနတ္ထိ မည်သို့ မည်ပုံ ပြန်လည်ဖြေရှင်းပေးမည်ကို နားထောင်ရင်း မျက်နှာလေး အလိုအလျောက် ငယ်နေလေသည်။ မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံဖြစ် သဖြင့် သူ့အတွက် ယခုထက်တိုင်ပင်လျှင် ရင်ခုန်မပျောက်သေးချေ။

“ရာဇဝင်ထဲမှာတော့ ရခိုင်ဘုရင်မင်းလက်ထက်တုန်းမှာ လည်း အဲ့လိုပင် ကြယ်ပျံကို တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်တဲ့”

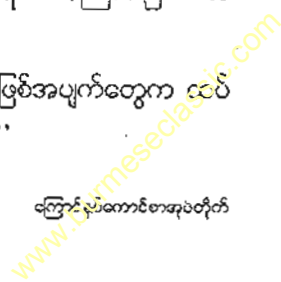
“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ့ဒီအခါမှာ ဘုရင်ကို ပညာရှိအမတ်တွေက လျှောက် ထားခဲ့တာလေ...”

“ဘယ်လိုလျှောက်လည်း ဆရာကြီး”

“ဪ...စစ်ချီရာ စစ်တိုက်ရောက်ရာ အကြောင်းဖြစ်တယ် တဲ့”

“အဲ့ဒါဆိုရင် အခုနိမိတ်နှင့် အခုအဖြစ်အပျက်တွေက လုပ် ရက်ဖြစ်နေပြီပေါ့...ဆရာကြီး။ ဟုတ်လား”





ဦးသင့်မြတ်က ထိုသို့မေးလာသောအခါ ဦးနုထွိုက် ခေါင်းကို တစ်ချက်ဆတ်၍ ညိတ်ပြပြီး...

“ဒီလိုပဲ ယူဆရတော့မှာပေါ့လေ။ နိမိတ်...နိမိတ်...။ နိမိတ်ဆိုတာတွေကတော့ ဒီလိုပဲ လောကကြီးထဲမှာ ရှိတတ်တယ်”

စကားပိုင်းသည် ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ လူကြီးများ စကားတိတ်ဆိတ်သွားသည်ကို မသိသော်လည်း မောင်မြတ်ထွေး အနေနဲ့မူ နိမိတ်ဟူသောအရာကြီးကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ခံစားမိသလို ဖြစ်ပြီး အမျိုးအမည်မပြောနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်နှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ အတန်ကြာမှ ဆရာကြီးဦးနုထွိုက်က...

“လူလေး...”

“ဗျာ...ဆရာကြီး”

မောင်မြတ်ထွေးက ထိုကဲ့သို့ လှမ်းတစ်ချက်ထူးလိုက်ရအံ့။

“ကဲ...ရွတ်စမ်းကွာ”

“ဗျာ...ဆရာကြီး ဘာကိုရွတ်ရမှာလဲ”

“မင်းကို ငါ ကျက်ခိုင်းထားတဲ့အထဲက”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာကြီး”

“သေခါနီးလူတစ်ယောက်မှာ ပြတီနိမိတ်တွေလေ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း ကျက်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ရလား...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဖြင့် ရွတ်စမ်း”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးသည် မဆိုင်းမတွပင် အထစ်အငေါ့လည်းမရှိဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုလေသည်။

၁။ လူနာသည် ရုတ်တရက်လှုပ်ခြင်း၊ ခွန်အားအစွမ်း အသိ ဉာဏ်များ ပျက်ပြီးမှ ရှက်ခြင်း၊ ခွန်အားဖြစ်လာလျှင် ကေနံသေမည်။

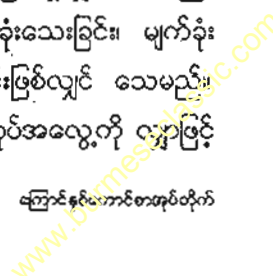
၂။ အလုံးစုံသော သွားတို့သည် နီခြင်း၊ မီးခိုးရောင်ရှိခြင်း၊ ကျွတ်၍ ကျခြင်းဖြစ်လျှင် သေမည်။

၃။ နှာခေါင်းသည် ကွေ့ခြင်း၊ ကောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်း၊ ကုတ်ခြင်း၊ ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ နှာခေါင်းဖြင့်ပင့်၍ ပြင်းစွာ အသက်ရှူက သေမည်။

၄။ မျက်စိသည် အတွင်းသို့ဝင်ခြင်း၊ တစ်ခုကြီး တစ်ခုသေး ဖြစ်ခြင်း၊ ကျောက်ခဲကဲ့သို့ တင်းမာနေခြင်း၊ ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ မျက်ရည်ပြည့်၍နေခြင်း၊ မျက်ရည်ယိုစီးကျခြင်း၊ မျက်စိသည် သွေးနှင့်တကွ ဖြစ်ခြင်းရှိလျှင် သေမည်။

၅။ ဆံပင်သည် တုံးဆွဲခြင်း၊ မျက်ခုံးသေးခြင်း၊ မျက်ခုံး ကုတ်ခြင်း၊ မျက်တောင်စင်းခြင်းဖြစ်လျှင် သေမည်။

၆။ ပါးစပ်၌ ထိတွေ့အပ်သော အလုပ်အလေ့ကို လျှာဖြင့်



မလိမ်းနိုင်ခြင်း၊ ဦးခေါင်းတည့်တည့် မထူနိုင်ခြင်း၊ အာရုံ တစ်ခု၌ စိုက်၍ ကြည့်ခြင်းဖြစ်လျှင် သေမည်။

၇။ အကြိမ်ကြိမ်ထပြီး တွေဝေထိုင်းမိုင်းနေမှု သေမည်။

၈။ အကြိမ်ကြိမ်အိပ်၍ အကြိမ်ကြိမ်နိုးခြင်း၊ ပြောလိုသော စကားကိုပြောမည်ကြံမှ မေ့လျော့ခြင်းဖြစ်လျှင်သေမည်။

၉။ အထက်နှုတ်ခမ်းကို လျက်၏။ ခြေလက်တို့ကို လွှတ်ရ ၏။ ညချမ်းအခါ၌ ပြိတ္တာတို့နှင့် ဝကားပြော၏။ သေမည်လက္ခဏာ မှန်၏။

၁၀။ အလုံးစုံသော ဒွါရတို့မှ အဆိပ်မစားပဲ သွေးယိုကျလျှင် သေမည်။

၁၁။ ရောဂါပျောက်ရေးအတွက် သင့်တင့်မျှတသော ဆေး ပေးသော်လည်း ရောဂါတိုးခြင်း၊ အား အသားကုန် ခမ်းခြင်းဖြစ်က သေမည်။

၁၂။ မျက်ရည်နှင့် လျှာရင်းရည်များ တားဆီးမရအောင် ယိုကျခြင်း၊ စကားမပိုခြင်း၊ အသားကွက်လှုပ်ခြင်းဖြစ်က သေမည်။

၁၃။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်များ အေးမြခြင်း၊ ကျင်ကြီး ရေနု ခြင်း၊ ချက်၏လက်ယာဘေးနားတွင် ရေနံတင်က ခဲခြင်းဖြစ်က သေမည်။

၁၄။ ခံတွင်းနှင့် နှာခေါင်းမှထွက်သောလေတို့ မိုးသက်လေ

သို့ အေးနေက သေမည်။

၁၅။ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက်ခြင်း၊ ယောင်ယမ်းခြင်း၊ အရွယ် ကြီးခြင်းဖြစ်က သေမည်။

၁၆။ နှုတ်ခမ်း၊ လျှာ၊ လည်၊ အာခြောက်ခြင်း၊ ရင်မောက် ရင်လုံးခြင်း၊ နားထင်ပိန်ခြင်း၊ လည်ပင်းကြောနှစ်ချောင်း ထခြင်း၊ မျက်လုံးအိမ်ကျခြင်း၊ ဝင်သက်မိုန်ခြင်း၊ ဝမ်း ချိုင့်ခြင်း၊ ခြေလက်တုန်ခြင်းဖြစ်က သေမည်။

၁၇။ ခြေဖျားကစပြီး ဒူးဆစ်အထိအေးလာလျှင် ငါးရက် အတွင်း သေနိုင်၏။

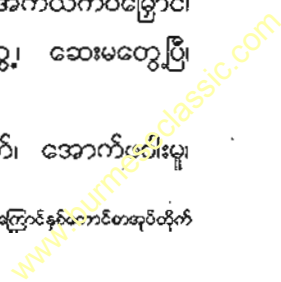
၁၈။ အောက်မေးကျခြင်း၊ မျက်လုံးလန်ခြင်းဖြစ်က နေ့မကူးမီ သေတော့မည်။

၁၉။ အာရုံငါးပါးကို မသိခြင်း၊ နေ့ရောညပါ တစ်နာရီမျှ မအိပ်ခြင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တွင် အမြှုပ်ထခြင်း ဖြစ်က သေမည်။

၂၀။ လက်မကပ်ငြား၊ ဖဝါးရွေဝါ၊ ညဉ့်နေခါ၊ ကေသာ မရွှင်၊ ညှိုးသည်ခြင်း မရှင်ပြီဘူးမှတ်။

၂၁။ နှာဝလည်းကျယ်၊ လက်မဝယ်၊ အကယ်ကပ်မြှောင်၊ ဖဝါးယောင်၊ မပြောင်ခြောက်သွေ့၊ ဆေးမတွေ့ပြီ၊ သုံးပါးညီ၊ မရှင်ပြီဘူး မှတ်။

၂၃။ နားနှစ်ဖက်ကျ၊ ရင်ဝလည်းမောက်၊ အောက်ပေါ်မူ၊



- ၂၄။ ဖြူညစ်ရောင်ရွှေ၊ ဖြစ်၍နေ၊ သုံးထွေညီက မရှင်ထမေးလည်းတိုတို၊ သက်လုံးစိုး နဂိုဖဝါး၊ ညိုသည်များ သုံးပါးလက္ခဏာ၊ ညီသောခါ ချမ်းသာ ရှာမတွေ့။
- ၂၅။ မျက်စိဝန်းဝန်း၊ နှာလည်ချွန်၊ ဝမ်းမီးမလုံ၊ ဖဝါးနံ့စည်းတို ညိုလေ့ရှိ၊ ရှိလတ်သော် သုံးဖော်ဌာဏ်သို့ပြု၊ မုချ သေစမြေ။
- ၂၆။ လက်မလည်းလှို၊ ဖမိုးခြေရမ်း၊ ရွှင်လန်းမျက်နှာအင်္ဂါသုံးလီ၊ ပြချက်ညီ၊ ဇော်ဂီဆေးမတွေ့။
- ၂၇။ ဖဝါးလည်းစင်း၊ နဖူးတင်း၊ ဝမ်းတွင်းမလုံ၊ တကျည်းထိဆေးကုန် ရှာမတွေ့။
- ၂၈။ ဖဝါးပြောင်စွာ၊ လက်ကပ်လာ၊ ခိုင်မာတက္ခ မုခရွန်းထိပြောက်ပါးပြင်၊ သုံးအင်လက္ခဏာ၊ တူသောအခါ ချမ်းသာမြဲ မရှိ။
- ၂၉။ နှုတ်ခမ်းလည်းခြောက်၊ ချောင်းလည်းရောက်၊ မသောက်လို၊ ဖဝါးတို၊ ညိုသက်စိမ်းဝါ၊ လက္ခဏာ သုံးဖြာအညီ၊ တူလေပြီ၊ ဆေးမိမြဲမရှိ။
- ၃၀။ ဝမ်းမီးမမှန်၊ အစာလှန်၊ ပျို့အန်တစ်ချက်၊ လက်လည်းကပ်၊ ဖဝါးဇာတ်စုံ၊ ဝါညက်မှု သုံးစုံလက္ခဏာ မြင်သောအခါ ကိုးကွယ်ရာမရှိ။
- ၃၁။ ဖဝါးညိုညစ်၊ တင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ခါးဆစ်ခိုင်မှာ၊ ရင်

လုံးမောက်၊ အောက်တကျည်းခုံး ဇာတ်မလုံ၊ ဉာဏ်ကုန် တက်မရှိ။

မောင်မြတ်ထွေး စာအံသံအဆုံးမှာ ဦးနုတ္တိသည် ကျေနပ်အားရပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်နေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့အပြုံးသည် ဤရှည်မခံဘဲ ကြယ်ပျံနိမိတ်ကို ပြန်လည်၍ အာရုံပြုမိသည်ထင်။

“ဦးနုတ္တိအပြုံးသည် လျော့ငြိမ်ကျသွားပြီး မည်သည့်စကားကိုမျှ ဆိုတော့ဘဲ ခပ်မဆိတ် နေပြန်လေသည်။ ဆရာကြီးက ထိုကဲ့သို့ နှိပ်သက်နေသောကြောင့် ဦးသင့်မြတ်နှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအမကလည်း အလိုက်သိသိပင် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ အတိုင်း ထိုင်နေကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ ကိုရင်လေးက ဇရပ်အိမ်သို့ ကြွလာပြီး...

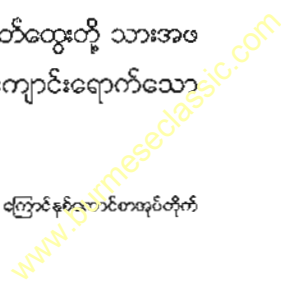
“ဆရာကြီးဦးနုတ္တိ...ဆရာကြီးဦးနုတ္တိ”

“ပြောပါကိုရင်။ တပည့်တော် ဒီမှာရှိပါတယ်”

“ဘုန်းဘုန်းက ခဏခေါ်တယ်။ လာခဲ့ပါဦးတဲ့”

“တင်ပါ...တင်ပါ့ဘုရား”

ဆရာကြီးဦးနုတ္တိတင်မကပါဘဲ မောင်မြတ်ထွေးတို့ သားအဖ ကျောင်းပေါ်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။ ကျောင်းရောက်သော ဆရာတော်ကြီးက...



“ဒကာကြီး ဦးနုထွီး”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

“ခုနက ကြယ်ပျံ့ကို တွေ့လိုက်သလား”

“တွေ့လိုက်ပါတယ် ဘုရား”

“အေး...အချိန်ကတော့ (၈)နာရီ ဝန်းကျင်ပဲကွဲ့”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

“(၈)ဂဏန်းဟာ စစ်ရေးစစ်ရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဂဏန်းပေဒင်ကျမ်းဂန်တွေမှာဆိုတယ်။ အဲ့ဒါကို ဒကာကြီး ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“တင်ပါ့ ဘုရား။ မှန်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါဆို ဒကာကြီးလည်း ကျုပ်လိုပဲ မြင်သိနေမှာပေါ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးနှင့် ဦးနုထွီးတို့သည် ဦးသင့်မြင့်နှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့နားမလည်သည့် လောကီလောကုတ္တရာဆိုင်ရာဇဝင် အတ္ထုပ္ပတ္တိဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးကြလေသည်။ ညဉ့်(၁၀)နာရီခန့်အကြာမှ သူတို့သုံးယောက်သည် ရေပင်ဆီထို့ ပြန်ရောက်လာကာ အသီးသီးနေရာယူ အိပ်စက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်းသောအခါတွင် ဈေးထဲမှ ရပ်ကွက်ထဲမှာ၊ လမ်းပေါ်မှာ မောင်းတောတစ်မြို့လုံး ညကမြင်သည့် ကြယ်ပျံ့အကြောင်းကိုသာ ရုံးစုရုံးစုနှင့် ပြောဆိုနေကြ

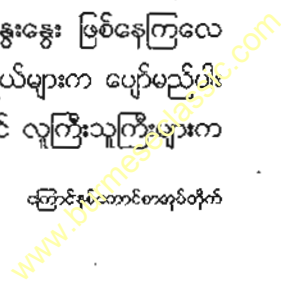
သည်။ ထို့နောက်ပိုင်းရက်များသည် ပျင်းရိဦးငွေ့စရာကောင်းသော နွေရက်များပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နွေ၏အပူအငွေ့များ တစ်ချက်တစ်ချက်မှ ဖြတ်တိုက်သည်မှလွဲ၍ သင်္ကြန်နားနီးလာသည့်တိုင်အောင် ပင်လျှင် သင်္ကြန်အတွက် ဖျော်ရေးဖျော်ရာများ မည်သူမျှ ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ အလိုလို စိတ်ထဲမှာ လေးနေကြ၏။ အချို့ကလည်း တွန့်ဆုတ်နေကြ၏။

စစ်ပြေးကုလားဒုက္ခသည်များ ရောက်လာစဉ်က ပြောသွားခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့ပြေးသလို နင်တို့လည်း ပြေးရလိမ့်မယ်။ နင်တို့ပြေးတဲ့အခါ ပိုဆိုးမယ်”

ဟု ပြောသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါ ထိုစစ်ပြေးဒုက္ခသည် ကုလားများသည် အိန္ဒိယဘက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီဖြစ်ပြီး နည်သို့မည်ပုံ စခန်းသွားနေသည် မသိ။ ထိုလူတွေထဲမှ ထိုလူတစ်ယောက် ပြောသွားသော နိမိတ်ပြစကားက မောင်းတောမြို့သူ မြို့သားများကို ကြယ်ပျံ့နှင့်ပေါင်းပြီး ချောက်ချားအောင် နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေ၏။

ငါတို့သာ သူတို့လို ထွက်ပြေးကြရရင် ဆိုတဲ့အတွေးနှင့် အကုန်လုံး မောင်းတောတစ်မြို့လုံး တအံ့အွေးအွေး ဖြစ်နေကြလေသည်။ သင်္ကြန်နားနီးလာပြီဖြစ်၍ လူငယ်လူရွယ်များက ပျော်မည်ပါးသည်ဟု စိတ်က ကြံစည်နေမိသည့်တိုင်အောင် လူကြီးသူကြီးများက



စိတ်ဝင်တစား လုပ်ဆောင်မှုမရှိခြင်းကြောင့် နီးကပ်လာသော သင်္ကြန်ပင်လျှင် သင်္ကြန်မမည်သလို ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်လျှင် တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ပင် ထူးဆန်းသောအခြင်းအရာတစ်ခုကို မောင်းတောမြို့သူမြို့သားများ ကြိုဆိုရပြန်လေသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် မောင်မြတ်ထွေး၏ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့နံနက် အိပ်ယာမှ နိုးထလာသောအချိန်တွင် သူသည် ခါတိုင်းလိုပင်လျှင် ဧရပ်အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလေ၏။ ဧရပ်နံရံပေါ်တွင် ထူးဆန်းစွာပေါ်နေသော စာလုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုစာလုံးသည် အခြားမဟုတ်ပေ။ 'ဝ'လုံး ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဆရာကြီးဦးနတ္ထိကို ပြေးခေါ်ကာ...

“ဆရာကြီး ဆရာကြီး”

“ဘာတုန်း လူလေး”

“ဒီနံရံမှာ 'ဝ'လုံးကြီးက ဘယ်လိုလို့ ပေါ်နေတာလဲ မသိဘူး”

“ဟင်...ဘယ်သူလာရေးသွားပါလိမ့်”

အနားသို့ရောက်လာသော ဦးသင့်မြတ်က ထိုကဲ့သို့ မှတ်ချက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း မည်သူမှ ဒီ'ဝ'ကို ဒီနံရံမှာ အထူး

အဆန်းလုပ်၍ လာရေးမည် မဟုတ်ဆိုတာကိုတော့ သုံးယောက်သားခံစားသိရှိရလေသည်။ ထို့ပြင် 'ဝ'လုံးသည် လူရေးသော 'ဝ'လုံးမျိုးမဟုတ်ဘဲ အလိုအလျောက်ပေါ်လာသော 'ဝ'လုံးမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ ဆရာကြီး ဦးနတ္ထိက မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ကာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါယမ်းလေသည်။

“ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သို့သော်လည်း ဦးနတ္ထိက မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ဧရပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ဦးသင့်မြတ်တို့သည်လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာမှန်းညာမှန်းသိဘဲ ဧရပ်ပေါ်သို့ တက်လာကြ၏။ ထိုအခါကျမှ ဦးသင့်မြတ်က...

“ဟာ...”

ဦးသင့်မြတ်၏ အာမေဍိတ်သံကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ဦးနတ္ထိတို့က လှည့်ကြည့်မိကြလေသည်။ ထိုအခါ ဦးသင့်မြတ်က သူတို့၏ တစ်လုံးတည်းသော သေတ္တာအစုတ်ကြီးထံ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ထိုသေတ္တာကြီးပေါ်တွင်လည်း 'ဝ'လုံးပေါ်နေလေသည်။

“ဟာ...ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ အမ်း...ဒါမဟုတ်တော့ဘူး။ ဧရပ်နံရံက ထားတော့။ ဒီမှာ...ဒီသေတ္တာကြီးမှာ 'ဝ'လုံးပေါ်ဘယ်ဆိုတာကတော့ အဓိပ္ပါယ်သိပ်မရှိဘူး။ ဘယ်သူမှ မရေးဖူးဘူး”

ဦးသင့်မြတ်နှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့သည် နားလည်ရအလွန်ခက်သွားကာ ဆရာကြီးဦးနတ္ထိကိုသာ မေးခွန်းထုတ်သလို လှုပ်ကြည့်

ကြ၏။ ဦးနုထို့က မည်သို့မျှ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းမရှိချေ။ ထိုအခိုက်မှာပင်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ ကိုရင်လေး ရောက်ရှိလာကာ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာတော်ကြီးက ခေါ်သည်ဆိုပြီး ဦးနုထို့ကို ခေါ်ပြန်လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင်လျှင် ဦးသင့်မြတ်နှင့် မောင်မြတ် ထွေးတို့သားအဖလည်း လိုက်သွားကြပြန်လေသည်။

ကျောင်းပေါ်မတက်မီမှာပင်လျှင် အခြေအနေကို ရိပ်စားသိရှိလိုက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုန်းကြီးကျောင်းနံရံပေါ်မှာလည်း ‘ဝ’လုံးများ ပေါ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကဲ...ဒကာကြီးရေ။ အဲဒါကော ဘယ်လိုမြင်သတန်း။ ကျုပ်တို့မြို့တော့ ဘာနိမိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြတ်ပြေးနေပြီလဲ မသိဘူးဗျို့။”

ဆရာတော်ကြီးက ထိုကဲ့သို့ပင် ဦးနုထို့အား ရင်းနှီးပွင့်လင်းစွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်လေသည်။ ဆရာကြီးက ဆရာတော်ကြီးကို ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်းရှိသော်လည်း ပါဠိလို ပြောဆိုကြခြင်းဖြစ်၍ မည်သည့်အကြောင်းအရာနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုကြသလဲဆိုတာကို မောင်မြတ်ထွေးတို့သားအဖ နားလည်ခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။ သို့သော်လည်း အကောင်းဘက်ကို ဦးတည်၍ နိမိတ်လက္ခဏာ မဟုတ်သလိုတော့ သူတို့လည်း နံ့သေးမှနေ၍ ခံစားသိရှိရလေသည်။

ထို ‘ဝ’လုံးများသည် မောင်းတောတစ်မြို့လုံးမှာ ဟိုနေရာသည်နေရာအနှံ့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ကိုရင်လေး ဆွမ်း

ကြပြီး ပြန်လာသောအချိန်မှာသော်လည်းကောင်း၊ ဆရာကြီးဦးနုထို့ထံ လူနာများ ရောက်လာသောအချိန်တွင်လည်းကောင်း သိရလေ၏။ ကျောင်း၊ ကန်၊ နံရံ၊ ဇရပ်များ၊ သေတ္တာများမှ ‘ဝ’လုံးများ အလိုအလျောက်ပေါ်လာသည့် နိမိတ်သည် မောင်းတောမြို့မှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း လူပြောများစရာကိစ္စဖြစ်ပြီး ရောက်ရှိလာတော့မည့် သင်္ကြန်သည် ကြောက်လန့်၍ နောက်ဆုတ်သွားသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ညတွင် ဇရပ်ပေါ်မှာထိုင်ကာ ဆရာကြီးဦးနုထို့နှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့သားအဖသည် မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုမိကြ။ ခါတိုင်းလို စကားစမြည်ပြောဆိုနိုင်စွမ်းလည်းမရှိတော့ဘဲ သူ့နေရာ ကိုယ့်နေရာမှာ ဘာသိဘာသာလဲလျောင်းနေကြ၏။ အတန်ငယ်ကြာမှ ဆရာကြီးဦးနုထို့က...

“ဦးသင့်မြတ်ရေ”

“ပြောပါဆရာကြီး”

“မနက်ဖြန်ခါ ကျုပ် ဒီမြို့ကနေ ခွာတော့မယ်။ အဲ့ဒီတော့ မောင်မြတ်ထွေးလေးကို ခေါ်သွားတော့မယ်”

“ဗျာ...”

ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားပြီးသားကိစ္စဖြစ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မြန်းစားကြီး ပြောဆိုခံလိုက်ရသည့်အတွက်ကြောင့် ဦးသင့်မြတ်သည် တုန်လှုပ်ဝမ်းနည်းသွားလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးကို သိုင်းစက်ကာ

အတန်ငယ်ကြာသည်အထိ စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ထို့နောက်မှာမှ...

“ဆရာကြီး”

“ပြောပါ ကိုသင့်မြတ်”

“ကျွန်တော်တို့တတွေ ဆရာတော်ကြီးကို သွားဖူးရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုခဲ့ကြပြီးနောက် သုံးဦးသား ကျောင်းပေါ်ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။ ဆရာတော်ကြီးနှင့် စကားစမြည်ပြောဆိုကြ၏။ ဆရာတော်ကြီးက မောင်မြတ်ထွေးကို ဆုံးမစကားများ ပြော၏။ ဦးသင့်မြတ်ကလည်း မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့်ပင် မောင်မြတ်ထွေးကို ဆုံးမစကား ပြော၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးဦးနတ္ထိထံ မောင်မြတ်ထွေးကို အပ်နှံသည့်အကြောင်းကို အလေးအနက်ထပ်မံ၍ ပြောကြားကြ၏။ ပြီး ဦးသင့်မြတ်က...

“ဆရာကြီး”

“ပြောပါ ကိုသင့်မြတ်”

“အခု ဘယ်ကို သွားကြမှာတုန်းဗျ”

“ဘယ်လိုတောင်မှ သေချာပေါက်မီသိပါဘူးဗျာ။ ဒီလိုပဲ ရောဂါသည်တွေ၊ မကျန်းမာတဲ့သူတွေဆိုတာကတော့ အရပ်ရပ်မှာ ရှိတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ရောက်လေရာနေရာဟာ ဆေးခန်းတွေချည်းပါပဲ။ အဲ့လိုသွားလာရင်း ကုသိုလ်ယူရင်းကလဲ

မောင်မြတ်ထွေးကို ကျွန်တော် လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် သင်ကြားပြုစုသွားမှာပါ။ အဲ့ဒါကို စိတ်ချပါ”

“စိတ်ချပါတယ်...ဆရာကြီးရယ်၊ စိတ်ချပါတယ်”

ထို့နောက် ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချကာ သုံးဦးသား ဧရပ်ပေါ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ညသည် သန်းခေါင်ကျော်ပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးသည်သော်လည်းကောင်း အိပ်ပျော်ခြင်းမရှိဘဲ ဘဝံ့လူးညာလိမ့် ဖြစ်နေကြ၏။ ဦးနတ္ထိသည်သာလျှင် အသက်ရှူသံမှန်မှန်ပေးကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်စက်လျက်ရှိနေသည်။ သချိုင်းကုန်းအနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြသောလူများသည် သချိုင်းကို ကြောက်ရွံ့တတ်သည့်အလျောက် ထိုကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ပြေပျောက်စေရန် သီချင်းများ အော်အော်ဆိုသွားလေ့ရှိ၏။ လူတစ်ယောက် သချိုင်းဘေးမှ ဖြတ်သွားသည်ထင်။ သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကို ကျယ်လောင်စွာ သီဆိုသွားသည်။ သူသည် သချိုင်းဆီ မရောက်ခင်ကတည်းက ဆိုလာသောသီချင်းဖြစ်၍ သချိုင်းမှ ကျော်လွန်သွားပြီး ဟိုးအဝေးရောက်သည့်တိုင်အောင်ပင်လျှင် ထိုသီချင်းသံကို လေထဲမှယုံလွင့်ကာ ကြားယောင်နေရသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအချိန်တွင် ဧရပ်ပေါ်မှ သုံးဦးသား ဆင်းကြပြီး ကျောင်းပေါ်တက်၍ ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချရင်း မောင်မြတ်ထွေးက ဦးသင့်မြတ်ကို ဖက်ရပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ခိုးမှုစုစုစွာလေးများကို ထုပ်ပိုးလျက် သယ်ဆောင်ကာ ဆရာကြီး ဦးနတ္ထိ

၁၁၁ ဘမားတော်လေးမောင်မြတ်ထွေး

နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေတော့သည်။  
ထိုနေ့ရက်မှစ၍ မောင်းတောမြို့တွင်...



ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးနောက်  
(၆)နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ...



နေပြီး လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုသပေးနေလေသည်။ လူနာသည် နာတာရှည်လူနာတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် အလျောက် ဆေးဖိုးဝါးခလည်း တတ်နိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ လက်လုပ်လက်စားဖြစ်သည်နှင့်အညီ ဆေးဖိုးဝါးခလည်း မြင့်မားစွာ မတတ်နိုင်သောကြောင့် ဝေဒနာကို ကြာမြင့်စွာကြိုက်ဖိုတ်ခံစားနေရသူ ရောဂါသည်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

လူမမာသည် ဒူးဆစ်လက်ဆစ်ဘို့ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို နှစ်ရှည်လများ ခံစားခဲ့ရသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးဖြစ်၏။

“ဆရာ ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦး ဆရာရယ်...။ အဖေ့ရဲ့ ဒုက္ခကို ပြေပျောက်အောင် ကယ်တင်ပေးပါဦး”

မောင်မြတ်ထွေးက လူနာရှင်အား လက်ဝါးကာပြုပြီး...

“ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျွန်တော် ပျောက်အောင် ကုပေးပါမယ်”

“ပျောက်အောင်။ ဟုတ်လား...”

“အင်း...”

“ဆရာရယ်...အဲ့ဒါကျတော့ ဆေးဖိုးဝါးခ များလွန်းလှမယ် ဆင်တယ်”

“အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့”

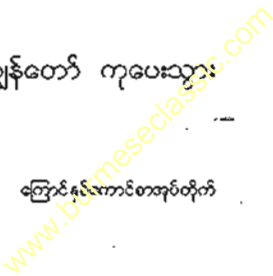
“ရှင်”

“ဆေးဖိုးဝါးခ မကုန်တဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော် ကုပေးသွားပါမယ်”

[၅]

ရန်ကုန်မြို့၏ လူသူစည်ကားလှသော လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ် ဖြစ်လေသည်။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၏ရှေ့တွင် လူအများစုဝေးလျက်ရှိပြီး ထိုအခန်း၏ နဖူးစည်းမျက်နှာစာနေရာ၌ သမားတော်ဦးမြတ်ထွေး ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအခန်းကို ဆေးခန်းဟု ခေါ်ရမည်ဖြစ်ပြီး ဆေးခန်းဧည့်မှ ရုံးစုနေကြသူများကို လည်း လူနာများဟု သတ်မှတ်ရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သမားတော်ကြီးဦးမြတ်ထွေး(ခေါ်) မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှ တဲအိမ်လေးတစ်အိမ်သို့ ရောက်



“ရှင်...၊ အဲ့ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုမျိုးများလဲ”

လူနာ၏ဇနီးသည်ဖြစ်ပုံရသော အမျိုးသမီးကြီး၏ မယုံကြည်နိုင်သောမျက်နှာမျိုးနှင့် မောင်မြတ်ထွေး၏မျက်နှာကို တအံ့တကြည့်နေလျက် ထိုကဲ့သို့ မေးလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်ပြည့်ဝသူပီပီ မည်သို့မျှ မခံစားရသောမျက်နှာနှင့် တည်ငြိမ်စွာရှိနေပြီး...

“သူ့ကို ဘယ်လိုကုပေးရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်နည်းပြပေးခဲ့မယ်”

“ရှင်...။ နည်းပြပေးခဲ့မယ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဘာမှ ပိုက်ဆံမကုန်တဲ့နည်းပါ။ ခင်ဗျားထို့ကသာ ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးပါ။ လူနာရောဂါသက်သာရုံတင်မကဘဲ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီးရယ်။ အဲ့နည်းလေးကို ပြောပြပေးပါဦး”

“အခု ကျွန်တော် ရွှံ့စေးစစ်စစ် လိုချင်တယ်။ ဒီနားမှာ မရှားလောက်ပါဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။ ရပါတယ်”

မောင်မြတ်ထွေးက လိုချင်သော ရွှံ့စေးပမာဏအတိုင်း အတာကို အသေးစိတ်ပြောပြပြီး အမြန်ဆုံး ယူလာခိုင်းလေသည်။ မကြာမီ ရွှံ့စေးရောက်လာပြီး မောင်မြတ်ထွေးက ထိုရွှံ့စေးကို

ကော်ကဲ့သို့ ဖျစ်ချွဲလာအောင် နယ်လေသည်။ ရွှံ့စေးများ အေးသည်အထိ ခေတ္တစောင့်ပြီးမှ ပိတ်စတစ်စပေါ်တွင် ထိုရွှံ့စေးများကို ခြွန်းကပ်လေသည်။ တပြိုင်တည်းမှာပင် လူနာရှင်များကိုလည်း နောက်နောင်မှာ သူတို့ဘာသာ လုပ်တတ်အောင် ညွှန်ကြားသင်ပြပေးလေသည်။

“ဒီပိတ်စကို အဲ့ဒီနေရာမှာ အုပ်လိုက်”

“ဘယ်ဘက်နဲ့ အုပ်ရမှာလည်း ဆရာ”

“ရွှံ့စေးပါတဲ့ဘက်နဲ့ အုပ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ့ဒီပိတ်စပေါ်မှာ နောက်ထပ်ပိတ်စတစ်ခုနဲ့ ထပ်အုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါ ရွှံ့ပတ်တီးစည်းတယ်လို့ခေါ်တယ်။ ရွှံ့တွေခြောက်သွားအထိ ဒီအတိုင်းထား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲ့ဒီ ရွှံ့ပတ်တီးကို ခွာပြီးလို့ရှိရင် ရေအေးနဲ့တစ်လှည့်၊ နေ့စွဲတစ်လှည့် ဆေးပေး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ရေပတ်လည်း တိုက်ပေး”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ပြီး တစ်ခါ ရွှံ့ပတ်တီး ပြန်စီးပေး”



“ဟုတ်ကဲ့...”

“ရောဂါ သိသိသာသာကြီး သက်သာလာပါလိမ့်မယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“မှတ်မိတယ်နော်။ နောင်ကို ကိုယ့်ဟာကို လုပ်ရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ လုပ်တတ်ပါပြီ ဆရာ”

“ကဲ...ဒါဖြင့်ခွင့်ပြုဦး...ကျွန်တော်သွားမယ်။ အခုလောက ဆို ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေ စောင့်နေလောက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်”

မောင်မြတ်ထွေးက လူနာရှင်များ လိုက်ခိုသည်ကို လက်မခံဘဲ သူ့တာသာ ဆေးအိတ်ဆွဲပြီး ဆင်းရဲသားရင်ကွက်ကလေးထဲ အမြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းတွင် လူအုံခဲ၍ စောင့်နေသော လူမမာအများစုမှာ အထက်တန်းအလွှာမှ ချောမောလှပသော မိန်းမအများစုဖြစ်၏။ မိန်းမရောဂါကို အထူးကုသည့် သမားတော်မဟုတ်သည့် မောင်မြတ်ထွေးအဖို့ အလွန်စိတ်ရှုပ်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် ကိစ္စလည်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် နာမည်ကျော်ကြားလှသော သမားတော်ကြီးမြတ်ထွေးဆိုသည်မှာ အသက်အစိတ်ဝန်းကျင်သာရှိသေး၍ မေမာငယ်ရွယ်သေးသည့် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသေးသည်က သမီးများ မျက်စိကျဖွယ်ရာ ဖြစ်နေလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးနှင့် နီးစပ်ရလိုခြင်း အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး ဆေးခန်းသို့ လာရောက်

ဤသူများမှာလည်း မနည်းလှပေ။

သို့သော် မောင်မြတ်ထွေးကမူ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ဆင်းရဲချမ်းသာ မျက်နှာမရွေးဘဲ သမားတော်ကောင်းဝိသစွာ နထိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။

“ဆရာ...ဟိုတလောက လူနာတစ်ယောက်ကို ရေအင်တုံ ခဲမှာ စိမ်းခိုင်းဖူးတယ်နော်”

ထိုကဲ့သို့ မေးလာသူမှာ စိန်ပွဲစား ဒေါ်ခင်မမဖြစ်၏။ စီးပွားရေးလောကတွင် နာမည်ကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ အရှေ့မှာ အိတ်တပ်ခေါ်ရသော်လည်း အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်ပင် ကျော်သေးသန့် မတူပေ။ ချောမောလှပပြီး ရဲတင်းပွင့်လင်းလှသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အပျိုမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားနှစ်ဆက် သုံးဆက် ကွဲဖူး၏။ မိတ်ရိုအခြေအနေမှာ အိမ်ထောင်မရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင့်ကိုရော အဲ့ဒီနည်းနဲ့ ကုပေးလို့ မရဘူးလား”

“ဒေါ်ခင်မမက ဘာရောဂါဖြစ်နေလို့လဲ”

“ခင်လည်း သူလိုရောဂါမျိုး ဖြစ်နေလို့”

“အင်း...ပြောပါဦး။ ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ”

“ဟို...ဟိုလေ”

ထိုအခါကျတော့ ဒေါ်ခင်မမ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ထစ်ထွေ ထွေဖြစ်နေ၏။ မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် ဒေါ်ခင်မမ၏ ဆင်ကွက်

ကို သဘောပေါက် ရိပ်စားမိပြီး စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကာ သက်ပြင် တစ်ချက်ကို မသိမသာခိုးချလိုက်မိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤကုသနည်းအရဆိုလျှင် ဇေယျ တစ်လုံးထဲတွင် လူနာ၏တင်ပဆုံကို ရေစိမ်ပေးရလေ၏။ ထိုအချိန် မှာပင် ဝမ်းဗိုက်သားကို သမားတော်ဖြစ်သူက လိုအပ်သလို နှိပ်နှယ် ပေးရလေ၏။ ယခင်ကုသပေးခဲ့သည့် လူနာများမှာ အဘိုးအို အဘွား အို စသည့်သက်ကြီးရွယ်အိုများဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မမကို ထိုကုသပေးရန်ကား မသင့်တော်သည့်အပြင် ထိုသို့ကုသခြင်းလည်း လုံးဝလိုအပ်ခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့်မောင်မြတ်ထွေးက...

“ကဲ...ဒေါ်ခင်မမ”

“ရှင်...ဆရာ”

ဒေါ်ခင်မမက မောင်မြတ်ထွေးကို အသားချင်းထိကပ်နီးထိ တိုးလာပြီး မျက်လုံးရွှဲကြီးများနှင့်ကြည့်ကာ ပြန်ထူး၏။ မောင်မြတ် ထွေးခမျာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ထားပြီး အသက်ပင် အောင့်ထား လေ၏။ ပြီးမှ လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့်...

“ဒေါ်ခင်မမဖြစ်တဲ့ ရောဂါအခြေအနေ ကျွန်တော့်ကို ပြောလေ”

“ဟိုလေ...အဲ့ဒီလိုဖြစ်နေတာ”

“အဲ့ဒီလိုဆိုတာက ဘယ်လိုတုန်း”

“ဟင်...ဆရာကလဲ။ ရေထဲမှာစိမ်ရတဲ့ ဟိုတစ်လောက အဘိုးကြီးလို ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဖြစ်ပုံကိုပြောမှ ကျွန်တော်က ကုပေးလို့ ချရာ ပေါ့”

“အဲ့ဒါက...အဲ့ဒါက”

ဒေါ်ခင်မမ မည်သို့မျှ ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်ခြင်း မရှိသည့် အတွက်ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးက...

“ကဲ...ဒေါ်ခင်မမ...”

“ရှင်...ဆရာ”

“ခင်ဗျားရောဂါကို ကျွန်တော် ကုပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဒီမှာပဲ ကုမှာ လား။ ခင့်အိမ်မှာ လိုက်ကုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ဆရာ့ကို ခြေကြွခ ကောင်းကောင်းပူဇော်မှာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ခင်ဗျားရောဂါကို ခင်ဗျား သေသေ ချာချာစဉ်းစားပါဦး။ ဖြစ်တဲ့ရောဂါလက္ခဏာကိုလည်း မေ့နေရင် ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦး။ သတိရတဲ့အခါကျရင် ပြန်လာခဲ့...။ ဟုတ်ပြီ လား။ အခုတော့ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်ပြန်နားလိုက်ဦး။ ကျွန်တော့်မှာလည်း တခြားလူနာတွေ ရှိသေးတယ်”

ဒေါ်ခင်မမ စိတ်ကောက်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။ မောင်မြတ် ထွေးမှာ တခြားလူနာတွေများနှင့် နှပ်နှပ်လုံးနေရတော့လေ၏။

တခြားလူနာအများစုသည်လည်း မိန်းကလေးများ ဖြစ်နေကြ၏။ တချို့တွေက မိခင်ခေါ်လာကြပြီး တချို့တွေက မိန်းကလေးအဖော်တွေကို ခေါ်လာကြသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် အလွန်နားငြီးခံနိုင်စွမ်းရှိသော သမားတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆေးခန်းဝန်ထမ်းများက နောက်ပြောင်ကျီစယ်လေ့ ရှိလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ နားပူမခံရအောင် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက် ယူလိုက်လျှင် ကောင်းမည်ဟု သူတို့၏ဆရာသမားကို မကြာခဏ တိုက်တွန်းကြရစမြဲ ဖြစ်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးမှာသာ သစ်တုံးကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်နှင့် မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိချေ။

“ဆရာ...”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ...မမြစ်မိမ်း”

“ဆရာ...ဘုန်းကြီးတွေ ဘာတွေ ဝတ်မလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...ဆရာ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်ဆိုရင် မြစ်မိမ်းက ဒကာခံမလို့ပါ”

ထိုကဲ့သို့ပြောလာသူ မမြစ်မိမ်းမှာ အစိုးရအရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်သွက်လက်သော ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မည်သို့မျှ သွေးဆောင်ဖျားယောင်း၍ မရနိုင်လွန်းသော မောင်မြတ်ထွေးကို ကြိုတင်မနိုင်ခဲ့မရနှင့် လာရောက်ထွေပေါ်ခြင်း

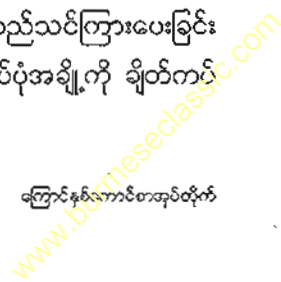
ဖြစ်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက မည်သည့်စကားကိုမျှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးစစသာ လုပ်နေတော့၏။

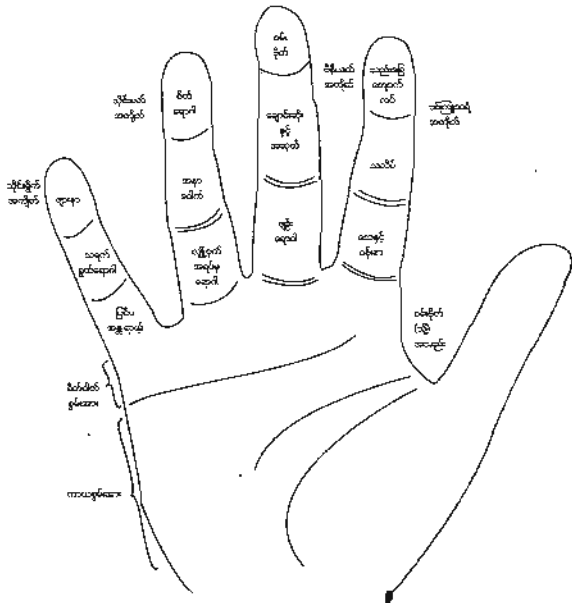
ဆေးဝါးကုသမှုခံယူပြီး ဆေးခန်းထဲမှပြန်ထွက်ချိန်တွင် မြစ်မိမ်းက ထပ်မံထွေပေါ်သွားပြန်သည်။

“ဆရာ ဘုန်းကြီးဝတ်တဲ့အခါကျရင်တော့ မြစ်မိမ်းကို တရားဦး ဟောလိုက်ပေါ့နော်။ ဒီအခွင့်အရေးလောက်တော့ ပေးနိုင်တယ် ဟုတ်လား”

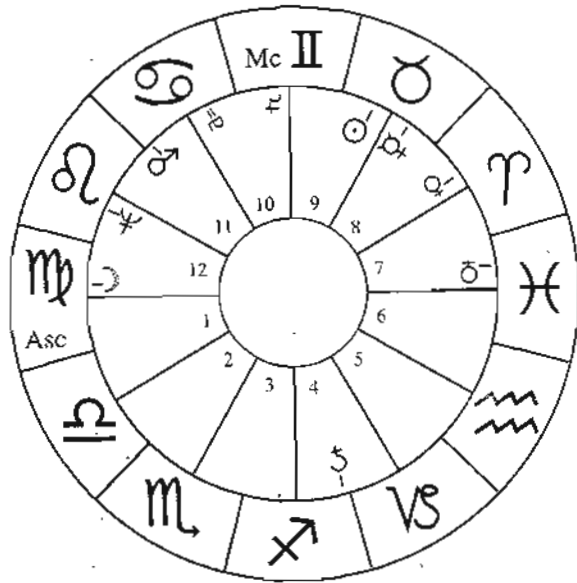
ထိုနေ့အစို့ နောက်ဆုံးကုသရသော လူနာသည် ခက်ခက်ခဲခဲကုရသူ ဖြစ်၏။ သံလိုက်တုံးများအကူအညီနှင့် ကုသရပြီး မောင်မြတ်ထွေးလည်း ချွေးဒီးဒီးကျလေသည်။ လူနာတစ်ယောက် အပြတ်မှာ ဆေးခန်းပိတ်သည်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို အလုပ်သမားတစ်ဦးက ကမန်းကတန်းချိတ်ဆွဲရလေသည်။ တံခါးကို စေ့ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဆေးခန်းအတွင်းမှာပဲ မောင်မြတ်ထွေး ခေတ္တ အနားယူလိုက်၏။

သို့သော် ကြာမြင့်စွာအနားယူလို့မရဘဲ မောင်မြတ်ထွေး၏မှာ ဆေးပညာ လာရောက်သင်ကြားနေသည့် သင်တန်းသားများ အဖွဲ့ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။ အခကြေးငွေမယူဘဲ စေတနာဒါနပြုသည့်အနေဖြင့် မောင်မြတ်ထွေးက ပြန်လည်သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သင်တန်းခန်းမ၏ နံရံတွင် ရုပ်ပုံအချို့ကို ချိတ်ကပ်ထားလေသည်။

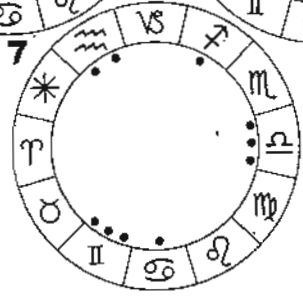
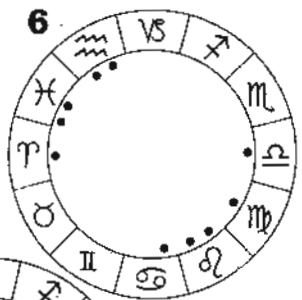
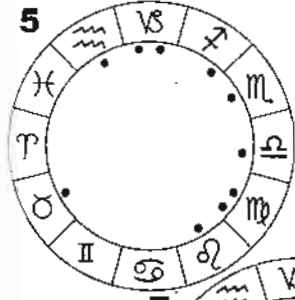
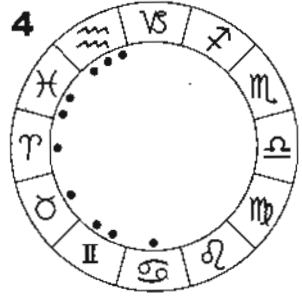
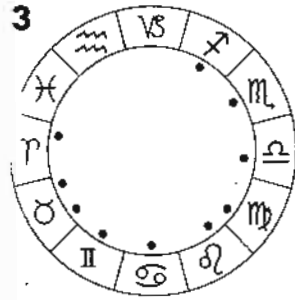
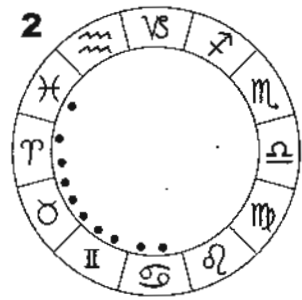
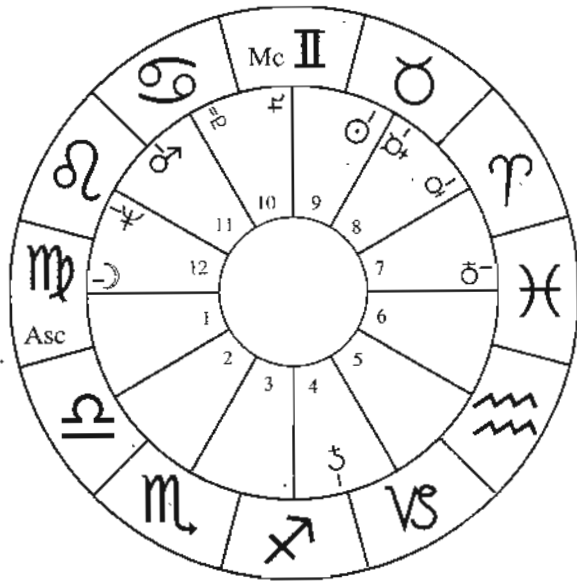




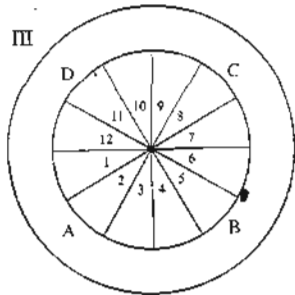
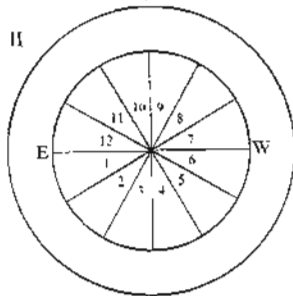
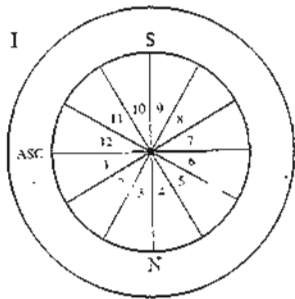
Planets ဗြိုင်	Zodiac signs ရာသီ	Aspects ဗြိုင်မြင် ဗြိုင်ယှဉ်
တနင်္ဂနွေ Sun	ဝိသု Aries	ဗြိုင်မြင် Conjunction
တနင်္လာ Moon	ဗြိသု Taurus	
ဗုဒ္ဓဟူး Mercury	ဝေဗုဒ္ဓ Gemini	သမသတ်(၇ တန်း) Opposition
သောကြာ Venus	ကရကဏ် Cancer	
အင်္ဂါ Mars	ဝိသု Leo	ကိန်း(၀-၄-၁၀တန်း) (အသား ဇွတ်) Square
ကြာသပတေး Jupiter	ကန် Virgo	
စနေ Saturn	ဇာ Libra	အိသာ ဝိဝ Sixtyle
ယုဂေရာန် Uranus	ဗြိဟု Scorpio	
နက်ပကျွန်း Neptune	ဝေ Sagittarius	ဗြိုင်ကောထ (၁-၅-၉ တန်း) အိသာ ၁၂၀ Trine
ယုဂေရာန် Pluto	ဟကာရ Capricorn	
	ဝေ Aquarius	ယုဂေရာန် Inconjunct
	မိန်း Pisces	



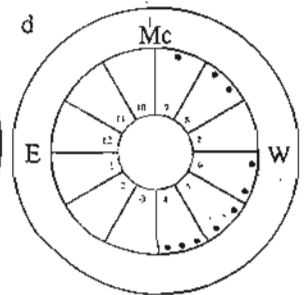
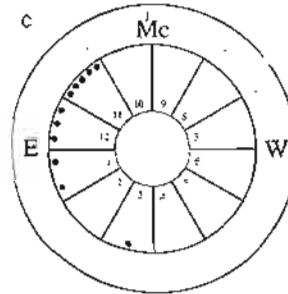
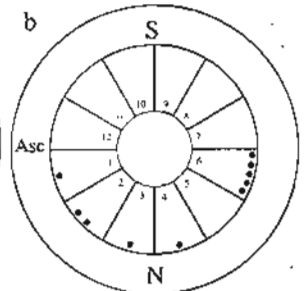
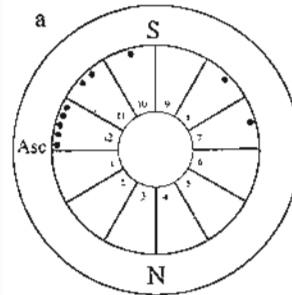
Position of Planet	ASC	24'30	♎
3°22' II	☉	Sun	
13°11' ♎	☾	Moon	
8°52' ♏	☿	Mercury	
5°22' ♏	♀	Venus	
21°45' ♏	♂	Mars	
18°59' ♏	*	♃	Jupiter
22°54' ♏		♄	Saturn
17°56' ♏	♅	♆	Uranus
3°2' ♎	♆	♇	Neptune
19°15' ♏			♇





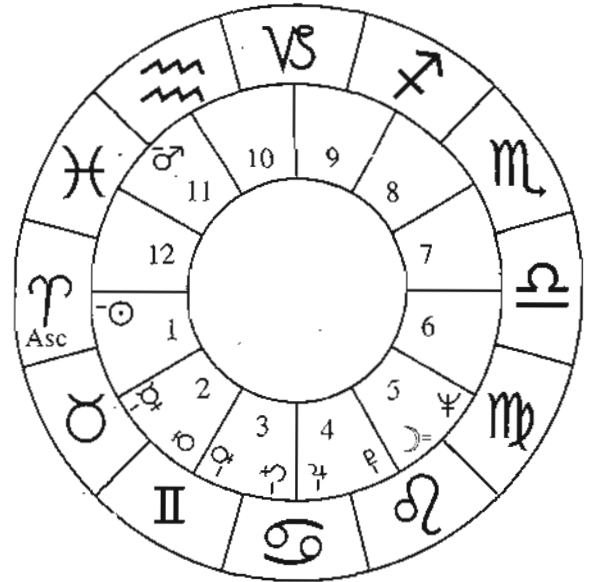


Semicircles and quarters



BOWL CHARTS

Planet	Dignity	Detriment	Exaltation	Fall
☉ Sun	♌	♋	♈	♍
☾ Moon	♎	♏	♏	♌
☿ Mercury	♊	♈	♏	♈
♀ Venus	♏	♌	♈	♎
♂ Mars	♈	♏	♏	♎
♃ Jupiter	♈	♊	♎	♏
♄ Saturn	♏	♏	♌	♈
♅ Uranus	♋	♌	♌	♏
♆ Neptune	♈	♎	♎	♏
♇ Pluto	♌	♏	♈	♎



Planet	Dignity	Detriment	Exaltation	Fall
☉ Sun	ဝါ	☿	♌	♏
☾ Moon	☽	♃	♍	♎
☿ Mercury	♁	♊	♏	♌
♀ Venus	♄	♌	♋	☽
♂ Mars	♌	♏	♃	♃
♃ Jupiter	♃	♁	☽	♌
♄ Saturn		☽	♏	♍
♅ Uranus		ဝါ	♌	♃
♆ Neptune		♁	☽	
♇ Pluto		♍	♋	

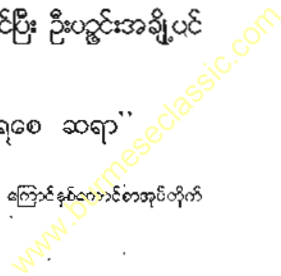
မောင်မြတ်ထွေးသည် ယခုအခါတွင် အလွန်ပင် ပညာစုံနေသော သမားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ဆရာကြီးဦးနုတ္တိသည် မောင်မြတ်ထွေးကို သူ၏ပညာကို အကုန်ပေးခဲ့ရုံသာမက အခြားဆရာများထံမှလည်း ရှားပါးသည့် ရှေးဟောင်းဆေးကုသမှု ပညာရပ်များကို အပတ်တကုပ် လေ့လာသင်ယူစေ၏။



မောင်မြတ်ထွေးကလည်း ဘဝအခွင့်အရေးကောင်းကို ဆက်လွတ်မခံဘဲ အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့သောကြောင့် ဆရာကြီးဦးနုတ္တိနောက် လိုက်သွားပြီး သုံးနှစ်ခန့်အကြာမှာပင်လျှင် ဆေးစွမ်းဆက်လှသော သမားတော်တစ်ဦးဘဝကို ရောက်ခဲ့လေသည်။ သူ၏အနားမနေလေ့လာဆည်းပူးမှုကြောင့် သူ၏ ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အသိဉာဏ်သည် ကျယ်ဝန်းသည်ထက် ကျယ်ဝန်းလာကာ ယခုကဲ့သို့ ဆရာတစ်ဆူဘဝကို ထင်ရှားကျော်ကြားစွာ ရောက်ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် လူနာတစ်ယောက်ကို နည်းပေါင်းစုံနှင့် ကုသနိုင်သူဖြစ်ပြီး သမားတော်တစ်ယောက်၏ နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သော စိတ်စွမ်းဆိုင်သုံး ကုသမှုကိုပင် ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ပြီး...

သူထံတွင် လာရောက်၍ ဆေးပညာ သင်ကြားကြသူများထဲတွင် လူတန်းစားပေါင်းစုံ အရွယ်ပေါင်းစုံပါဝင်ပြီး ဦးပဉ္စင်းအချို့ပင်သာရောက်၍ ပညာသင်ယူ နေရလေသည်။

“ကျွန်တော် မရှင်းလို့ တစ်ခုမေးပါရစေ ဆရာ”



ထိုကဲ့သို့ထမေးသော သင်တန်းသားသည် မောင်မြတ်ထွေးထက် အသက်(၁၄)နှစ်ခန့် ကြီးနိုင်သော လူလတ်ပိုင်းတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဆေးပညာနှင့် ဝါသနာအရ လေ့လာလိုက်စားသူဖြစ်ပြီး...

“မေးပါ။ ဘာမေးမလို့လဲ”

“လက္ခဏာပညာရပ်အရ ဆေးကုလို့ရတာကို ကျွန်တော် အတော်အံ့ဩမိတယ်။ ဗေဒင်ဟောတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးကုတာပဲဖြစ်ဖြစ် လက္ခဏာက မှန်လည်းမှန်တယ်။ အားလည်း ကိုးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မရှင်းတာတစ်ခုကို မေးချင်လို့၊ ဗဟုသုတအနေနဲ့ ဝါ”

“မေးပါ...ဘာကို မေးချင်တာလည်း”

“အဲ့ဒီလက္ခဏာက ဘာဖြစ်လို့ မှန်ရတာလဲ ဆရာ”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို။ ခင်ဗျားမေးတာကို ကျွန်တော်မရှင်းဘူး”

“လက်ပုံစံနဲ့ လက်ဝါးပေါ်က အရေးအကြောင်းလေးတွေက လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မှန်အောင် ပြောနိုင်ရတာလဲ”

“ဪ...ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“လူတွေမှာ စိတ်ကူးတွေကတောင်မှ ဆိုင်ယောနစ်လို့

ခေါ်တဲ့ လျှပ်စစ်လိုင်းတွေ ရှိတယ်။ အဲ့ဒီလျှပ်စစ်ခါတ်က ဖန်တီးပေးတဲ့ ဆိုင်းလက္ခဏာပေါ်မှာ အမှတ်အသားတွေ ဖြစ်လာတယ်”

“အဲ့ဒါကြောင့် ဒီအမှတ်အသားကိုကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောပြလို့ ရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“လူလက်ဖဝါးရဲ့ အရေပြားအောက်မှာ အမှတ်အသားလေးတွေ ပါတယ်။ ဦးနှောက်နာမ်ကြောနဲ့ တိုက်ရိုက်အဆက်အသွယ် ရှိတယ်။ အဲ့လိုနဲ့ ကိုယ်ကြံစည် စိတ်ကူးသမျှတွေဟာ လက်ဖဝါးမှာ သွားပေါ်တာပဲ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုသင်တန်းသား ပြန်ထိုင်သွားချိန်မှာ အခြားသင်တန်းသား တစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထလာပြန်သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးပါရစေ ဆရာ”

“အင်း...မေးပါ”

ထိုသင်တန်းသားသည် အလွန်ပျင်းရိတတ်သော သင်တန်းသားဖြစ်၏။ ပျင်းရိသော်လည်း ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် သင်သမျှ သိသူကို မိအောင် လိုက်နိုင်လေသည်။ ခွတီးခွကျနိုင်သူ ဖြစ်သလို အညှိကလည်း ထူးဆန်း၏။

“ကိုလင်းဇွေး ဘာကို မေးမလို့လဲ”

“ဘာစိတ်ကူးကြံစည်မှုမှ မရှိလှတဲ့ မွေးကာစ ကလေး



www.burmeseclassic.com

သူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ လက္ခဏာကော့ဆရာ။ သူ့မှာလည်း အခြေခံလမ်းကြောင်းတွေ ပါလာတာပဲ။ မစုံသေးတာပဲ ရှိတယ်။ အဲ့ဒါကိုကျတော့ ဘယ်လိုသတ်မှတ်မတုန်း”

“အဲ့ဒါကတော့ အဖြေအဆင်သင့် ရှိပါတယ်။ ရပ်ထဲရွာထဲမှာ လူပြောများတဲ့ စကားလုံးဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း ပြောဖူးတဲ့၊ ကြားဖူးတဲ့ စကားလုံးပါ”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

“စကားလုံးက သုံးလုံးတည်းပါ”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

“အတိတ်၊ ကံ”

“ဪ...”

“အချို့လူတွေရဲ့ အတိတ်ကံကတော့ အရမ်းအရည်အသွေး မြင့်ပြီး ပါလာတယ်။ အဲ့ဒီအခါကျတော့ စကားလုံး နောက်တစ်မျိုး ပြောင်းသုံးပြီး ခေါ်ကြတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါဦး ဆရာ”

“ရပ်ထဲရွာထဲမှာ လူပြောများတဲ့ စကားလုံးဖြစ်ပြီး ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ပြောဖူးတဲ့၊ ကြားဖူးတဲ့ စကားလုံးပါ”

“ဘာများလည်း ဆရာ”

“စကားလုံး သုံးလုံးတည်းပါ”

“ဘာများလဲ ဆရာ”



“ပါရမီ”

သင်တန်းချိန် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ၏ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ရန်ကုန်မြို့လူချမ်းသာရပ်ကွက်တွင် တည်ရှိသော သူ၏ အိမ်ဂေဟာကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်မှာ လာစောင့်နေသည့်လူနာများ မရှိသဖြင့် မောင်မြတ်ထွေး အတွက် ဒီနေ့အဖို့ရာ အနည်းငယ်သက်သာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ညဦးပိုင်းကျမှ တစ်ကိုယ်တည်း လသာဆောင်သို့ ထွက်ကာ သူ့လည်ပင်းမှ ဆွဲပြားကလေးကို ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ရင်း သူ၏မိဘ ချီးရီးကို အဖြေမရပါဘဲ မှန်းဆဖော်ထုတ်နေမိ၏။ အပေအမေ ဆွဆုံးသွားသည် ဆိုသည့်တိုင်အောင် ဆွေမျိုးသားချင်းတော့ သူ့မှာ ခိုဦးမည်။ ဘာသဲလွန်စမှ မဖော်ထုတ်နိုင်ဘဲ ဤနေ့ဤအချိန်ထိ တော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်လျက် ရှိနေပေသည်။

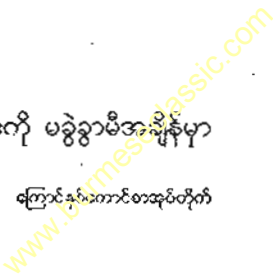
“လူလေး”

“ပြောပါ ဆရာကြီး”

“ခုဆိုရင် လူလေးဟာ ပညာအရာမှာ ပြည့်စုံပြီ။ နောင် ဆို...လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားတဲ့ သမားတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချွေရံသိုင်းပိုင်းတွေလည်း ပြည့်စုံလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာကြီးဦးနတ္ထိက မောင်မြတ်ထွေးကို မခွဲခွာမီအချိန်မှာ



နောက်ဆုံးမှာကြားသွားသော စကားပင်ဖြစ်လေသည်။ ဆရာကြီး ဦးနုတ္တိသည် မောင်မြတ်ထွေး၏ မွေးစားဖခင်ဖြစ်သူ သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်အား အဖော်ပြု၍ ရဟန်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေ သည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် မောင်မြတ်ထွေး၏ ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ကြ သော ထိုရဟန်းနှစ်ပါးသည် ရိုးမတောင်ခြေတစ်နေရာတွင် ငြိမ်းအေး စွာ တရားကျင့်နေကြတော့၏။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ကျေးဇူးရှင် နှစ်ပါးကို စိတ်ထဲမှလှမ်း၍ ဦးခိုက်လိုက်ပြီး အောင်မြင်မှု ပြည့်ဝနေ သော မိမိ၏ဘဝကိုလည်း ခြောက်သွေ့ အထီးကျန်နေသလိုလိုကြီး ခံစားရလေသည်။ ထိုညက ညဉ့်နက်မှ မောင်မြတ်ထွေး အိပ်ယာ ဝင်ခဲ့လေသည်။



[၆]

ဒီကြားထဲမှာ ထူးခြားသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို မောင် မြတ်ထွေး ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ဆေးခန်းမှာ လူနာအလွန်များ၍ ဆရာကြီးပန်းကြီးကုသပြီးသော နေ့တစ်နေ့ ဆေးခန်းပိတ်ချိန်မှာ ဖြစ်၏။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆေးအိတ်ကိုဆွဲပြီး ဆေးခန်းအပြင်သို့ သွက်အလာ အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် ဆွေဆုံရလေ၏။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ဟိုက်ခနဲ စိတ်မောသလို ခြင်္သွားပြီးမှ...

“ဪ...လာလေ။ တစ်ယောက်ကျန်သေးတာကိုး...။”

www.burmeseclassic.com

ဘာဖြစ်လို့ အသံမပြုတာလဲ”

ထိုအခါ ဆေးခန်းမှ မောင်မြတ်ထွေး ငှားထားသော စာရေးလူငယ်လေးက...

“ဆရာ...သူက ဆေးကုစို့ မဟုတ်ဘူးဆရာ” —

“ဟေ...ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဆရာနဲ့ သက်သက်စကားပြောစရာ ရှိလို့တဲ့...။ လာစောင့်နေတာ”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ့ကို စောင့်နေသည်ဆိုသော မိန်းမပျိုကို ထပ်မံခြုံငုံကြည့်ရှုပြီး အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ မိန်းမပျိုသည် အဖော်မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း လာရောက်သူဖြစ်ကာ လှပသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးအား မပွင့်တပွင့်ပြီးပြပြီး...

‘ကျွန်မ မပန်းပွဲပါ’ ဟု မတ်တပ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်စကားဆိုလေသည်။ မိန်းမပျိုသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၂၃နှစ်၊ ၂၄နှစ်ခန့် ရှိမည်ထင်ရပြီး ဖြူဝင်းသော အသားအရည်၊ မျက်လုံး၊ မျက်ဆန်ကောင်းကောင်း ယဉ်ကျေးချောမွေ့သောမျက်နှာနှင့် ကြည့်ရှုရ အလွန်တင့်တယ်သော မိန်းမပျို ဖြစ်လေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက အဖိုးထိုက်တန်သော်လည်း ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသည့် အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးသည် မိန်းမပျို၏ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်ရှု

သည်မှာ မိမိကို ဒုက္ခပေးမည့်သူထဲမှ ဟုတ်ပုံမပေါ်ဘဲ သူ၏ ရဲရင့်ကာပညာရှိပုံရသည့် မျက်လုံးအစုံကို အသိအမှတ်ပြုမိသည့်အလျောက်

“ဟုတ်ကဲ့...။ ကျွန်တော်နဲ့ အခုလို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာက ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာ သွားပြီး စကားပြောရင် ကောင်းမလားမသိဘူး ဆရာ”

“အမ်း...အဲ့လို မလိုပါဘူး။ ရပါတယ်...။ ဒီမှာပဲ ပြောပါ”

“ဟို...ဟို...ကျွန်မ...”

“ဘာလဲ...ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေ ပါနေလို့ ဘေးလူမကြားစေချင်လို့လား။ ကိစ္စသိပ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် သူတို့ကို ရှောင်ခိုင်းထားလိုက်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးမှ မိန်းမပျိုနှင့် မိမိ နှစ်ယောက်တည်း ဒီအခန်းတစ်ခန်းထဲတွင်ရှိနေလျှင်လည်း မသင့်တော်ဟု မောင်မြတ်ထွေး တစ်ဖန်ဆင်ခြင်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စကားကို ချက်ချင်း ပြင်ကာ...

“ကဲ...ဒါဆိုရင်လည်း ဒီလိုလုပ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါဆရာ”

“ဘယ်ဆိုင်ကိုမှတော့ မသွားချင်ဘူး။ ကျွန်တော်က အစားအသောက်ကို စာရင်းဇယားနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စနစ်တကျစားတာ။ အပြင်အစားအစာတွေကိုလည်း ကြိုသလိုစားလို့ မရဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အခု ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားရမယ်...။ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ စားလိုက်ပေါ့။ ဟုတ်လား...”

“ဪ...အားနာစရာကြီး ဆရာရယ်”

“အားနာစရာ မလိုပါဘူး။ အိမ်ကျမှပဲ ထမင်းအတူစားရင်း စကားပြောတာပေါ့။ ဟုတ်လား...။ အိမ်မှာဆို ခင်ဗျား မိန်းမအဖော် လည်းရှိတယ်။ ဆရာတို့ အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်ကြီးမှာ နှစ်ယောက် ထဲ ကုလားထိုင်ချပြီး စကားပြောရင်လည်း လွတ်လပ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ဆရာ ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ ကြည့် စိစဉ်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ...။ ကဲ...လာ သွားကြမယ်”

ထို့နောက် မောင်မြတ်ထွေးသည် ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်း ပြီး ထိုမိန်းမပျိုအား တင်ဆောင်ကာ သူ၏ အိမ်ဂေဟာကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ လမ်းမှာ မပန်းမဲ့ဆိုသော အမျိုးသမီးသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာ လေသည်။ ကြည့်လင်အေးချမ်းသော သူ့မျက်နှာမှာ သောက အရိပ်အငွေ့အချို့ ရှိနေသည်ဟု မောင်မြတ်ထွေး ခံစားရလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမကို စိတ်ပြောင်းလိုပြောင်းငြား အာလာပသလ္လာစ စကားလေးများကိုလည်း တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းစ မေးလာခဲ့လေသည်။

“မပန်းမဲ့က ဘယ်မှာနေတာတုန်း”

“ကျွန်မ စမ်းချောင်းအရပ်ထဲမှာရှင့်”

“ဘာအလုပ် လုပ်သလဲဗျ”

“ကျွန်မက...”

ပြောခါနီးကျမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ကာ စကားကို ဆက် မပြောဘဲ ရပ်ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးက စကား ကို ထောက်ပေးလိုက်၏။

“ပြောပါ...။ ဘာမှ ရှက်စရာမလိုပါဘူး။ အင်းလေ...”

အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မပြောချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မပြောပါနဲ့။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သိထားရ အောင် မေးတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်...ပြောရမှာပါ။ မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ”

“ကျွန်မ ဆရာ့ဆီလာရတာက ကျွန်မအလုပ်ကိစ္စနဲ့လည်း ဝတ်သက်တယ်”

“အမ်း...ဟုတ်ပြီ...ပြောပါဦး။ ဘယ်လိုတဲ့တုန်း”

“ဪ...ဒီလိုပါ ဆရာ။ ကျွန်မက စာလေးပေလေး ချေးပါတယ်”

“ဘာလဲ...စာရေးဆရာမလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”





“ဪ...ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်က တော့ အဲ့ဒီခေတ်က စာပေဝတ္ထုတွေကို အဖတ်အမှတ်နည်းတယ် ဗျာ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆေးကျမ်းတွေနဲ့၊ လူနာတွေနဲ့ပဲ နပန်းလုံးနေရ တော့ ဘာမှတောင် အဲ့ဒီဘက်ကို လှည့်မကြည့်အားဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်ရှင်”

ထိုသို့ပြောနေရင်းမှ မောင်မြတ်ထွေးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရသလို ရှိသွားပြီး...

“ဪ...ခင်ဗျားက စာရေးဆရာမ မပန်းမှုံပေါ့။ ဟုတ် လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ဆရာ ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ဖူးသလား မသိဘူး”

“အမ်း...အမ်း...မဖတ်ဖူးပေမဲ့ ကြားဖူးတယ်လေ။ သူများ တွေ ပြောကြပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း ကျွန်တော့်ဆီလာတဲ့ လူနာတွေက အဲ့ဒီဝတ္ထုစာအုပ်လေး ကိုင်ကိုင်လာတာ တွေ့ရတယ်။ လူနာစောင့်တွေ ဖတ်တာပေါ့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော့်စာရေးလေးက ခင်ဗျားဝတ္ထုတွေ ဖတ်လေ့ရှိ တယ်။ ခင်ဗျားကို သူ ခုနက မပြောဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါတယ်ရှင်။ သူက ကျွန်မရဲ့ပရိသတ် ဖြစ်နေလို့ပဲ ကံစေခင်းထောက်မစွာ ဆရာ့ကို တွေ့ခွင့်ရအောင်

သူက အတူအညီပေးတာပါ”

“ဪ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ။ ကဲ...အိမ်ရောက်ရင် ထမင်း အရင်စားမလား။ စကားအရင်ပြောမလား။ ဘယ်ဟာ အရင်လုပ် မလဲ”

“ဆရာသဘောပါရှင်။ ဆရာက အချိန်ဇယားနဲ့ဆိုတော့”

“ကောင်းပြီလေ...။ အိမ်ရောက်ရင် ကျွန်တော် ရေမိုးချိုး မယ်၊ ထမင်းစားမယ်။ ပြီးမှ...အေးအေးဆေးဆေး စကားထွက်ပြော ကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ဆရာကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ် ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရယ်...”

“ဘာ ဒါပေမဲ့တုန်း”

“ဟို...ဟို...အားနာစရာကြီး ဆရာရဲ့။ ဆရာက ကျွန်မကို သည်း ကူညီရဦးမယ်။ ကျွန်မကိုလည်း ထမင်းကျွေးရဦးမယ်ဆို တော့...”

“ဟာ...ဒါတွေ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ”

ထိုသို့ဖြင့် အိမ်ရောက်လာလေသည်။ အိမ်မှာရှိသော အလုပ် အစားများသည် မောင်မြတ်ထွေးနှင့်အတူ ထိုကဲ့သို့ ချောမောလှပ သော မိန်းမပျို လိုက်ပါလာသည်ကို အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကုန်ကြကာ... ဘီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုးနှင့် ပြုံးရောင်သန်းသော မျက်နှာများ နှိပ်စိထားကာ ဝေဖန်လျက် ရှိကြလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည်

မသိချင်ယောင်ဆောင်လျက် မိန်းမပျိုအား ထမင်းစားရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

မပန်းမုံသည် မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ထမင်းစားနေကြစဉ် အတန်ငယ် ရှိုးတိုးရုန်းတန်းဖြစ်သည်မှလွဲ၍ ပီရိသေသပ်စွာ နေထိုင်စားသောက်လေသည်။ ထမင်းစားချိန်တွင်...

“ကဲ မပန်းမုံ...စိတ်တိုင်းကျ ထည့်စား။ ဘာမှအားမနာနဲ့”

မပန်းမုံက မောင်မြတ်ထွေးအား ဦးချသည့်အနေနဲ့ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းအချို့ ထည့်ပေး၏။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ထိုကိစ္စလေးကို ဘာရယ်မှမဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့လာသလိုလိုပင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော မိန်းကလေးမျိုးတစ်ယောက် မိမိဘဝမှာ လိုအပ်နေသည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာ ခံစားသိရှိလိုက်လေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသွားသောအချိန်မှာ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကုလားထိုင်များထုတ်ပြီး သူတို့ စကားပြောဖို့ ပြင်ဆင်ကြလေသော မောင်မြတ်ထွေးက မပန်းမုံ ရဲရဲတင်းတင်းပြောနိုင်ရန်အတွက် စကားလမ်း ခင်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ မပန်းမုံရေ...။ လာပြီးမှတော့ ပြောစရာရှိတာ ပြောပေတော့။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစရာရှိတာလည်းပြော မခွင့်ချန်နဲ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်မကို အခုလော”

အချိန်ပေးတာကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆရာ့ကို အမြန်ပဲ လိုတိုရှင်း မေးစရာရှိတာ မေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဘာမေးမှာလဲ”

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်မ အခုရေးမယ့် ဝတ္ထုထဲမှာ စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ဆေးကုသနိုင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ထည့်ရေးထားပါတယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ။ အဲ့တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ့တော့ စိတ်စွမ်းအင်သုံး ကုသတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လို အခက်အခဲလေးတွေ ရှိတတ်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံလေး ကျွန်မ သိချင်လို့ပါ”

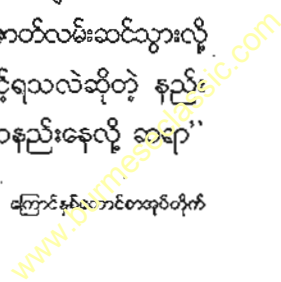
“အခက်အခဲ...ဟုတ်လား။ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူဆိုရင်တော့ အခက်အခဲ မရှိပါဘူး”

“ဪ...ဒီလိုဆရာ။ ကျွန်မ အဓိက သိချင်တာက လေး...”

“အင်း...ပြော”

“အဲ့ဒီလို စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကို ကုသနိုင်ဖို့ တွေ့တဲ့ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို သိချင်တာ အဓိက သွက်။ အဲ့ဒါ ဆရာ ကျန်တာတွေက ကျွန်မ ဇာတ်လမ်းဆင်သွားလို့ နှစ်တော်သွားလို့ ရတယ်။ အဲ့ဒီလို ဘယ်လိုကျင့်ရသလဲဆိုတဲ့ နည်းနဲ့”

“မိမိပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ကျွန်မ နည်းနည်းဗဟုသုတနည်းနေလို့ ဆရာ”



“ဪ...”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ချက်ချင်းစကား ပြန်မပြောဘဲ အဝေးသို့ ငေးနေလေသည်။ မပန်းမှုံသည် မောင်မြတ်ထွေး၏ မျက်နှာထဲကို ကြည့်ပြီး...

“ဆရာမှာ လျှို့ဝှက်ထားသင့်တယ်ဆိုပြီး ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မှုန့်ရင်တော့လည်း အတင်းမပြောခိုင်းပါဘူး။ ဆရာ ပြောနိုင်တာဆိုရင်သာ အကူအညီပေးဖို့ပါ။ မပြောနိုင်ရင်လည်း ကျွန်မအားမနာပါနဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မမြင်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဟို...လျှို့ဝှက်ကျင့်စဉ်တွေဆိုတာက ရှိထတ်တော့ စာအုပ်ထဲထည့်ရေးမယ့် ကျွန်မကို ပေးလို့ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မ အဲ့ဒါကို သဘောပေါက်တယ်”

မောင်မြတ်ထွေးက ခေါင်းကို ပြည်းညှင်းစွာခါပြီး မည်သည့်အရာအားရဖြစ်ကာ အိတ်ထဲမှ စာရွက်အချို့ကို ထုတ်၍ ရေးမှတ်ရန် နှစ်ဆင်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက ကျင့်စဉ်ကို စာတွေ့သဘောနှင့် နှုတ်တိုက်ချပေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ မပန်းမှုံကို စကားပြောသည့်နေ့နှင့်သာ ပြောပြီး ရှင်းလင်းပြလေသည်။ မပန်းမှုံက မောင်မြတ်ထွေးပြောသမျှကို တစ်ဖက်မှ နားထောင်ရင်း တစ်ဖက်မှ လိုအပ်သည့်များကို လက်ရေးတိုနှင့် ရေးမှတ်လေသည်။

“ရပါတယ်...။ ကျွန်တော် ပြောပြပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ကျွန်တော်ပြောပြတဲ့ နည်းလေးက ခင်ဗျားရဲ့အိတ်ကောင် ဘယ်လိုလေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ ဖော်ပြပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဟာသူ လေ့ကျင့်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် တော်တဆ မှားယွင်းသွားရင် ကျင့်စဉ်အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူကိုတော့ သိပ်မထိခိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောမယ့် နည်းက အလွယ်နဲ့ ပျော့ပျောင်းတဲ့နည်းလေးတွေကို ပြောပြမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“ခင်ဗျား ရေးစရာ၊ ခြစ်စရာတွေ ထုတ်ထားလိုက်လေ”

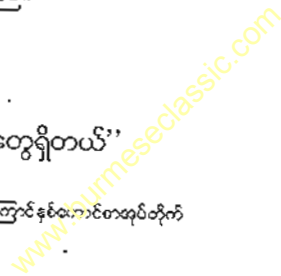
“ဟုတ်ကဲ့”

“မပန်းမှုံသည် မောင်မြတ်ထွေး၏ ပြောစကားကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ အိတ်ထဲမှ စာရွက်အချို့ကို ထုတ်၍ ရေးမှတ်ရန် နှစ်ဆင်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက ကျင့်စဉ်ကို စာတွေ့သဘောနှင့် နှုတ်တိုက်ချပေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ မပန်းမှုံကို စကားပြောသည့်နေ့နှင့်သာ ပြောပြီး ရှင်းလင်းပြလေသည်။ မပန်းမှုံက မောင်မြတ်ထွေးပြောသမျှကို တစ်ဖက်မှ နားထောင်ရင်း တစ်ဖက်မှ လိုအပ်သည့်များကို လက်ရေးတိုနှင့် ရေးမှတ်လေသည်။

“ဒီလိုရှိတယ် မပန်းမှုံ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့ လူတွေမှာ အရောင်တွေရှိတယ်”



“ရှင်...”

“လူတွေမှာ အရောင်တွေရှိတယ်။ အဲဒါကို ကြည့်တတ်တဲ့ သူက ကြည့်တတ်ရင် မြင်တယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဥပမာ...ခင်ဗျား သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို ကြည့်မယ်ဆိုပါစို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီသစ်ရွက်လေးဟာ ရှင်သန်ဖို့ အားကောင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ စိမ်းနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိုမင်းရင့်ရော်လာတဲ့ အချိန်မှာကျတော့ အဝါရောင် ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကြွေကျပြီး အသက်မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာကျတော့ အညို ရောင် ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ရဲ့ အရောင်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“အဲဒီလိုမျိုးပဲ လူတွေမှာ အရောင်တွေရှိတယ်။ ခန္ဓာကိုယ် ထဲက နေပြီးတော့ ထွက်လာတဲ့ အရောင်တွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လူတစ်ယောက်ဟာ ရှက်သွားရင် မျက်နှာမည်းသွားမယ် (သို့မဟုတ်) နီသွားမယ်။ ကြောက်ရင် မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွား မယ်...ဟုတ်လား။ အဲဒါတွေကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အရောင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြတာပဲ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“စိတ်ဆိုးလို့ မျက်နှာမည်းပုပ်သွားတာကလည်း ဒါခန္ဓာ ကိုယ်ထဲက အရောင်မျိုး ထွက်လာလို့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်။ ခုနက ကျွန်တော်ပြောသလို ရှက်လို့ မျက်နှာ မည်းတာ၊ ကြောက်လို့ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်တာ အကုန်လုံး ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရောင်တွေရဲ့ ထင်ဟပ်ချက်တွေပဲ”

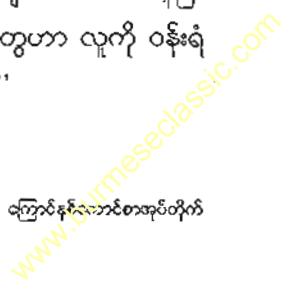
“ဟုတ်ကဲ့”

“အမှန်တော့ အဲဒီအရောင်တွေဟာ ကြည့်တတ်သူ တစ်ယောက်အတွက်ဆိုလို့ရှိရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် နှာ ပျံ့နှံ့နေတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဲဒီအချိုးအစား အတိုင်းပဲ ပြန်ပြီးတော့ လူပုံသဏ္ဍာန် ဝန်းရံထားတယ်”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ခေါင်းရဲ့အထက် တစ်ထွာကျော်ကျော်လောက်ကနေပြီး တော့ကို အဲအနားသပ်မျဉ်းအတိုင်း အရောင်တွေဟာ လူကို ဝန်းရံ ထားတယ်။ လူရဲ့အရောင်ခန္ဓာလို့ ဆိုကြပါစို့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”



“စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ ဆေးကုသတယ်ဆိုတာက အဲဒီအရောင်ကို ပြောင်းလဲအောင် ကုသပေးတာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ် ဆရာ”

“ကြည့်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်အဖို့ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်နေတဲ့အရောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့မှာ ဘာရောဂါဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို သိသာလွယ်တယ်။ တိဘက်ဘုန်းကြီးတစ်ချို့ဆိုရင် အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းတွေတောင် ရေးထားခဲ့ကြတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့က လူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရောင်ကို ကြည့် တယ်။ သူ့မှာ ဘာရောဂါဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ဒီအရောင်ရဲ့ အနေ အထားအရ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ပြီး...စိတ်စွမ်းအင်သုံးပြီးတော့ ကုသပေး တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အရောင် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ် သွားဖို့ပဲ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ တော်တော်ကို ခက်ခဲနက်နဲပါ တယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီတော့ ကျင့်တဲ့နည်းတို့ကတော့ အမျိုးမျိုးရှိ တယ်။ အများကြီးပဲ။ အဲအထဲကမှ တချို့ကို ပြောပြလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး ဆရာ။ ကျွန်မ အဆင်သင့် ပါပဲ။ မှတ်ထားသင့်တဲ့ဟာလေးတွေ အကုန်လုံး မှတ်ထားပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”

ထို့နောက် မောင်မြတ်ထွေးသည် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ဆောက်လိုက်၏။ စားပွဲပြင်ကို စိုက်ကြည့်လျက် ခေါင်းထဲမှာ ပြောပြ သည့်အကြောင်းအရာများကို စိပြီးနောက်...

“ကဲ...မပန်းမှု”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဒီအနေအထားရောက်ဖို့ လေ့ကျင့်တဲ့သူဟာ စားပွဲပေါ်မှာ ဖြူစင်တဲ့စက္ကူတစ်ရွက်၊ ဒါမှမဟုတ် စားပွဲခင်းတစ်ခုကို ခင်းလိုက်ပါ မယ်။ အဲဒီစားပွဲခင်းနောက်က နံရံပေါ်မှာပဲ ဖြူစင်တဲ့စက္ကူ(သို့မဟုတ်) ဖြူစင်နေတဲ့ပိတ်စကို ကာထားရမယ်။ အဖြူရောင်နောက်ခံရဖို့အတွက် အဲဒီလို လုပ်ထားရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာမီးမှိတ်လိုက်၊ စားပွဲပေါ်မှာ ဖယောင်း ခိုင်တစ်တိုင် ထွန်းထားလိုက်။ ပြီး...လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ ထုတ်သလောက် အတိုင်းအတာထိ အနေအထားရောက်အောင် ခန့်ထုတ်ရမယ်။ လက်ဖဝါးနှစ်ခု မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးတော့ လက် ချောင်းတွေကို ခပ်ကွေးကွေးလည်း သက်သက်သာသာ လုပ်ထားရ မယ်။ ပြီး...လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ကပ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“လက်ချောင်းတွေ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ထိလှနီးပါးဖြစ်



အောင်ကပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ပြီးရင် ဖြည်းဖြည်းချင်း သုံးလက်မကနေ ငါးလက်မအကွာ အဝေးကို ပြန်ခွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အဲ့လိုမျိုး ကပ်လိုက် ခွာလိုက်လုပ်ပြီး...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ့ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့လက်ချောင်းထိပ်ကြားထဲမှာ အရောင် လေးတွေ ပြေးလာတာကို ခင်ဗျား မြင်ရလိမ့်မယ်”

“အမ်း...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“လဲက်ချောင်းကလေးတွေကလည်း တုန်ခါမှုရှိလာသလို ခံစားရမယ်။ အဲ့ခံစားမှုကိုရော အဲ့အရောင်ကိုရော သေသေချာချာကို အာရုံပြုရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“အဲ့ဒါက ပထမလေ့ကျင့်ခန်းပဲ”

“အင်း...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အဲ့ဒါကိုလုပ်လို့ ကိုယ်က ဒီကျင့်စဉ်နဲ့ ကိုက်ညီတယ်၊ ဖြစ်မြောက်မယ်ထင်လို့ရှိရင် နောက်လေ့ကျင့်ခန်းတွေ ထပ်လာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထို့နောက် မောင်မြတ်ထွေးသည် လေ့ကျင့်ခန်းများကို

အဆင့်ဆင့် စနစ်တကျပြောဆိုပြလေသည်။ ဆရာစား ချန်ခြင်းမရှိ သောပညာကို လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ဝှက်ခြင်းမရှိသော မောင်မြတ်ထွေးအား မပန်းမှုံက လေးစားကြည်ညိုစွာ ကြည့်ပြီး ပြောသမျှကိုလည်း သေသေချာချာ လိုက်မှတ်လေသည်။

ထိုကျင့်စဉ်၏ ခက်ခဲနက်နဲမှုကြောင့် ဤနေရာတွင် အကျယ် အပြန့် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ နောင် အလျဉ်းသင့်လိုအပ်လာလျှင် စာတစ်အုပ်ဖြင့် ထပ်မံရေးသားပေးပါမည်။ (ဤကား စကားချပ်)

“ဆရာ”

“ပြောပါ မပန်းမှုံ”

စကားဝိုင်း အတော်လေးအသက်ဝင်နေသောအချိန်မှာ မပန်းမှုံက မဝံ့မခဲဖြင့် မောင်မြတ်ထွေးကို လှမ်းအသံမြှူလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် မပန်းမှုံတက်မှ ပြောစရာ တစ်စုံတစ်ရပ်ရှိနေ သေးကြောင်းကို သူမ၏မျက်ဝန်းမှတစ်ဆင့် သိလိုက်သောကြောင့် မေးစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းထပ်မေးနိုင်ရန် ထိုကဲ့သို့ စကား လမ်းကြောင်း ပေးလိုက်၏။

“ကျွန်မ ပြောချင်တာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ။ အဲ့ကိစ္စကလည်း အရေးကြီးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှန်တာပြောလို့ရှိရင် အခု ကျွန်မ ဆရာ့ကိုမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းထက် ပိုပြီးတော့ လေးနက်ပါတယ်။ ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်။

အဲ့လို ကျွန်မ ထင်မိတယ် ဆရာ”

ထိုစကားပြောလိုက်သောအချိန်တွင် မပန်းမုံ၏ မျက်နှာသည် စိုးရိမ်သောက အရိပ်အငွေ့များ ဖြတ်သန်းလျက်ရှိသည်ကို မောင်မြတ်ထွေး မြင်တွေ့ရလေသည်။ ဤမျှ လှပကျက်သရေရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဤကဲ့သို့ စိုးရိမ်သောက များနေခြင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်ပါနည်းဟု မောင်မြတ်ထွေး စိတ်ဝင်စားမိသလို ဖြစ်သွားကာ...

“မထူးပါဘူး၊ ခုမှတော့ပြောပါ မပန်းမုံ။ ယုံယုံကြည်ကြည် ကျွန်တော့်ကို ပြောလို့ရပါတယ်။ ဘာကိစ္စရှိသေးလဲ ပြော။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာဆိုလို့ရှိရင် ကူညီမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရယ်။ ဆရာလိုမျိုး လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတာ သူတော်ကောင်း နတ်ကောင်းမတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်”

ထိုအတွေးသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ဆရာကြီးဦးနုထို့ပေါ်တွင် မိမိတွေးမြင်ခဲ့သော အတွေးအမြင် ဖြစ်လေသည်။ ယခုအခါ မပန်းမုံထံမှ မိမိကို ပြန်လည်ပြောကြားလာသည်ကို ခံစားရသောအခါ မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်ရလေသည်။ သေချာသည်ကတော့ မပန်းမုံဆိုသောမိန်းမလှလေးသည် မောင်မြတ်ထွေးကို အများကြီး ဆွဲဆောင်ညှို့ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ...ကဲ ပြော...မပန်းမုံ။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်မနေနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း တခြားကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ညနေကျရင်...ဆေးခန်းပြန်ဖွင့်ရမယ်။ သင်တန်းပြရမယ်။ ဒီကြားထဲမှာ လူနာလာပင့်လို့ရှိရင် ဝုန်းခိုင်း ထလိုက်သွားရဦးမယ်။ အဲ့ဒီတော့ အချိန်ရတုန်းလေးမှာ ပြောစရာရှိတာကို အကုန်ပြောပါ”

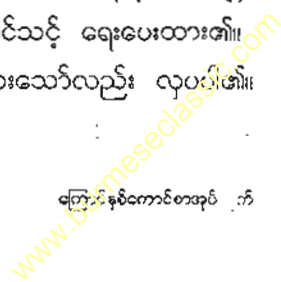
“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာရယ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျွန်မ အခုပြောမလို့ပါဘဲ။ ကျွန်မကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာဆရာ... တစ်ချက်လောက် ကြည့်ပေးပါ”

ထိုကဲ့သို့ပြောကာ မပန်းမုံသည် သူ၏ လက်ပွေအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လေသည်။ ထို့နောက်...

“ဒီမှာကြည့်ပါ ဆရာ”

ထိုစာရွက်သည် ရတနာမြေပုံ မဟုတ်ချေ။ လူတစ်ယောက်၏ လက်ဝါးပုံစံဖြစ်လေ၏။ လက်ဝါးပုံစံကို ကြည့်တာနှင့် မိန်းကလေးလက်မှန်း သိသာသည့်အပြင် ဇာရွက်၏ဘေးထောင့်မှာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အမည်ကို ရေးထိုးထားလေသည်။ အောက်မှနေ၍ ထိုမိန်းကလေး မွေးဖွားထားသော နေ့ရက်၊ အချိန်၊ နာရီတို့ကိုလည်း ဇာတာဖွဲ့၍ရရန် အဆင်သင့် ရေးပေးထား၏။

မိန်းကလေး၏အမည်က ရိုးသားသော်လည်း လှပပါ၏။ မမြတ်လေးရုံဟူ၍ ဖြစ်၏။



“မမြတ်လေးရုံဆိုတော့ နာမည်က တစ်မျိုးပဲနော်၊ လှတော့ လှတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ကဲ...ဒါ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာတုန်း။ ကျွန်တော်က ဗေဒင်ဆရာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဆရာရယ်။ ဟို...ဆရာ ဗေဒင်ဆရာ မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဟာ ဆေးဗေဒင်ပညာရပ်မှာ လည်း အင်မတန်တတ်ကျွမ်းတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးလို့ပါ။ အခု ဆရာ့ကို ပြတဲ့ လက်ဝါးရှင်မိန်းကလေးဟာ အတိဒုက္ခရောက်နေသူ တစ်ဦးပါ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် လက်ဝါးပုံသဏ္ဍာန်ကို သေသေချာချာကြည့်၏။ ထို့နောက် ထိုစာရွက်ပေါ်မှာပင် ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် ဇာတာကို ကောက်ဖွဲ့လိုက်ပြီး...

“ဪ...သူက သူဌေးသမီးပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“နလုံးရောဂါ ရနေတယ်”

“ဟာ...ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ...ဟုတ်ပါတယ်”

မန်းမုံသည် အလွန်အင်မတန် တက်ကြွသွားပြီးမှ မောင်မြတ်ထွေးကို အားကိုးတကြီးနှင့်ကြည့်ကာ...

“ဆက်ပြောပါဦး ဆရာရယ်”

“သူက ငွေကြေးချမ်းသာပေမဲ့ ဒုက္ခတွေနဲ့မကင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ သူ့မှာ ဆွေမျိုးသားချင်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မရှိဘူး”

“အင်း...ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီမှာတွေ့ရတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်အရဆိုရင် သူ မွေးဖွားပြီး ကလေးဘဝအရွယ်မှာပဲ ကွယ်လွန်သွားကြပုံ ရတယ်။ ကွယ်လွန် ဘာကလည်း ဥပစ္စေဒကံနဲ့ ပြောရမလား မသိဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ဘဝတွေက သူ ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ်မှာပဲ မောင်းတောဘက်ကို အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုနဲ့အသွား ကားမောက် သေဆုံးသွားပါတယ်”

“ဗျာ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် အလွန်အင်မတန်အံ့ဩသွားကာ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောစာရွက်ပင် လွတ်ကျသွားမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ မပန်းမုံကိုလည်း မည်သို့မည်ပုံ ကြည့်မိသည်မသိ၊ မပန်းမုံပင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ...

“ဆရာ...ဆရာ ဘာဖြစ်တာတုန်း”

“မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်းတောဘက်ကို...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကားမောက်သေဆုံးသွားတယ်။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ်”





“ဟင်”

မောင်မြတ်ထွေးသည် တစ်ချက်ပိုင်သွားကာ မေးသင့်မေးအပ်သည်ဟု ယူဆသော မေးခွန်းတစ်ခုကို ထပ်၍ မေးလိုက်လေသည်။

“အဲ့တုန်းက သေသွားတဲ့အထဲမှာ သူ့မိဘနှစ်ပါးပဲလား တခြားလူကော မပါဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါသွားပါတယ်ဆရာ။ နှစ်နှစ်သားအရွယ်ရှိတဲ့ သူ့မောင်လေးပါ ပါသွားပါတယ်”

“ဪ...နေဦး။ ဒီမိဘနှစ်ပါးနဲ့ မောင်လေး သေသွားတဲ့ အချိန်မှာ သူက ဘာကိစ္စ ကျန်ခဲ့တာတုန်း”

“သူက အဲ့တုန်းက ခြောက်နှစ်သမီးရှိပြီဆရာ။ မယ်သီလရှင် ရှင် ဝတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး အဖေအမေကိုပူဆာလို့ မယ်သီလရှင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သူ့ကို သင်္ကန်းစီးပေးထားရတာ... မဟုတ်ပါဘူး...ဘယ်လိုပြောမလဲနော်။ မယ်သီလရှင်ဆိုတော့ သင်္ကန်းစီးတယ်လို့ ခေါ်လား။ မခေါ်လားလဲ ကျွန်မ မသိဘူး ဆရာရယ်။ စာရေးဆရာမဆိုပေမဲ့လည်း ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် မသိဘူး။ မယ်သီလရှင် ရှင်ဝတ်နေတယ်လို့ ဆရာရယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မိဘတွေက အရေးအကြောင်းကို ပေါ်လို့ နှစ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ သူ့မောင်လေးကိုခေါ်ပြီး မောင်းတောမြို့ကိုအသွား လမ်းမှာ မောင်းတောမြို့အနီး ကားမောင်း

တယ်။ သူ့မိဘကော၊ သူ့မောင်လေးကော အကုန်ဆုံးသွားတယ်”

“ဟင် ဒါ...ဒါဆိုရင်”

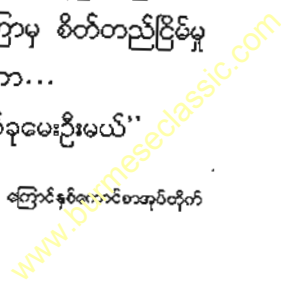
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“နေဦးဗျာ...နေဦး”

မောင်မြတ်ထွေးသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲထကာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ခေါက်ဆွဲခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ လက်တစ်ဖက်နောက် ခြေလှမ်းလျှောက်နေသော မောင်မြတ်ထွေး၏မျက်နှာမှာ အင်မတန် နှလုံးနက်တည်ကြည်နေသည့်အတွက်ကြောင့် မပန်းပွဲသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ ဝင်မပြောဘဲ အလိုက်တသိနှင့်ပင် ဘေးမှ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေလေသည်။

တစ်ဖက်မှလည်း သူမ၏စိတ်ထဲတွင် မောင်မြတ်ထွေး အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ဆိုတာကို စဉ်းစား စကား စဉ်းစားပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးအပေါ်တွင် သူသည် မည်သို့မျှ သံသယဖြစ်ပုံ မပေါ်ချေ။ လက္ခဏာနှင့် အင်အရ အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာတစ်ချက် ရှိနေ၍သာ ဤမည်မျှရွှေ့ စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ ထင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည်လည်း အတန်ကြာမှ စိတ်တည်ငြိမ်မှု နှိပ်ရလာပြီး ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ...

“နေဦး မပန်းပွဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးဦးမယ်”



“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါဆရာ”

“သူ့အဖေအမေနှစ်ယောက်လေး မောင်းတောက်အသွား ကာ မှောက်ပြီး သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာကို သူ့သိရရင် သူ ဒီမိဘတွေနဲ့ ဂူသင်္ချိုင်းကို မလာသင့်ဘူးလား”

“အမ်း...ဆရာပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ် ပြောသလိုပဲလေ။ အဲ့ဒီတုန်းက သူက ခြောက်နှစ်သမီးပဲ ရှိသေး တယ်။ သီလရှင်ဘဝနဲ့ ရှိတယ်။ သူ့မိဘနှစ်ယောက်လေး သေဆုံးသွား ချိန်မှာ သူ့မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်”

“ဪ...ဦးလေးရှိတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...။ ဒါပေမဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးပါ ဆရာရယ်”

“ဟုတ်လား။ ခပ်ဆိုးဆိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ သူ့အဖေက အင်မတန် စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့ကောင်းမွန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမဲ့ သူ့ညီဖြစ်တဲ့ ဦးလေးတော်သူပေါ့နော်။ အဲ့ဒီလူက အင်မတန်မှ စိတ်ဓါတ်ကြမ်းတမ်းတဲ့ လူပါ။ ထောင်ထဲလည်း ခဏထာရောက်ပြီး မကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုမျိုးစုံကို လုပ်နေတဲ့လူပဲ လူပေလူတေပါ ဆရာရယ်”

“ဪ...ဪ”

“သူတို့တွေ မောင်းတောမြို့ကို သွားတယ်ဆိုတာ သိရ တော့ ကားမှောက်ဆုံးတယ်ဆိုတာတောင်မှ တော်တော်နဲ့ ပြန်သိ

တာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်မှ သတင်းတွေ ပြန်ကြားရတာ။ အဲ့ဒီနားမှာ အဲ့ဒီလို ကားမှောက်မှုရှိပြီးတော့ ဆုံးသွားတယ်။ ဒီလို ဒီလိုကား။ ဒီလိုဒီလိုလူတွေဆိုပြီး သတင်းကြားရလို့သာ သူ့အဖေ အမေတွေဖြစ်ကြောင်းကို တစ်လလောက်ကြာမှ ပြန်သိရတာပါ”

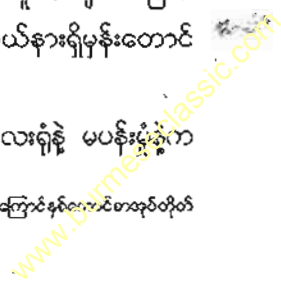
“အဲ...အဲ သူ့ဦးလေးဆိုတာကကော”

“အဲ...သူ့ဦးလေးက အဲ့ဒီအချိန်မှာ ရောက်လာပါတယ်။ ရောက်လာတာကလည်း ကောင်းသောရောက်လာခြင်း မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒီကလေးမလေးမှာ ရုစရာရှိတဲ့ အမွေကိစ္စတွေကို ထိန်းချုပ် ပယ်ဆိုပြီးတော့ မကောင်းတဲ့အကြံအစည်နဲ့ ရောက်လာတာပါ”

“အဲ...ကဲ အဲ့ဒါ ထားလိုက်ပါ။ ဦးလေးလုပ်တဲ့သူက သူ့အစ်ကို အစ်မ၊ လင်မယား၊ ပြီး... သူ့တူလေး သေဆုံးသွားတဲ့ မောင်းတောသင်္ချိုင်းကို သွားပြီးတော့ ဂူတွေဘာတွေကို သေချာ လုပ်ဘူးလား။ သင်္ချိုင်းကိုတောင် သွားမကြည့်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ဆရာရယ်...။ ဘာမှတောင် လုပ်မပေးတဲ့ သူပေလူတေ အဖူးအရှူးသမားကြီးပါ။ နောက်...လူဆိုးခေါင်းဆောင် ဒီလို ဘာလို့လုပ်နဲ့ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးပါ။ ဘာမှ လုပ်ပေးဖော်မရပါဘူး။ ခုထက်ထိ ကျွန်မသူငယ်ချင်း မမြတ် မသေရုံဟာ သူ့အဖေ အဖေမရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်း ဘယ်နားရှိမှန်းတောင် မသိပါဘူး”

“ဪ...အဲ့ဒီလိုလား။ ဒါနဲ့ မမြတ်လေးရုံနဲ့ မပန်းမဲ့နဲ့က



ဘယ်လိုများ ပတ်သက်ကြတာတုန်း”

“ဒီလိုပါ...။ မမြတ်လေးရုံက မကျန်းမာတဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မက သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရတဲ့ နာပ်(စ)မ လုပ်ဖူးပါတယ်”

“ဪ...ခင်ဗျားက နာပ်(စ)မလည်း လုပ်သလား”

“အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ အမှန်က ကျွန်မ နာပ်(စ)မ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မက စာရေးဆရာမ သက်သက်ပါ။ မမြတ်လေးက ကျွန်မရဲ့ စာဖတ်ပရိတ်သတ်ပါ။ ကျွန်မထက်တော့ သူက ငါးနှစ်လောက် ကြီးပါတယ်။ ကျွန်မကို အင်မတန်လေးစား ရင်းစွဲခဲ့ပြီးတော့ ခင်မင်တဲ့အတွက်ကြောင့် ကျွန်မက နေမကောင်းတဲ့ သူ့ကို သနားပြီး သွားစောင့်ရှောက်ပေးတာပါ။ နာပ်(စ)မဆိုတာက အလွယ်ပြောလိုက်တာပါ။ သူ့ကို သွားပြီးတော့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေး တယ်ပေါ့။ ဒါပါပဲ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ယခုအခါတွင် စိတ်လှုပ်ရှား နည်းပါးပြီး တည်ငြိမ်မှုပြန်ရနေပြီဖြစ်သောကြောင့် မမြတ်လေးရဲ့ လက္ခဏာနှင့်နက္ခတ်ဇာတာကို သေချာကြည့်လေသည်။ ထို့နောက်

“ဟိုက်”

မဝန်းမှဲ့သည် မောင်မြတ်ထွေး၏ အာမေဇိုတ်သံကြောင့် လန့်ဖြန့်သွားကာ...

“ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ”

“အင်း...သူ့မှာ အသက်အန္တရာယ် ရှိနေပြီ”

“ရှင်...သူ့ရောဂါက အတော်ပြင်းထန်လို့လားဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါက ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကုပေးလို့ ပျောက်တယ်”

“ဟင်...ဒါဆို ဘာလဲ ဆရာ”

“သူ့ကို အသက်အန္တရာယ်ပေးမယ့်လူ မှု့နေပြီ။ ဒီရက်ပိုင်း လေးမှာပင် သူ့အသက်အန္တရာယ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျလိမ့်မယ်။ ဒါ...နက္ခတ်အရရော၊ လက္ခဏာအရရော ဒီမှာတွေ့နေတယ်”

“ရှင်...။ ကျွန်မ ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတော့မယ် ဆင်တယ်”

“ဘာများလဲဗျ”

“အို...ဆရာ အဲ့ဒါကို နောက်မှရှင်းပြပါမယ် ဆရာရယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး မမြတ်လေးကို လိုက်ကြည့်ပေးနိုင်မလား”

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

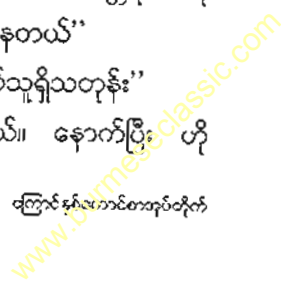
“သူ တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းနေပါတယ်”

“ဟင်...အိမ်မှာ ဘာလို့ မနေတာလဲ”

“ဆရာရယ်...။ ဆရာပြောတဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကြောက်လို့ပေါ့။ တည်းခိုခန်းမှာ သွားနေနေတယ်”

“အင်း...အခု သူ့အနားမှာ ဘယ်သူရှိသတုန်း”

“ကျွန်မတပည့် ရှေ့နေကြီးရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဟို



လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ရော နာမ်(၈)မအဖြစ် ဧည့်ကြပ်ဖို့ကော  
 ကျွန်မ ထပ်ငှားပေးထားတဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်။ သူ့ အခု တည်းခိုခန်း  
 တစ်ခုရဲ့ ကုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးမျောပြီး အိပ်ရင်လည်း  
 အိပ်၊ မအိပ်ရင်လည်း မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးနေ  
 ရောပေါ့။ ကျွန်မ သူ့ကို အခုတောင် စိုးရိမ်လာပြီ ဆရာရယ်၊  
 ဆရာ တကယ်လို့သာ တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မနဲ့ သူ့ကို  
 လိုက်ကြည့်ပေးပါလား ဆရာရယ်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

သော ခရီးပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။



အမှန်တော့ မပန်းမှုံအနေနှင့် ဤလောက်တောင်းပန်စရာ  
 မလိုချေ။ မောင်မြတ်ထွေးကိုယ်တိုင်ကိုက မမြတ်လေးရုံဆိုသူကို  
 တွေ့ချင်ဇော များနေပြီး...

“ကဲ...ကဲ မပန်းမှုံ၊ ဒီလောက်တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး  
 ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဟာ...ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်...၊ ကျေးဇူးပါ  
 ပဲ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆေးအိတ်ယူပြီး သူ၏ကားကို  
 ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ မပန်းမှုံကို တင်ဆောင်လျက် ရန်ကုန်မြို့၏  
 နာမည်ကြီးဟိုတယ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ ကားစက်သံတစ်  
 ဝီး တဂူးဂူးမြည်နေသည်နှင့်အတူ မောင်မြတ်ထွေး၏ ရင်ထဲမှာသော်  
 လည်းကောင်း၊ မပန်းမှုံ၏ ရင်ထဲမှာသော်လည်းကောင်း၊ စိတ်လှုပ်  
 ရှားမှု အပြည့်အကြပ်နှင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ရသော၊ မောင်းနှင်လာခဲ့

ကြောင်းနှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

[၇]

လမ်းတွင် မောင်မြတ်ထွေးသည် မပန်းမှုံအား မေးသင့်စေ ထိုက်သော ကိစ္စများကို မေးလာခဲ့လေသည်။ ထိုအထဲတွင် လူနာကြောင့် သိသင့်သိထိုက်သည်များလည်း ပါဝင်၍ သူ၏ ကိုယ်ပေး ကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သည်များလည်း ပါဝင်စေသည်။

“မပန်းမှုံ”

“ရှင်....ဆရာ။ ပြောပါ”

“အဲဒီ မမြတ်လေးရဲ့ မိဘတွေက ဘယ်သူလဲဗျ”

မြတ်လေး၏ မိဘများသည် သူ၏မိဘများ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သိလိုစိတ်နှင့် သေသေချာချာကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မပန်းမှုံက သွက်လက်စွာပင်....

“ဆရာ....သူ့အဖေက ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ဇော်လေ။ နိုင်ငံခြားပြန် ဆရာဝန်ကြီး။ အရမ်းတော်တာပေါ့”

“ဪ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ၏ ဖခင်အရင်းသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရသောအခါ နားကြောများ စိမ့်သွားသည်အထိ ခံစားရ၏။ ဘမျိုး ဘိုးတူလား၊ သွေးက စကားပြောသည်လား မသိ။ သူသည်လည်း သူ့ဖခင်လို သမားတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

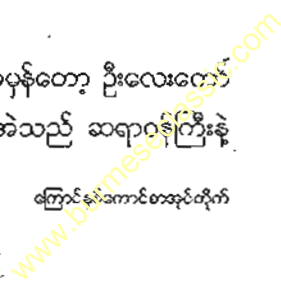
“မိခင်ကောဗျာ”

“သူ့အမေက ကောလိပ်ကျောင်းက ဆရာမကြီးပေါ့။ သူလည်း နာမည်ကြီးပေါ့။ ဒေါ်ဝတ်ရည်လို့ ခေါ်တယ်”

“ဪ....ဪ”

“အေးဗျာ....။ သူတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်က ကံဆိုးတယ် နော်။ သေသွားတဲ့အခါမှာ မြေပုံတောင်မှ ဘယ်မှာရှိမှန်း မသိရတဲ့ ဘဝကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်....။ အမှန်တော့ ဦးလေးတော် စပ်သူရဲ့ မကောင်းမှုကြောင့်ပါ။ ကျွန်မဖြင့် အဲသည် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့



ဆရာမကြီး သေဆုံးသွားရတဲ့ကိစ္စမှာ ဒီဦးလေးရဲ့ ပရောဂ မကင်းဘူး လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“ဒီလို...ဆရာရဲ့”

“အင်း...ပြောပါဦး”

“သူတို့က အရမ်းချမ်းသာကြတာပါ။ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကို ချမ်းသာကြတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တစ်သက် စားမကုန်အောင် ချမ်းသာကြတယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီ မမြတ်လေးရုံရဲ့ အဖိုးအဖွားတွေ သေဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အမွေတွေ ခွဲပေး သွားခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာဦးအောင်ဇော်တို့က အမွေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရုံမကဘဲနဲ့ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စွဲပဲ စီးပွားရေးကို အင်မတန် ဖြစ်လို့ ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ အရမ်းချမ်းသာ သွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ...မြတ်လေးရုံရဲ့ဦးလေး ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ဇော်ရဲ့ ညီ ဦးအောင်ကျော်ကတော့ ဆိုးပေအောင် သောင်းကျန်းရင်းက

ဒီငွေတွေ အကုန်ကုန်။ အဲဒီအခါမှာ သူများဆီက လုယက်စား သောက်။ အဲဒီလိုအထိအောင် သောင်းကျန်းခဲ့တယ်”

“ဪ...အင်း...အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာရေ”

“သူ့ဟာသူ ရှိတာ အကုန်ပြောင်သွားပြီး ထောင်က ပြန်ထွက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့အစ်ကိုကြီး ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်း တွေကို မျက်စောင်းထိုးတော့တာပဲ”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီမှာ ဆရာကြီးတို့ လင်မယားက မြတ်လေးရုံနဲ့ ချိနေပြီ။ မြတ်လေးရုံရဲ့ မောင်လေး သူ့ဟာလည်း ရှိနေပြီ။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ သေသွားလို့ရှိရင်လည်း ဒီမောင်နှမကပဲ အမွေရမှာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီမှာ သူ့က မိသားစုတစ်စုလုံး မောင်းတော့ကို သွားရလောက်အောင်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး တွန်းလွှတ်လိုက် တယ်”

“ဘယ်လိုအကြောင်းများလဲဗျာ”

“ဪ...ဆရာကြီးဦးအောင်ဇော်နဲ့ အင်မတန်ခင်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မောင်းတော့မှာ အင်မတန် ဒုက္ခရောက်နေ

တယ်ဆိုပြီး ပြောကယ်လေ...။ စစ်တွင်းကာလဆိုတော့ လူအားလုံး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ယုံကြည်တာပေါ့။

“ဪ...အင်း အင်း”

“အဲဒီယုံကြည်မှုနဲ့ပဲ ဆရာကြီးဦးအောင်ဇော်ဟာ မိသားစုချင်း ရင်းနှီးတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းဆီကို သွားခွဲအတွက် တစ်မိသားစုလုံးကို ခေါ်သွားတယ်”

“ဪ...အင်း...ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီမှာ မမြတ်လေးရုံက သီလရှင်ဝတ်နေလို့ ကျောင်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ပေါ့...ဒီလိုပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

“သူဆင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ သားအမိ သားအဖ သုံးယောက်လုံးက သေဆုံးသွားကြတယ်။ မြတ်လေးရုံတစ်ယောက်က သီလရှင်ကျောင်းမှာ တင်ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့ ကြိုးစားမှုက မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဖြစ်ခဲ့တယ်”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

“အခု ကျွန်မတို့ ကြောက်နေတာကလည်း သူ့ရဲ့ ရန်ကိုပဲ”

“အင်း...ခု သူက ဘယ်လိုတွေ လုပ်နေလို့လဲ”

“ဆရာရယ်...မထူးတော့ပါဘူး။ ဆရာ့ကို ကျွန်မ မြင်မြင်ချင်းပဲ ယုံကြည်လေးစားမှုရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ပွင့်ပွင့်

လင်းလင်းပဲ ပြောပါတော့မယ်”

“အစောကြီးထဲက ခင်ဗျားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါလို့ ပြောထားတယ်လေ”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ။ အခု ကျွန်မ ပြောမယ်ဆရာ။ နည်းနည်းတစ်တစ် ကျွန်မတို့ကို ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီလို့ရအောင် သေချာစားထောင်ပေးပါနော်”

“ဪ...မပန်းမှုဲရေ...။ ဒါ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး”

မပန်းမှုဲ၏မျက်နှာကလေးသည် အေးမျှငြိမ်းချမ်းသလောက်ပင် သောကများစွာတို့ ပါဝင်နေသည့်အလျောက် သနားစဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ကားမောင်းရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်မိ၏။ သို့သော်လည်း ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းလိုက်ပြီး သူမ ပြောသည့် စကားများကို ဂရုတစိုက်နားထောင်လိုက်ပြီး နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ကို ဘင်းထားလိုက်လေသည်။ မပန်းမှုဲ၏ စကားများသာ တစ်ခွန်းချင်း သူ၏နားစည်သို့ ဝင်လာ၏။

“ဆရာကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံက အမြော်အမြင်ရှိရှိနဲ့ပဲ သူ့ကိုရဲ့ အမွေအားလုံးကို ဒီသားသမီးနှစ်ယောက်ကို ပေးပါတယ် ဆိုတာကို အစောကြီးထဲက စာချုပ် ချုပ်သွားတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ သေတမ်းစာရေးသွားတဲ့ သဘောပေါ့လေ”

“ဪ...ဟုတ်လား”



“ဟုတ်တယ်...။ ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သူတို့ အဲလိုမျိုး အမွေလွှဲစာကို ရေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကလည်း မှန်တာပြောရရင် ဦးအောင်ကျော်ကို ကြောက်လို့ပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ။ ပြီး...ဘာများ ဆက်ဖြစ်ကြသလဲ”

“အခု အဲဒီအမွေအားလုံးက မြတ်လေးရုံ ရတော့မယ်လေ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါ...မှန်တာပေါ့”

“အဲဒီ မြတ်လေးရုံ အမွေလွှဲပေးရမှာကလည်း သန်ဘက်ခါ နေ့ခင်း (၁၂:၀၀) တိတိမှာ လွှဲပေးရမယ်”

“ဪ...တကယ်လို့သာ ဒီကြားထဲမှာ မြတ်လေးရုံက သေသွားမယ်ဆိုရင် ဒီအမွေတွေက ဦးအောင်ကျော် ရမှာကြီးပဲ”

“အင်းပေါ့...။ အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ သူက အနီးစပ် သုံး ဆွေမျိုးဖြစ်နေတာကိုး”

“အဲဒါကြောင့် သူဟာ မြတ်လေးရုံကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ တာ အကြိမ်ပေါင်းများပြီ ဆရာ။ ကံကောင်းထောက်မလို့ မြတ်လေးရုံ အသက် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အမွေခွဲပေးဖို့ နီးလာလေလေ မြတ်လေးရုံ ရဲ့အန္တရာယ်က ကြီးလာလေလေ ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်လို့သာ သန်ဘက်ခါ မွန်းလွဲ (၁၂:၀၀)နာရီမှာ အမွေလွှဲပေးသွားလို့ ရှိရင်တော့ ဦးအောင်ကျော် ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ သန်ဘက်ခါ မွန်းလွဲ(၁၂:၀၀)နာရီ မရောက်မချင်း ကျွန်မက စိတ်ချလို့ မရဘူး။ မြတ်လေးရုံမှာလည်း

အသက်အန္တရာယ်က အင်မတန်ကြီးကြီးနေတယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ အင်မတန်စိတ်ညစ်နေတယ် ဆရာ။ ကိုယ့်ကိုစွဲထက် သူ့ကိုစွဲ ကို ပိုပြီးတော့ ပူပင်နေရတယ် ဆရာ”

“ဪ...ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ”

“အဲဒါ ဆရာ တတ်နိုင်လို့ရှိရင် ကျွန်မတို့ကို နည်းနည်း ကူညီပါ”

“ဘယ်လို ကူညီစေချင်တာလဲဗျာ”

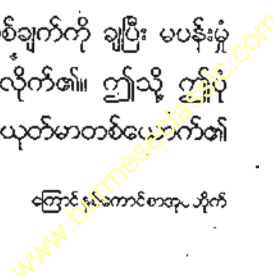
“ဪ...အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး”

“ဗျာ”

ထိုအခါ မပန်းပွဲက သနားစရာမျက်နှာအမူအရာနှင့်ပင် မောင်မြတ်ထွေးအား လေပျော့ပျော့လေးနှင့် ပြောရှာလေသည်။

“ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုအကူအညီတောင်းရမလည်း ဆိုတာကို မစဉ်းစားတတ်ဘူး ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာ့ကို ကျွန်မ သုံးကြည်လေးစားမှု အများကြီးရှိတယ်။ အားလဲ ကိုးပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ဆရာ တစ်ခုကူညီပေးနိုင်မယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ အထိုလိုယုံကြည်နေမိတယ် ဆရာ...။ တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါနော် ဆရာ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချပြီး မပန်းပွဲ ကို ဆက်မပြောသေးဘဲ တမင်ငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ ဤသို့ ဤပုံ နဲ့လို့ရှိရင် သူ၏အိမ် မမြတ်လေးရုံသည် လူယုတ်မာတစ်ယောက်၏





ဆင်ကွက်ထဲသို့ အချိန်မရွေးကျရောက်နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ထိုလူယုတ်မာသည် သူ၏ ဆွေမျိုးအရင်းအချာထဲမှာ ဦးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ပို၍ပင် ရင်မောဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ မိမိကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သူ မိမိ၏ မိဘများအပေါ်တွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သူဟု ယူဆရသည့် ဦးအောင်ကျော်အား သူ့အနေနှင့် ဤနေရာတွင် ပြတ်သားစွာ ဆက်ဆံရမည် ဖြစ်ပေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် အလွန်ဉာဏ် ကောင်းသူဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အမျိုးမျိုး အကွက်ချကြည့်နေ၏။ မည်သည့်အနေအထားနှင့် ဤကိစ္စထဲသို့ သူ ဝင်ရမည် ဆိုသည်ကိုလည်း တွေးဆလျက် ရှိနေ၏။ ထို့နောက်မှ လိုအပ်သည် ထင်သော မေးခွန်းကို မပန်းပုံအား ထပ်မေးလိုက်သည်။

“မပန်းပုံ”

“ရှင်...ဆရာ”

“အခု အဲဒီ ဦးအောင်ကျော်က ဘယ်မှာတုန်း”

“ခုထက်ထိ ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိပါတယ်”

“အဲ...အရင်လိုပဲ ဆိုးတုန်း မိုက်တုန်းပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟာ...ပြောမနေပါနဲ့တော့ ဆီရာရယ်”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တစ်ခု ထပ်မေးမယ်။ မမြတ်ထွေး

ရုံဆီကို ဦးအောင်ကျော်က အဝင်အထွက် ရှိသလား”

“ဟာ...ရှိတာပေါ့၊ ဆရာရဲ့။ မမြတ်ထွေးက နှလုံးရော”

သည်ဆိုတော့ အိပ်ယာထဲ လဲနေတာ များတယ်။ အဲဒါကို သူက နပ်စိမတွေ ရှာပေး၊ လူနာစောင့်တွေ လာထားပေး၊ မုန့်တွေဝယ်ပြီး ကရတစိုက် သူ လာလုပ်ပေး၊ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ မမြတ်ထွေးကို စည်းရုံးဆက်သွယ်နေတာပါပဲ”

“မမြတ်ထွေးကကော...”

“ဪ...သူ ကြောက်တော့ ကြောက်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးက လာပြီးတော့ လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သလို ကျညီပေးနေတယ်ဆိုတော့ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူးလေ”

“မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဦးအောင်ကျော်ကို အယုံ အကြည်ရှိသလား...။ ခုနက မပန်းပုံလိုမျိုး သံသယ သူ့မှာ နှိသလား”

“အင်း...အဲဒီအကြောင်း သူ့ကို ကျွန်မက မမေးကြည့် ဘူး။ ရိုတယ်လို့ ထင်တာပဲ...။ မမြတ်ထွေးကလည်း အတော်ကို ခြားခရနပ်ရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ အေးလွန်းလို့ သူ့ခံစားချက်ကို အပြင်လူက မသိတာပါ”

“အင်း...ကောင်းပြီ။ အခု တစ်ခုထပ်မေးမယ်။ အခု ထည်းခိုခန်းမှာ ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို ဆရာဝန် ငှားပေးထားတယ် ဆိုတာလား”

“အဲဒီဆရာဝန်ကလည်း ဦးအောင်ကျော်ငှားပေးတဲ့ ဆရာ နော်ပါ”



“ဟာ...”

“ရှင်...ဆရာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“သွားပြီ...သေပြီ”

“ရှင်...ဘာဖြစ်တယ်”

“ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်က ဦးအောင်ကျော်ငှားပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဆိုလို့ရှိရင် မမြတ်လေးရဲ့ရောဂါ တိုးမလာတဲ့အပြင် ဆိုးလာယုံပဲ ရှိတယ် ထင်တယ်”

“ဟာ...ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီဆရာဝန်ကို သူငှားပေးထားတာ ခြောက်လရှိပြီ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မမြတ်လေးဟာ ပိုပြီးတော့တောင်မှ ရောဂါ ဖောက်လာသေးတယ်”

“တောက် ဒုက္ခပါပဲ”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ခေါင်းကို တဖြန်းဖြန်းကုတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဘက်နှင့် စီရာတိုင်ကို ကွေ့ရမ်းကာ မောင်းနှင်ရလေသည်။ ထို့နောက်မှာမှ စိတ်ကို ပြန်လျော့လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ထားပါတော့၊ အဲဒီဆရာဝန်က မမြတ်လေးဆရာနားကို အမြဲသွားနေတယ်ပေါ့”

“နေ့ရော ညရော ရှိပါတယ်”

“နပ်စ်မတွေ့ကော...”

“နပ်စ်မတွေ့ကော ဦးအောင်ကျော် လူတွေကြီးပဲ”

“လူနာစောင့်ကကော...”

“နပ်စ်မတွေ့ထားလို့ လူနာစောင့် မထားဘူး ဆရာ”

“အင်း...ဟုတ်ပြီ။ တခြားဘယ်သူ ရှိသေးလဲ”

“အခန်းမှာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ခိုင်းဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါတယ်။ အလုပ်ကြမ်းသမားပေါ့”

“သူကကော...”

“သူကလည်း ဦးအောင်ကျော် ခေါ်ပေးထားတာပါပဲ”

“အင်း...ဒီကိစ္စက အတော်ကို ခက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကျွန်မလည်း ကြံရာမရလို့ ဆရာ့ဆီကို ပြေးလာတာပါ”

“နေဦးဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ ဆရာ”

“အခု မမြတ်လေးရဲ့အတွက် ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတယ်။ ခင်ဗျားကျတော့ ဘယ်လို ဝင်ထွက်သလဲဗျ”

“ဪ...ဒါကတော့ မမြတ်လေးမှာ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ နပ်စ်မတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေသလို ခုချိန်မှာ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို အင်မတန်ကရုဏာသက်မိတဲ့အတွက်ကြောင့် သူ့ဆီ မကြာခဏသွားပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီဆရာဝန်၊ နပ်စ်မတွေ့ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့ ခေါ်ထားတဲ့ကြားထဲကပဲ မမြတ်လေးနဲ့ နီးဆက်ဆံခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်မက အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားခွင့် ရှိပါတယ်”



www.burmeseclassic.com

“အခု ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်တာ မမြတ်လေ သိသလား”

“အင်း...။ အဲဒါတော့ သူ မသိဘူး ဆရာ။ ကျွန် သဘောနဲ့ ကျွန်မ စိုးရိမ်လို့ အကူအညီလာတောင်းတာပါ”

“အင်း...နေဦးဗျ နေဦး။ တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆရာ”

“ဟို...ရှေ့နေဆိုတဲ့ လူကရော”

“သူကတော့ တစ်နေ့တစ်ခါတော့ လာကြည့်တယ် မကြာသေးပါဘူး တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မမြတ်လေး အမွေတွေ လွှဲပေးရမယ်ဆိုတာကို နီးကပ်လာပြီ သူ သတ်မှတ် နေမှာပေါ့ ဆရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်ကမှ မမြတ်လေး ဆေးရုံမှာ တစ်နေ့တစ်ခါ လာလာပြီး မှန်မှန်ကြည့်ပါတယ် မမြတ်လေးကို အမွေတွေလွှဲပေးမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိပါတယ်”

“သူကကောဗျ ဦးအောင်ကျော်ရဲ့ အန္တရာယ်ကို မသိ သလား”

“သိတော့ သိပုံရတယ်...။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သတုံးဗျ”

“ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ခပ်တည်တည်ကြီးပဲ။ သူနဲ့ မ သလို့ပဲ”

“သူကကော မမြတ်လေးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ် တူးလား”

“အဲဒါကလည်း ပြောရမှာ ခွကျပါတယ် ဆရာရဲ့။ အဲဒီ ရှေ့နေက ခွကျကျကြီး ဆရာရဲ့။ သူကရှင်...ဥပဒေအတိုင်းပဲ လက်ခံတယ်လေ။ ဒီဥပဒေချိုးဖောက်ပြီးတော့ ဒီလောက်ကြီးအထိ တော့ လာမလုပ်နိုင်ပါဘူးလို့ သူက ထင်တယ်။ တကယ်လို့ လုပ်လာရင်လည်း ဥပဒေအရ တုန့်ပြန်မယ်ဆိုတာမျိုးကိုလည်း ပြောတယ်”

“သူ ဥပဒေက တုန့်ပြန်မယ်ဆိုတာက နောက်လေ...။ တကယ်လို့ မမြတ်လေးက အရင်သေသွားရင် ဘယ်နယ့်လုပ် တော့နိုး”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါကို အားမရဖြစ်နေတာ ဆရာ”

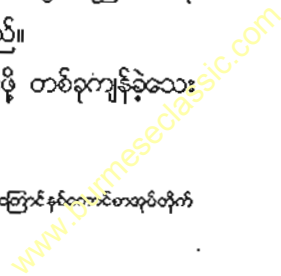
“အင်း...အင်း...အဲဒီရှေ့နေနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမောင်မောင်တ”

“ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ”

ထိုသို့ပြောကြဆိုကြရင်း ကားမှာ မပန်းပွဲလမ်းပြသော ခုတ်တယ်သို့ ရောက်လုရောက်ဆဲမှာ မောင်မြတ်ထွေးသည် တစ်စုံ တစ်ရာကို သတိရပြီး ထပ်မေးလိုက်လေသည်။

“ကြော်...မပန်းပွဲရော၊ ကျွန်တော် မေးဖို့ တစ်ခုကျန်ခဲ့သေး တယ်”



“ပြောပါ ဆရာ”

“အရေးကြီးတဲ့အချက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိထားရင် ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

“မိဘတွေသေသွားတဲ့အချိန်မှာ ပါသွားတဲ့ မမြတ်လေးမောင်လေးက နာမည်တယ်လို့ခေါ်သတန်းဗျ”

“ဪ...ဒါလား”

ထို့နောက် မပန်းမှုံသည် မောင်မြတ်ထွေး၏ အမေးစကားကို ချက်ချင်းတုန့်ပြန်ဖြေကြားခြင်းမရှိဘဲ သူ၏ ဆံပင်နွယ်များက လက်နှင့်သပ်တင်ကာ အဝေးသို့ ငေးနေလေသည်။ စကားတစ်စုံတစ်ခုပြောရန် အားယူနေသည်ဟု ယူဆရ၏။ သူ့အတွက် အရေးကြီးချင်မှ ကြီးမည်ဖြစ်သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးအနေနဲ့ အရေးကြီးဆုံးမေးခွန်း ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် နားရွက်ထဲ မခတ်ရဲဘဲ နားထောင်နေလေသည်။ အတန်ကြာမှ မပန်းမှုံက-

“အဲဒီမောင်လေးက နာမည်တောင် မပေးရသေးဘူးရှင်”

“ဗျာ...ဘယ်လို”

“ဒီလိုလေ...။ ဒီကလေးကို မွေးပြီးထဲက သားယောက်ျားကလေး ရပြီဆိုပြီးတော့ ဆရာကြီးတို့ဝန်းမောင်နဲ့ အရမ်းကို ချော်ကြားတယ်”

“ဪ”

မောင်မြတ်ထွေး၏ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ခံစားချက်ကို မပန်းမှုံ မရိပ်မိအောင် ဆက်၍သာ နားထောင်လိုက်မိ၏။

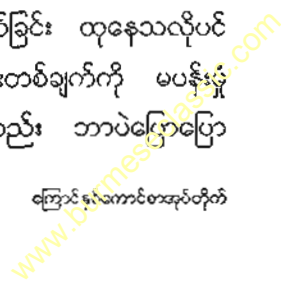
“ဒီကလေးကို နာမည်တယ်လို့ပေးမလဲလို့ အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်တိုင်းကျတဲ့နာမည်က မတွေ့သေးဘူး။ မတွေ့သေးလို့ နာမည်ကို အတည်သတ်မှတ်လို့ မရသေးဘူး။ အသက်သာ ဒီကလေး နှစ်နှစ်ပြည့်သွားတယ် ဟို...ကလေးရဲ့ နာမည်က သေချာ မပေါ်လွင်သေးဘူး။ လူကြီးတွေကို အာဝါးဆိုပြီး နမ်းတတ်လို့ ဒီကလေးရဲ့နာမည်ကို အလွယ်တကူ အာဝါးဆိုပြီးတော့ ခေါ်နေတယ်။ အိမ်ခေါ်နာမည်ပေါ့ ဆရာရယ်”

“ဪ...”

“အတည်အတန်နာမည်ကတော့ မပေးရသေးဘဲ အချိန်မှာပဲ ဒီကလေးက သေဆုံးသွားတာပါ။ တကယ်တော့ ဒီကလေးရဲ့ အုတ်ဂူ ရှိမယ်ဆိုရင်တောင် ထုံးစရာနာမည် မရှိသေးတဲ့ ကလေးပါ ဆရာရဲ့။ အင်မတန်သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဪ...”

မောင်မြတ်ထွေးသည် မပန်းမှုံ၏ စကားများကို ကြားနေသည်မှာ သူ့ရင်အုံကို တူနှင့် တစ်ချက်ခြင်း ထုနေသလိုပင် အကျင့်စွာ ခံစားရလေသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မပန်းမှုံ သိအောင် ခိုးချွဲလိုက်ပြီး တစ်တက်မှလည်း ဘာပဲပြောပြော



မြတ်ထွေးက မြတ်ထွေးပါပဲလေ...ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်မိ၏။ ယခုအခါ သမားတော်ကြီးဦးမြတ်ထွေးဟု သူသည်လည်း နာမည်တစ်လုံး ရှိခဲ့လေသည်။ သူ၏ မွေးစားဖခင်ကြီး ဦးသင့်မြတ်ကလည်း သူ ပိုက်ထွေး မွေးခဲ့သဖြင့် မောင်မြတ်ထွေးဟု အမည်ပေးခဲ့လေသည်။

ငယ်နာမည် အာဝါးတဲ့...ဟုတ်လား။ မောင်မြတ်ထွေး၏ စိတ်ထဲတွင် တီးတိုးပြောဆိုမိခြင်းဖြစ်သည်။ အာဝါးဟူသော စကား ကြောင့် သူသည် အမိနှင့်အဖကို အကြိမ်ကြိမ်နမ်းခဲ့ဖူးလေသည်။ အမိနှင့်အဖကလည်း သူတို့ကို နမ်းဖို့ အကြိမ်ကြိမ် သင်ခဲ့ဘူးလေ မည်။ မိဘများကို မမြင်ခဲ့ရဘူးသည့် ကြားထဲကပင် လွမ်းဆွတ် တမ်းတမိပြီး စိတ်ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် ကြေကွဲနေမိတော့၏။

ဟိုတယ်အောက်တွင် ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းမည်ပြုသောအချိန်တွင် မောင်မြတ်ထွေးက မပန်းမှုဲအား လိုအပ် သည်ဟု ယူဆရသည့် စကားများကို တီးတိုးမှာကြားမိလေသည်။

“မပန်းမှုဲ”  
“ရှင်...ပြောပါဆရာ”

ဟိုရောက်လို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာမြတ်ထွေးပဲ ဘာညာဆိုပြီးတော့ တစ်ချို့က နိုင်ငံခြားသံနဲ့ ဒေါက်တာမြတ်ထွေးဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ မောင်မြတ်ထွေးအနေနှင့် သမားတော်မောင်မြတ် ထွေးဟု ခေါ်တာကို ကြိုက်နှစ်သက်၏။ ဘယ်လိုလဲဟု ထိုစကားကို မှာထားလိုက်၏။ သို့သော် မပန်းမှုဲက မောင်မြတ်ထွေး၏ စိတ်



သဘောကို နားလည်ပါသည်ဟူသောပုံစံနှင့်...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သမားတော်ကြီး ဦးမြတ်ထွေးလို့ ပြောမှာပါ”  
“ဟာ...မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို မပြောနဲ့”  
“ရှင်”

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာတစ်ယောက်လိုကော သမားတော် တစ်ယောက်လိုကော မိတ်ဆက်မပေးနဲ့။ သူ့ကို လူနာကြည့်သူလို လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုပဲ သူ့ဆီကို သွားတွေ့မှာ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးကြည့် လေ။ ဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါက အကြမ်းဖျဉ်းပြောတာပါ။ တစ်ကယ်လို့ လိုအပ်လာ လို့ရှိရင်...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုရောက်လို့ရှိရင် ကျွန်တော် မီးစင်ကြည့်ကမယ်။ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နင်းတဲ့ အကွက်အတိုင်းသာ နောက်ကလိုက်ပြီး တော့ လျှောက်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထို့နောက် မပန်းမှုဲက...

“ဆရာရယ်...အဖီကိစ္စကို ဆရာ ဒီလောက်ထိ စိတ်ထဲမှာ ထားပြီး ကူညီဖော်ရတာကို ကျေနပ်လှပါပြီ။ ဆရာစိတ်တိုင်းကျသာ

စီစဉ်ပါ။ ကျွန်မ နောက်ကလိုက်ပြီးတော့ ဟို...ဆရာခင်းတဲ့လမ်း အတိုင်း လျှောက်ပါမယ်”

“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ။ ကဲ...တက်ကြရအောင်”

လူနာသည် မြေညီထပ်မှာပင် အကောင်းစားအခန်းတစ်ခု၌ နေထိုင်တည်းခိုသူဖြစ်သည်။ အခန်းတံခါး စေ့ထား၏။ မပန်းမှုံက ရှေ့မှဝင်၍ မောင်မြတ်ထွေး နောက်မှလိုက်သွားသောအခါ အခန်း ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးသူ မိန်းမက မောင်မြတ်ထွေးကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လေသည်။ သို့သော် မောင်မြတ်ထွေးကသော်လည်းကောင်း၊ မပန်းမှုံကသော်လည်းကောင်း ထိုမိန်းမကို ဂရုမစိုက်သော အမူ အယာဖြင့်သာ ကုတင်ပေါ်မှာလဲနေသော လူနာရှိရာသို့ လျှောက် သွားလေသည်။

လူနာသည် ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး စောင် ပါးလေးတစ်ခုကို လွှားခြုံထား၏။ အသက်(၃၀)မပြည့်သေးသည့် ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးငယ်ဖြစ်လေသည်။ မကျန်းမာသူတို့၏ အလျောက် အတန်ငယ် မျက်နှာမှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေ၏။ သူ၏နံဘေးမှာ ဆရာဝန်လို့ ယူဆရသော လူတစ်ယောက် ရှိလေ သည်။ နပ်(၈)မလည်း နံဘေးမှာ အဆင်သင့်ရှိလေသည်။ မပန်းမှုံ က လူနာထံသို့ တိုးကပ်သွားပြီး လက်ကို ဆွဲမလိုက်၏။ လူနာ သည် မျက်လုံးမှိတ်ထားသော်လည်း လက်ကိုဆွဲမသည့် အထိ အတွေ့ပေါ်တွင် မူတည်ပြီး မျက်လုံးပွင့်လာကာ...

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ...မပန်းမှုံတောင် ပြန်ရောက်လာပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် မမြတ်လေး။ ဘယ်လိုလဲ...။ နေရတာ သက်သာတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...သက်သာပါတယ်ကွယ်”

ထို့နောက် မမြတ်လေး၏မျက်လုံးများသည် မောင်မြတ် ထွေးရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးနှင့် မမြတ်လေး တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြသောအခါ မောင်မြတ်ထွေး၏ ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့်ပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွေး က စကားပြောသည်ဟုဆိုရမလား မသိ။ ဤအမျိုးသမီးသည် မိမိ၏အစ်မအရင်းဖြစ်သည်ကို အလိုအလျောက်ပင် သိလိုက်လေ သည်။ ထို့ပြင် မောင်မြတ်ထွေးသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကျင့်စဉ်များကို လေးနက်ပြင်းထန်စွာ ကျင့်ကြံခဲ့သူဖြစ်၍ အတန်ငယ်ပင် အကြား အမြင်ရသလို ရှိ၏။ ထိုလိုင်းဘက်ကို မလိုက်ခဲ့မိသောကြောင့်သာ အကြားအမြင်ဆရာတစ်ယောက် မဖြစ်သော်လည်း အတော်အတန် ကိုတော့ သာမန်လူထက်ပို၍ ခံစားသိရှိနိုင်လေသည်။ ယခု သူ့စိတ်ထဲမှာ သွေးကြောတွေ တဖျင်းဖျင်းနှင့် အလိုအလျောက် သိလိုက်ရသည်က ဤအမျိုးသမီးသည် သူ၏ အစ်မအရင်းဖြစ် သည်ဆိုသောအချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးနှင့် မမြတ်လေးတို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသေအချာပင် စိုက်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ မမြတ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လေးကလည်း ထိုကဲ့သို့ခံစားရသလောဟု မောင်မြတ်ထွေး စိတ်ထဲ မှာပင် သံသယဝင်မိသေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတော်ပင်နီးစပ်နေ သောအချက်က သူတို့သည် ရုပ်ချင်းဆင်တူနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် မိန်းမချော ချောသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး၊ မမြတ်လေး၏ရုပ်ရည်နှင့် မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံအကျ စသည်ဖြင့် အတော်များများမှာ ရုပ်ရည်တူညီနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မပန်းမုံ က...

“မမြတ်လေးကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“အင်း...ပြောလေ”

“မမြတ်လေးဆီကို မပန်းမုံက ဧည့်သည်တစ်ယောက် ခေါ်လာတာ”

“အင်း...ဟုတ်လား”

မမြတ်လေးသည် အားယူ၍ မောင်မြတ်ထွေးကို ပြုံးပြ၏။ အားယူ၍ ပြုံးပြသည်ဆိုရာ၌ ပြောရမှာပင် ခက်ခဲနေလောက်အောင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသောကြောင့် မဟုတ်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားချက်တွေ သိနေသဖြင့် မပြောနိုင်သူတစ်ယောက်က အားယူ ပြောနေသည့် ပုံစံမျိုးကို ဆိုလိုသည်။

မောင်မြတ်ထွေးက မမြတ်လေးအနားသို့ ချဉ်းကပ်ကာ လက်တောက်ဝတ်သွေးကြောကို စမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။ ထို နောက်မှာမှ ကုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော လူနာဆေးက

သမ္မုတ်တမ်းကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လေသည်။ ယခုအချိန်တွင် မောင်မြတ်ထွေးသည် အင်္ဂလိပ်စာကို ကျွမ်းကျင်စွာ ရေးသားပြောဆို တတ်နေပြီး အနောက်တိုင်း အင်္ဂလိပ်ဆေးကျမ်းများကိုလည်း ဖတ်ရှု လေ့လာမှု အဆက်မပြတ်ရှိမှုကြောင့် ဤဆေးစာရွက်ကို ကောင်းမွန် စွာပင် ဖတ်ရှုနိုင်လေသည်။

ထိုအခါ ဆရာဝန်နှင့် နယ်(စ)မသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန်လုပ်သူက မောင် မြတ်ထွေးကို အမျက်ဒေါသထွက်သော မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့် လေ၏။ သို့သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးသည် သူတို့ကို ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိဘဲ တစ်ဘက်မှ ဆေးစာရွက်ကို ဖတ်ရင်း တစ်ဘက်လူနာကို သွေးကြောတိုင်းရင်း မျက်မှောင်များ ကြုံတ်နေသည်။

ထို့နောက်မှ ‘ခဏပြန်လှဲလိုက်နော်’ လှဲနေပြီးသော လူနာ ကို ပြန်လှဲပါဦးပြောရသည်မှာ အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှ၏။ သို့သော် လည်း မမြတ်လေးက သဘောပေါက်လေသည်။ သက်တောင့် သက်သာမရှိဘဲ လှဲနေသည့်အနေအထားမှ သက်တောင့်သက်သာ အနေအထားသို့ ပြင်ဆင်၍ လှဲလိုက်လေ၏။ မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ၏ လက်ဆယ်ချောင်းကို ချက်ချင်းတော့ဆိုင်၍ ထားလိုက်၏။ ဘယ်လက်မှ လက်ငါးချောင်းနှင့်ညာလက်မှ လက်ငါးချောင်းတို့ကို ထိပ်ချင်းတော့ဆိုင်ထားခြင်းဟု သိရသည်။

ထိုကဲ့သို့ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာပြီးသောအခါမှ လက်များကို

လေးပင်စွာဆွဲရွာကာ ညာဘက်လက်ဖြင့် မမြတ်လေး၏နဖူးအထက် တစ်လက်မခန့်အကွာတွင် အုပ်မိုးထားလိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်မှ မမြတ်လေး၏သွေးခွန်နှုန်းကို လက်ကောက်ဝတ်မှတစ်ဆင့် ပြန်တိုင်း လေသည်။ ဆရာဝန်သည် ဒေါကြီးမောကြီးနှင့် မောင်မြတ်ထွေးကို ဆွဲဖယ်ရန် ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိသော်လည်း မပန်းမုံက ကြားမှကန့်လန့် ခံ နေပြီး မောင်မြတ်ထွေး၏မျက်နှာကလည်း အင်မတန် လေးနက် ကြည်လွင်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ကာယကံရှင် လူနာကလည်း လက်ခံနေသည့်အတွက်ကြောင့် သူ့အနေနှင့် မပြောသာဘဲ ရှိနေ သည်။

မောင်မြတ်ထွေးသည် တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် နဖူးကို အုပ်မိုးထားသောလက်ကို ပြန်ရှုတ်သိမ်းလိုက်၏။ လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးကြောကို တိုင်းနေသည့်လက်ကလည်း ပြန်၍ ဖြုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်မှာမှ မပန်းမုံဘက်သို့ လှည့်ပြီး...

“သူ့ကို နှလုံးရောဂါလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ရှင်...”

အတော်ကို အံ့အားသင့်သွား၏။ မောင်မြတ်ထွေးက လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ထပ်မေးလိုက်၏။

“သူ့ရောဂါ နှလုံးရောဂါလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ဟို...ဟို...”

စကားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ နံ့ဘေးမှဆရာဝန်ကို လှည့်

ကြည့်၏။

ဆရာဝန်က...

“မင်း ဘယ်သူလဲ။ ဘာလာရှုပ်တာလဲ။ ဘာကိစ္စ ငါ့လူနာ ကို လာပြီးတော့စစ်ဆေးပြီး ဒီလိုမျိုး ကိုးရိုးကားရားတွေ လာပြောနေ တာလဲ”

ထို့နောက် မောင်မြတ်ထွေး နားမလည်ဘူးလားဟု ထင် မြင်လို့လား မသိချေ။ အင်္ဂလိပ်လိုပင် ထည့်သွင်း ဆဲဆိုလိုက်လေ သည်။ ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးက ပီပြင်ပြတ်သားသောအင်္ဂလိပ်လို စကားဖြင့်...

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ။ အခု လူနာဟာ နှလုံးရောဂါ မဟုတ် ဘူး။ နှလုံးနဲ့တော့ ပတ်သက်တယ်။ နှလုံးအားနည်းလို့ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ။ အစာမကျေရင် ရင်ဘတ်နည်းနည်းပါးပါး အောင့်တတ်တယ်။ ဒါပါ ပဲ။ အဲ့ဒီလို ရင်ဘတ်အောင့်တော့ ရုတ်တရက် အသက်ရှူကြပ် တယ်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေပြီးတော့ နာပြီး မိုန်းနေတတ်တယ်။ ခိန်းကလေးဆိုပြီးတော့ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်အားငယ်တတ်တဲ့ သဘာဝအရ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးတတ်တယ်။ အဲ့ဒီအခါမှာ ခေါင်းကိုက်ရောဂါ အနည်းငယ် ရလာတယ်။ နှလုံးသွေးဟာ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ချက်ခုန်ရမယ့်အစား နှစ်ချက်နှိပ်ပြီး ခုန်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါကလည်း သိပ်ကိစ္စကြီးတာ မဟုတ်ဘူး။ အခုလောလောဆယ် သူ့ကိုတွေ့ရတဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေတော့



အစာမကျေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပါပဲ”

ထိုအခါ ဆရာဝန်လုပ်သူသည် အင်မတန်အံ့အားသင့်သွား

ပြီး...

“နေပါဦး...။ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် မြတ်ထွေး။ အလုပ်အကိုင်က ခင်ဗျားလိုပါပဲ။ လူနာတွေကို ဆေးကုတယ်”

ထိုအခါ ဆရာဝန်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး အင်မတန်အံ့ဩသွားသော မျက်နှာအမူအရာကို တွေ့ရလေသည်။

“ဪ...သမားတော်ကြီး မောင်မြတ်ထွေးဆိုတာလား” ထိုအခါ မပန်းမှုဲက ဘေးမှဝင်၍ ဘုပြောသည်။

“သမားတော်ကြီး ဦးမြတ်ထွေးပါရင်”

မောင်မြတ်ထွေးက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပြီး...

“ကြိုက်သလိုခေါ်ပါ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မြတ်ထွေးက မြတ်ထွေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ လူနာကို စမ်းသပ်တာမှာ ကျုပ်က အင်မတန်တိကျတယ်ဆိုတာကို ဆရာဝန်ကြီး သိထားစေချင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် စမ်းသပ်မှုအတော့ နှလုံးရောဂါပဲ အေးလေ...ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လူနာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာရောဂါဆိုတာကို ဆရာဝန်တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အငြင်းပွားတယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး”

မောင်မြတ်ထွေးက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညှိတ်ထိုက်၏။

“ဒါက ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ...ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“ဒီကိစ္စမှာ မရိုးသားမှုတွေစွက်ဖက်နေတယ်လို ကျွန်တော် သူဆတယ်”

“ဘာ...”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ဆရာဝန်လုပ်သူကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ထိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည် ဒေါက်တာ ဘဇိုက်”

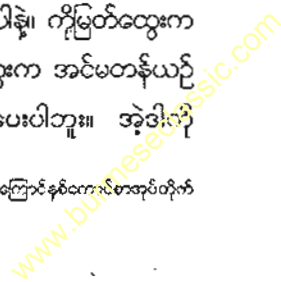
“တစ်တ် ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဝန်လိုင်စင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဝန်ဘွဲ့လက်မှတ် ကျုပ်ကို ပြပါ”

“ဘာဗျ”

ဒေါက်တာဘဇိုက်သည် ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားပြီး မောင်မြတ်ထွေးကို ယခုပင် ဆွဲထိုးတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေသည်။

မပန်းမှုဲက...

“ဘာမှ ဒေါက်တာ ဂူးတူးဝါးတားမဖြစ်ပါနဲ့။ ကိုမြတ်ထွေးက အကြောင်းရှိလို့ မေးတာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုမြတ်ထွေးက အင်မတန်ယှဉ်းကျားတဲ့သူပါ။ ဒေါက်တာကို အန္တရာယ် မပေးပါဘူး။ အဲ့ဒါကို



မပူပါနဲ့”

ထိုအခါ ဆရာဝန်ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာဘသိုက်၏ ဒေါသသည် မပန်းမှုံဘက် လှည့်ကာ...

“ဒီမှာ မပန်းမှုံ”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ဒီလူနာဟာ ကျုပ်ရဲ့ လူနာဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျားက နောက်ထပ်ဆရာတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာတယ်ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ကိုမြတ်ထွေးက ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လူနာဆီကို လာတာမဟုတ်ပါဘူး”

“အေး...ဒါဆိုရင် သူက ဘာဖြစ်လို့ လာတာတုန်းဟေ့”

ထိုစကားကို ပြောဆိုလိုက်သူမှာ ဒေါက်တာဘသိုက် မဟုတ်ဘဲ အခုမှရောက်လာသည့် အသက်ငါးဆယ်ကျော်၊ ခြောက်ဆယ်နီးပါး ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ မျက်ခုံးများထူထဲပြီး ရုပ်ရည်မှာ ကြမ်းတမ်းကာ စိတ်ဓါတ်အားဖြင့်လည်း ရက်စက်တတ်သည့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ သူသည် အခန်းဝမှ ရပ်နေရာမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး မောင်မြတ်ထွေးကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်လေသည်။

“ငါ့အလုပ်ကို ဝင်ရှုပ်ရအောင် မင်းကဘယ်သူ့ထံ ဟေ့ကောင်”

ထိုကဲ့သို့ ရင့်ရင့်သီးသီးမေးလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေး

က...

“အင်း...မမှတ်မိတာလည်း အဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ”

ထိုကဲ့သို့ ပြောကြားလိုက်သည့်အခါ အားလုံး ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ နောက်ဝင်လာသော အဘိုးကြီးက...

“ဘာလဲ...။ မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးက မထီတရီ အပြုံးကလေးတစ်ခု သိမသာပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒီက ဦးလေးကြီးက ဦးအောင်ကျော် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ...အောင်ကျော်ပဲ။ မင်း ငါ့ကိုတော့

သိသားပဲကိုး...”

“ဪ...သိဆို ဆွေမျိုးအရင်းကြီးကိုး...ဗျ”

“ဘာကွ။ ဘယ်နဲ့ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးလဲ”

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နေချိန်မှာပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှေ့နေကြီး ဦးအောင်မော်ကလည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ အမှန်တော့ ရှေ့နေကြီးသည် ဦးအောင်ကျော်နှင့်အတူတကွ ပါသူဖြစ်ပြီး အောက်ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ရုပ်စကားပြောနေသဖြင့် ကြာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဖြစ်နေသည်ကို နားလည်အောင် ပါတဲ ဇေဝဇေဝါမျက်နှာထားနှင့် အားလုံးကို ဝေခွဲကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးသည် သူ့ကို စကားမပြန်နိုင်ဘဲ မောင်မြတ်

ထွေးနှင့် ဦးအောင်ကျော်တို့ စကားအတိုအတင်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးက...

“ဦးလေး ဦးအောင်ကျော်”

“ပြောပါ”

“တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်ဟာ မမြတ်လေးရုံရဲ့ ဆွေမျိုး အရင်းအချာတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ရှိရင် ဦးလေးဦးအောင်ကျော် ဘယ်လို သဘောထားမလဲ။ ဆိုရရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးလေးကလည်း ဦးအောင် ကျော်ပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ ဦးအောင်ကျော်ရဲ့ တူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့”

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ မင်း ရှားနေလား ငါတို့မှာ ဘာဆွေမျိုးမှ မရှိဘူး။ ပြေးကြည့်မှ ဒီတူအရိုး နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ငါ့တူမလေး မမြတ်လေးကို အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ မင်း ဘာမှမကြိုးစားနဲ့နော်။ သူ့ကို အမွေတွေ လွှဲပေးမှာ သိလို့ ဆွေမျိုး အယောင်ဆောင်ပြီး လာတာမဟုတ်လား”

ထိုအခါကျမှ မောင်မြတ်ထွေးက မျက်နှာကို မော့၍ ဟက် ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေသည်။

ထို့နောက်မှ...

“အားလုံး မမှတ်မိကြတာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော့်ကို သေပြီလို့ ယူဆထားကြတာကိုး...။ တကယ်တော့

ကျွန်တော် မသေပါဘူး”

“ဘာကွ။ မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဦးအောင်ကျော်က ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ထိုကဲ့သို့ အော်ဟစ် မေးမြန်းလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေး၏စကားကို ဦးအောင်ကျော်တင် မဟုတ်ဘဲ အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးက နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကြလေသည်။ မပန်းမို့အဖိုလည်း နားလည်ခြင်းမရှိသည့်တိုင်အောင် မောင်မြတ်ထွေး ၏ ရိုးသားမှုကို ယုံကြည်၍ သူမတို့ကို ကူညီရန် တစ်စုံတစ်ရာ အကွက်ချနေသည်ဟု ထင်ကာ၊ သဘောထားကာ ခပ်မစိတ်ပင် ငြိမ်သက်နေလိုက်လေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်

“ဦးလေး သေသေချာချာကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို မမှတ် မိတော့ဘူးလား”

“မမှတ်မိဘူး။ ဘာကိစ္စ မှတ်မိရမှာလဲ”

“သေချာကြည့်ပါဦး။ ကျွန်တော့်ရုပ်က ဘယ်သူနဲ့ တူ သလဲ”

ဦးအောင်ကျော်သည် မောင်မြတ်ထွေးကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး အတန်ကြာသောအခါ...

“မင်း...မင်း...”



[၈]

ဦးအောင်ကျော်သည် မောင်မြတ်ထွေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး.....

“မင်း.....မင်း.....”

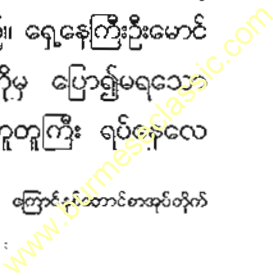
ဟု ရေရွတ်ရုံမှလွဲ၍ အခြားသော မည်သည့်စကားကို မဆိုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏အမူအယာဉ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို မြင်တွေ့သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

မမြတ်လေးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှုလေသည်။ အသံ

သဖြင့် မောင်မြတ်ထွေး၏မျက်နှာကို သူ့ဦးလေး ဦးအောင်ကျော်ကဲ့သို့ပင် စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကလေး ကြုတ်နေရာလေသည်။ သူမ၏ရင်ထဲတွင် မည်သည့်အကြောင်းအရာများကို တွေးနေပြီမှန်း မသိသော်လည်း သူ့စိမ်းလူများအဖို့မှာကား နဝေတိမ်တောင်နှင့် မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ဦးအောင်ကျော်ကို အကဲခတ်လိုက်၊ လူမမာဖြစ်နေသော မမြတ်လေးကို လှမ်းပြီးကြည့်လိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကဲခတ်လိုက်၊ ထိုသို့သာ ဖြစ်နေကြလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော် မည်သည့်စကားမျှ မပြောသည်ကို အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ စောင့်နေပြီးနောက် ဦးမာ တဟားဟားအော်ရယ်လေသည်။ သူ၏ရယ်သံမှာ အလွန်အင်မတန်ရသာပါသည်ဟု ဆိုရမည့်သဘောရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နှစ်ပေါင်းများစွာ အောင့်အည်းလာသော (သို့) နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်းလာရသော ရယ်သံတစ်ခုကို ယနေ့မှ အကောင်အထည်ဖော်ပြီး ရယ်ရသူတစ်ဦးကဲ့သို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်နှင့် အားရပါးရရှိကာ အလွန်အင်မတန် အသက်ဝင်လှလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မောင်မြတ်ထွေး အော်ဟစ်ရယ်မောနေသည်ကို ကြည့်ကာ ဦးအောင်ကျော်အဖို့မှာကား သရဲ သဘက်တစ်ကောင်ကို မြင်ရသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေလေသည်။ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်ဆောင်သည် စိတ်ရှုပ်လက်ရှုပ်ဖြစ်ကာ ဘာကိုမှ ပြော၍မရသော မျက်နှာအမူအယာမျိုးနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်ပြီး ငူတူတူကြီး ရပ်နေလေ



သည်။ စိတ်ရှိလက်ရှိရယ်မောသွားပြီးသည့်အဆုံးမှာ မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော်အား စေ့စေ့ကြည့်လျက်

“ကဲ...ဦးလေးအောင်ကျော်။ ကျွန်တော်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလောက်ပြီပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း...မင်း...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာမဟုတ်တာလဲဗျ”

“မင်း...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး...။ မင်း မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကိုပဲ ခု မေးနေတယ်။ လူတွေအားလုံးရှေ့မှာ ဖြေပြစမ်းပါ။ ကျွန်တော်က ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး...။ မင်းဟာ...မင်းဟာ မြတ်လေးရုံရဲ့ မောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းဟာ မြတ်လေးရုံရဲ့မောင် လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာတုန်းဗျ”

“ဟိုကလေးက သေသွားပြီ။ ဟိုကလေးက ဟိုလင်မယားအတူ သေသွားပြီ။ မင်းဟာ မြတ်လေးရုံရဲ့ မောင်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုအရင်တည်းက သေသွားပြီးပြီ။ မင်းက အခုလာပြီး အယောင်ဆောင်နေတာ”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးက မျက်နှာကိုအပေါ်လှန်၍ ခပ်တို

တိုး ရယ်ပြန်လေသည်။ သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ ကြာမြင့်စွာရယ်မောခြင်းမရှိဘဲ ဦးအောင်ကျော်ကို တုန်ပြန်၍ ပြောဆိုလာလေသည်။

“ကျွန်တော်က မမြတ်လေးရုံရဲ့ မောင်မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးတော့ အခုလို ဦးအောင်ကျော်က ငြင်းနေရလောက်အောင် ကျွန်တော်က မြတ်လေးရုံရဲ့ မောင်ပါလို့ ဦးအောင်ကျော်ကိုများ ပြောမိလို့လားဗျာ”

“မင်း...မင်း...ခုနကပြောတာ ငါ့တူတို့ ဦးလေးတို့ ဘာတို့ ပါတယ်”

“ဪ...အဲဒါနဲ့ပဲ မမြတ်လေးရဲ့မောင် ဖြစ်ရတော့မလား”

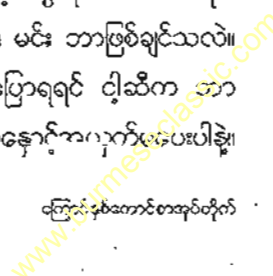
“ဟင်...ဒါ...ဒါဆို”

ဦးအောင်ကျော်သည် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားသော မျက်နှာ အမူအယာနှင့် မောင်မြတ်ထွေးကို ကြည့်လေသည်။ ထို့နောက်မှ...

“ကဲ...သူငယ်”

“အာ...ပြောပါဗျာ”

“လာပါကွာ...။ ဒီမှာက လူမမာရှိတဲ့အခါကျတော့ ငါတို့ စကားကို ဒီလောက်ကြီးထိ မဆင်မခြင် မပြောသင့်ဘူး။ မင်းက ဘယ်ကလာတဲ့ ဘယ်သူမှန်းမသိပေမယ့် ငါ့မှာက ငါ့တူမ လူမမာရှိတယ်။ ငါ့တူမလေး ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ့်ကိစ္စကို ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါတို့ အပြင်မှာ သွားပြောကြရအောင်။ မင်း ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ ဘာတွေလုပ်ထားလဲ။ ကဲကွာ...ကုန်ကုန်ပြောရရင် ငါ့ဆီက ဘာအကူအညီလိုလဲ။ ငါပေးမယ်။ ငါ့တူမကို အနှောင့်အယှက်ပေးပါနဲ့။



ဟုတ်လား...။ ငါ့တူမမှာ မကျန်းမာရှာပါဘူး”

ထိုစကားကြားရသောအခါ အလွန်အင်မတန်ရယ်ခွင်ဖွယ်ရာ ကောင်းသာ ပျက်လုံးကို ကြားရသကဲ့သို့ မောင်မြတ်ထွေးသည် တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ဤတစ်ခါအော်ရယ်သည်မှာ ပထမတစ်ခါထက်ပင် ပိုကြာ သလိုရှိပြီး သူ၏ရယ်သံမှာလည်း ဦးအောင်ကျော်၏ နှလုံးသားကို လွှနှင့် ပါးပါး ပါးပါး တိုက်ဆွဲလှီးဖြတ်နေသကဲ့သို့ပင် ဦးအောင်ကျော် ခံစားရလေသည်။ ရယ်မောသံပြီးဆုံးသွားသည့်အခါမှ ဦးအောင်ကျော် အနေနှင့် အတော်ခံသာသွားသကဲ့သို့ရှိပြီး...

“ဟေ့ကောင်။ မင်း ဘာကိုစွဲ ရယ်နေပြန်တာတုန်း”

“သဘောကျလို့ပါဗျာ”

“ဘာကို သဘောကျတာလဲ”

“ဪ...ပြောပြမယ်လေ”

“ကဲ...ပြော”

“ခု...ဦးလေးဦးအောင်ကျော် အရမ်းကြောက်နေတယ်နော် ဘာကိုစွဲ ဒီလောက်ကြောက်နေသလဲဆိုတာ ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

“ဟေ့ မင်း အဲဒီလို မပြောနဲ့ကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ငါ ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ငါ့တူမလေး”

ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို စိုးရိမ်တယ်။ သန်ဘက်ခါဆိုရင် ငါ့တူ မလေးကို ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အကုန်လွှဲပေးရတော့မှာ။ အဲဒီမတိုင်မီမှာ မသမာသူတွေက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လို့မရအောင် ငါကာကွယ်ပေး နေတယ်။ ဒီလို အချိန်ကပ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ လူလိမ်လူကောက်တွေ ကိုလည်း ငါလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအတွက်ကို ငါကာကွယ် မှာပဲ”

“ဪ...ဪ အဲဒီလိုလား။ အလွန်အင်မတန်မွန်မြတ်တဲ့ စေတနာပါပဲ။ စစ်မှန်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ”

“ဘာကွ...။ မင်းက ဘာစကားပြောတာလဲ။ စစ်မှန်ခဲ့ရင်ဆို တာ ဘာစကားပြောတာလဲ”

“ဪ...မစစ်မှန်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျာ”

“ဘာကွ”

မောင်မြတ်ထွေး၏ ထိုစကားကြောင့် ဦးအောင်ကျော်သည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ဒေါသထွက်သွားကာ....

“မင်းက ငါ့ကို မစစ်မှန်ဘူးလို့ ပြောရလောက်အောင် မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“အဲဒါပဲ ခု ပြောပြမလို့ပါ”

“ပြောစမ်း...ပြော။ ငါလည်း အဲဒါကြားချင်နေတာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ပြောပြပါမယ်။ ပြောပြမယ်ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်(၂၀)ကျော်ကာလကို ပြန်သွားရမလို့ ငြိုးနေတယ်။

၂၀၄ သားတော်လေးမောင်မြတ်ထွေး

ဒါတွေကို ပြန်မလှန်တော့ပါဘူးဗျာ။ လိုရင်းကိုပဲ ကျွန်တော် ပြောပါ တော့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ လိုရင်းပဲ ကြားချင်တယ်။ ပြော...”

“ခုနက ဘယ်လိုမှ ဦးအောင်ကျော်မဖြစ်စေချင်ခဲ့တဲ့ မမြတ် လေးရဲ့ရဲ့ မောင်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဟာ”

“အို....”

“ဘုရား...ဘုရား”

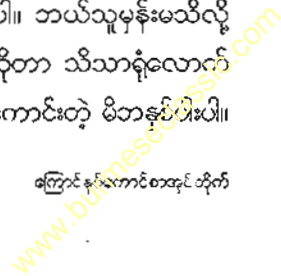
အာမေဇိုင်တံသံအပေါင်းမျိုးစုံအောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ သည်။ မပန်းမို့သည် မောင်မြတ်ထွေးကို အံ့သြခြင်းကြီးသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်နေရာမှ မမြတ်လေးရဲ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့် လေသည်။ မမြတ်လေးရဲ့ကလည်း သူမကို ကြည့်နေသည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကြကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားမလည် သည့်သဘောကို မျက်ဝန်းထဲမှတစ်ဆင့် ဖလှယ်မိကြလေသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ချင်း နားလည်သိရှိလိုက်သော တစ်စုံတစ်ရာ ရှိခဲ့၏။ ထိုအချက်ကတော့ ဦးအောင်ကျော်သည် မူမမှန်ဟူသော အချက်ရယ်၊ မောင်မြတ်ထွေးသည် မှန်ကန်သောဘက်မှ ဦးအောင် ကျော်ကို တိုက်ခိုက်နေသည်ဆိုသောအချက်ရယ် ဒီနှစ်ခုပဲ ဖြစ်လေ သည်။

သူတို့သည် ထိုပွဲကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆက်ကြည့်ရမည်

အရေးပါသောပုဂ္ဂိုလ်များပင် ဖြစ်နေကြလေတော့သည်။ နယ်(စ်)မသည် လည်းကောင်း၊ အစောင့်သည်လည်းကောင်း တုံ့ထိုတာဝန်ဖြစ်နေကြ ကာ ဆရာဝန်ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်က မျောက်မီးခဲကိုင်မိသကဲ့သို့ ပြာယာ ခတ်နေလေသည်။ သနားဖွယ်ရာအကောင်းဆုံးနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်ဖြစ်၏။ သူသည် လည်း ဖင်ကုတ် ခေါင်းကုတ်နှင့်ရှိပြီး မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ဦးအောင် ကျော်ပြောသမျှ စကားလုံးတွေကိုလည်း တစ်လုံးမကျန် မှတ်မိရန် အတွက် လိုက်လံ၍ မှတ်သားနေသည်ကို အကဲခတ် တွေ့ရှိရလေ သည်။

မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော်အား....

“ကဲ...လိုရင်းကို ပြောဆိုလို့ရှိရင်တော့ တစ်ခုတည်းရှိပါ တယ်။ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ထွက် လာပြီး မောင်းတောမြို့အနီးမှာ ကားမောက်ပြီး ဆုံးသွားကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုက သေဆုံးတယ်လို့ထင်ပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ မြေမြုပ်ဖို့ ပြင်ကြပါတယ်။ ကြေကွဲစရာကောင်းတာက ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ ဘယ်သူမှန်းကို သင်္ချိုင်းက လူတွေလည်း မသိတာကြောင့် သာမန်ဂူနဲ့ ဝဲ သာမန်ပဲ မြေမြုပ်ခဲ့ပါတယ်။ သာမန်ဂူလို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ် နော်။ အဲဒီသာမန်ဂူဆိုတာ မြေနဲ့လုပ်တဲ့ ဂူပါ။ ဘယ်သူမှန်းမသိလို့ မှတ်တိုင်ကိုတောင်မှ လူသေမြုပ်ထားတယ်ဆိုတာ သိသာရုံလောက် တာလေး ထားခဲ့ကြတယ်။ အရမ်းသနားစရာကောင်းတဲ့ မိဘနှစ်ပါးပါ။



ကျွန်တော့်ကိုကျတော့ ကလေးမို့လို့ ကလေးနဲ့တန်တဲ့ တွင်းလေးတစ်  
 တွင်း တူးမယ်လို့ သုဘရာဇာကြီးက စဉ်းစားထားတဲ့အချိန်မှာ  
 ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီသချိုင်းရဲ့ ဖရပ်အလယ်ခေါင်မှာ စန့်စန့်ကြီး  
 လှဲလျောင်းနေခဲ့ရပါတယ်။ တွင်းပြီးလို့ သုဘရာဇာကြီးက မြှုပ်တော့  
 မယ်ဆိုပြီး လာယူချိန်ကြမှ ကျွန်တော်ဟာ မသေသေးကြောင်း သိရ  
 သတဲ့။ ထားပါတော့ဗျာ။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ အတိအကျမဟုတ်ပါ  
 ဘူး။ အတိအကျမဟုတ်ပေမဲ့ သဘောသွားတော့ ပေါ်လောက်ပါပြီ။

“မင်း...မင်း...မင်း...ပြောချင်တာ ဘာလဲ”

“ဪ...ကျွန်တော်မသေမှန်းသိတော့ အဲဒီသုဘရာဇာ  
 ကြီးက မြို့က လူကြီးတွေကို လှမ်းအကြောင်းကြားပြီး ဘယ်သူများ  
 မွေးစားချင်ပါသလဲလို့ မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကုသိုလ်နဲ့အတူ  
 လာတဲ့ကလေးလို့ သတ်မှတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှ မမွေး  
 စားခဲ့ကြပါဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် အဲဒီသုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်ဆိုတဲ့  
 အင်မတန်စိတ်ခါတ်မြင့်မားတဲ့ သချိုင်းတွင်းတူဆူမားတစ်ယောက်က  
 ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှင်အောင် မွေးစားခဲ့ပါတယ်။ ဦးသင့်မြတ်ဆိုတဲ့  
 လူကြီးက ပိုက်ထွေးမွေးစားခဲ့ရတဲ့သူမို့လို့ ကျွန်တော့်ကို မောင်မြတ်  
 ထွေးလို့ သူ အမည်မှည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ  
 အသက်ရှင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“မင်း...မင်း...မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“အင်း...ခင်ဗျားမှ မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးဦးအောင်ကျော်

ကြောင်နှစ်သက်စာအုပ်တိုက်

ရယ်။ တခြား ဘယ်သူပဲ နားထောင်နားထောင် ဒီကိစ္စဟာ ဖြစ်နိုင်  
 စွယ်ရာကောင်းတဲ့ကိစ္စလို့ ထင်စရာတစ်စက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်  
 ဘဝဟာ ပုံပြင်ကြီးတစ်ပုဒ်လိုပါပဲ”

ထိုစကားကို ဦးအောင်ကျော်က မည်သို့မှ ပြန်မပြောချေ။  
 မည်သူကမှလည်း မောင်မြတ်ထွေး၏စကားကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်  
 ခြင်း မပြုကြ။ ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးလည်း စကားကို ဆက်  
 ပြောလေသည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်တွေကြာလာတဲ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်က  
 ဆရာကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ တိုးတယ်။ အဲဒီဆရာက ကျွန်တော့်ကို  
 အဲဒီသချိုင်းကုန်းကနေ ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ဆေးပညာရပ်တွေကို  
 သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အသက်ရှင်အောင်မွေးထားခဲ့တဲ့  
 သူဟာ သုဘရာဇာကြီး ဦးသင့်မြတ်ဆိုလို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဘဝ  
 ရှင်အောင်မွေးဖွားခဲ့တဲ့သူဟာ ဆေးဆရာကြီးဦးနတ္တိလို့ ခေါ်တယ်။  
 သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ခုလို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့ရ  
 တာပါ။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေချည်း  
 ပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဒါတွေကို ဋီကာချဲ့နေစရာ မလိုပါဘူး။ လိုရင်းပြော  
 ရရင်တော့ မမြတ်လေးရုံဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်  
 သဲ ခုမှ ပြန်တွေ့ရတယ်။ တစ်ချိန်က သူ့အဖေ အမေနဲ့အတူ  
 သာသွားပြီလို့ထင်ခဲ့တဲ့ ကောင်လေးဟာ ခုနေ ရှေ့မှောက်ကို ရောက်  
 နေတာပါ။ နောက် သူ့ကိုအသက်အန္တရာယ်ပေးနေတဲ့ လူတစ်စုရဲ့

ကြောင်နှစ်သက်စာအုပ်တိုက်



လက်ထဲက ကယ်တင်ဖို့အတွက် အချိန်မီ ရောက်လာတဲ့သူပါ။ သူ့အတွက်လည်း ကံကောင်းပါတယ်”

မောင်မြတ်ထွေးစကားဆုံးသွားချိန်ထိ မည်သူမှ အသံ မထွက်ကြဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးကများစကားတစ်စုံတစ်ရာ ဆက်ပြောမည်လားဟု တစ်ချို့က စောင့်နေသည်ဖြစ်ပြီး တစ်ချို့ကကျတော့လည်း ဦးအောင်ကျော် မည်သို့တုန့်ပြန်မည်နည်းဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မြတ်ထွေးကလည်း မည်သည့်စကားကိုမှ ဆက်မပြောတော့ချေ။ ဦးအောင်ကျော်ကလည်း တုန့်ပြန်စကားမရှိသကဲ့သို့ ထစ်အထစ်အနှင့် လက်ညှိုးကြီးထိုးကာသာ အသံတိတ်လျက် မောင်မြတ်ထွေးကို စူးစူးပါးပါးကြည့်နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ စတင်လှုပ်ရှားလာသူကတော့ လူမမာကုတင်ပေါ်မှ မမြတ်လေးရဲ့ ဖြစ်လေသည်။

“ဟို...ဟို ဟိုဒင်း မောင်လေးပြောတာ အကုန် အကုန် အမှန်တွေချည်းပဲလားဟင်...”

မောင်မြတ်ထွေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး မြတ်လေးရုံကို ယုယကြင်နာစွာ ဆွဲထူပေးလိုက်လေသည်။ မမြတ်လေး၏ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်တင်၍ သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

“မမ မခံစားမိဘူးလားဟင်။ ကျွန်တော်နဲ့မမနဲ့ မောင်နမမိ

ဆိုတာမျိုးကို မခံစားမိဘူးလား။ သွေးက စကားပြောတယ်ဆိုတာ မျိုးကို မခံစားမိဘူးလား”

“ဟို...ဟို....”

“ပြောပါဦး မမ”

“ခံ...ခံစားမိပါတယ်။ မောင်လေးဟာ မမရဲ့မောင်လေးလို့ မမ တကယ်ထင်တယ်။ မမ တကယ်ယုံတယ်”

ထိုသို့ပြောကာ မမြတ်လေးသည် မောင်မြတ်ထွေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် လှမ်းဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် မမြတ်လေးကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ပြီး....

“ကဲ....ခဏနေဦး မမရေ”

“ဟင်....ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဒီက လူရှုပ်တစ်သိုက်ကို စာရင်းရှင်းရဦးမယ်လေ။ မမ ဘာမှမပူနဲ့တော့။ မမနားကို မောင်လေးရောက်လာပြီ။ မမမှာရှိသမျှ အခက်အခဲတွေ ဒုက္ခတွေအကုန်လုံးကို ကျော်လွှားနိုင်အောင်အတွက် ကျွန်တော်ဟာ ဖြေရှင်းပေးမယ့်လူလို့ မမ ယုံကြည်ပါတော့”

“ယုံ...ယုံပါတယ် မောင်လေးရယ်”

“မမ...အေးအေးဆေးဆေး ကုတင်ပေါ် ပြန်လှဲနေလိုက်နော်။ ခုပုံဆို ကျွန်တော်တို့ ပြောကြဆိုကြတာတွေကို မမ စောင့်သာကြည့်နေလိုက်တော့။ ဟုတ်လား...”



“အင်းအင်း...အင်းပါ မောင်လေးရယ်”

ထိုသို့ပြောကာ မမြတ်လေးသည် သနားစဖွယ်မျက်နှာနှင့် အိပ်ယာထက်မှာ လဲလျောင်းနေလေသည်။ သူ့ကို မမမို့က စောင့်ခဲ့ပေးခြင်း၊ ဆံပင်များ သပ်တင်ပေးခြင်းစသည်ဖြင့် ပြုလုပ်ပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက်မှ သူတို့၏အာရုံသည် ဦးအောင်ကျော်နှင့် မောင်မြတ်ထွေးတို့အပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားကြပြန်လေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးနှင့် ဦးအောင်ကျော်သည် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဆက်ပြောခြင်းမရှိသေးဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ အားနည်းသော်လည်း မာန်ပါသည့် အသံနှင့် မမြတ်လေးက ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်အား လှမ်းပြောလေသည်။

“အန်ကယ်ဦးမောင်မောင်”

“အဲ...ပြောပြော သမီးပြော”

“ခု သူတို့ပြောတာတွေ အကုန်လုံးကို မှတ်သားပေးပါ။ လိုအပ်တဲ့အတိုင်း ခံဆောင်ရွက်ပေးပါ”

“စိတ်ချ သမီး စိတ်ချ။ အန်ကယ်လ်လည်း ခု မျက်စိတွေ လည်လာပြီကွယ်။ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သမီး အဲဒီအတွက် ဘာမှမပူနဲ့။ သမီးဘာသာ သမီး နားလိုက်တော့။ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ထိုက်တာ အကုန်လုံးကို အန်ကယ် လုပ်ပေးမှာပါ”

ထိုသို့ ဦးမောင်မောင်ပြောသောအခါ ဦးအောင်ကျော်သည်

ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် ‘ဘာတုန်း’ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှ ‘မောင်မြတ်ထွေးအား...

“ခု မင်းပြောနေတာတွေက အမှန်ပါလို့ မင်း ဘာကို သက်သေပြနိုင်သလဲ”

မောင်မြတ်ထွေးက...

“အင်း...အဲဒီကာလတုန်းက ဒီလိုပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ကားမှောက်ပြီး သေခဲ့ကြတယ်။ နှစ်နှစ်သားကလေး တစ်ယောက်ပါ ပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒီကလေးက မသေဘဲ သင်္ချိုင်းစောင့်ကြီး ဦးသင့်မြတ်ကနေ မွေးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဟိုတစ်မျိုးလုံး သိကြပါလေရဲ့ဗျာ။ ခုချက်ချင်းစုံစမ်းလို့ တတ်နိုင်မယ်ထင်ရင် စုံစမ်းလှည့်ပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းအောင်တော့ ပြောစရာ တခြားစကား မရှိဘူး”

ထိုအခါ ဦးအောင်ကျော်က နောက်တစ်ခုကို ထပ်၍ မေးပြန်လေသည်။

“လာမပြောနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒီကလေးမှာ ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ပါသွားတယ်။ အဲဒီဆွဲကြိုးကလေးဟာ သူတို့ရဲ့ သားပါလို့ သတ်မှတ်ရင် သတ်မှတ်လို့ ရတန်ကောင်းတဲ့ သက်သေခံတွေနဲ့တစ်ခု ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ မင်းမှာ အဲဒီဆွဲကြိုး ရှိလို့လား”

ထိုသို့ပြောကာ ဦးအောင်ကျော်က မျက်နှာကို မာန်ချီ

လိုက်ပြီး သူ့ဘက်က အပိုင်ပြောသော စကားဖြစ်နိုင်လေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစကားသည် မောင်မြတ်ထွေးအတွက် မည်သို့မှ တိုးပေါက်သည့်စကား မဟုတ်ဘဲ...

“ဦးလေးပြောတာ ဒီဆွဲကြီးလေးများလား မသိဘူး”

ထိုကဲ့သို့ မထိခွဲမြင်ဟန်ပြုကာ ရင်ဘတ်မှဆွဲကြီးလေးကို ဖြုတ်ကာ လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြနေလေသည်။ ထိုအခါ ဦးအောင်ကျော်က သေသေချာချာလာကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်ကသာ အနားကပ်၍ ဆွဲကြီးကို ကြည့်လေသည်။ ဆွဲကြီးပေါ်မှာရှိသည့် လော့ကတ်ပြားပေါ်မှာ အမှတ်အသားကို မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးလျက်ကြည့်ကာ...

“ဟာ...”

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ရာထဲလဲလျက်ရှိသော မမြတ်လေးကလည်း လှဲနေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ လူးလဲ၍ ပြန်ထပြီး...

“အဲဒီဆွဲကြီးလေး ခဏလောက်ပြပါ”

မောင်မြတ်ထွေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး မမြတ်လေးထံထိုဆွဲကြီးကို ပေးလိုက်လေသည်။ သူမသည် ဆွဲကြီးကို ကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလျက်...

“ဒါ...ဒါ...ဒါ...မောင်လေးရဲ့ ဆွဲကြီး၊ မောင်လေးရယ်”

ထို့နောက် မောင်မြတ်ထွေး၏ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာကိုထုတ်ကြည့်ကြပါအောင် ဝိုလေသည်။ အားလုံးသည် အခန်းထဲမှာ မှင်သ

ခါကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး မောင်မြတ်ထွေးနှင့် မမြတ်လေးတို့ ပွေ့ဖက်ပိုယိုနေကြသည်ကို ရည်ရွယ်မထားပါဘဲ ငေးမောကြည့်ရှု၍ စကားသံတိတ်ဆိတ်နေမိကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခြေအနေကို လက်မခံနိုင်သူက ဦးအောင်ကျော်ဖြစ်ပြီး ဦးအောင်ကျော်ကပင်လျှင် စတင်၍ ဖောက်ခွဲလိုက်ပြန်လေသည်။

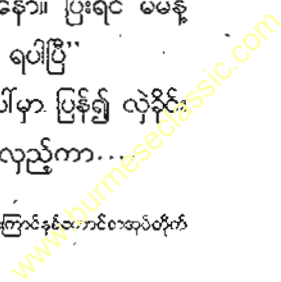
“သမီး မမြတ်လေး ယုံမနေနဲ့၊ ယုံမနေနဲ့၊ ဒီကောင်ကို

ဆောင့်တွန်းလွှတ်လိုက်၊ ဒီကောင် လူလိမ်၊ သမီး စိတ်သဘောထား နဲ့ညှိတာရယ်၊ အဲဒီလို မောင်လေးတစ်ယောက် ပြန်ပေါ်လာရင် သမီး အင်မတန်မှ ခံစားရမယ်၊ ချစ်ခင်လိမ့်မယ်ဆိုတာရယ်ကိုသိလို့ ဒီကောင် ဒီလိုလာညှာနေတာ။ ဒီကောင်ကို ဆောင့်တွန်းလိုက်။ ခု ဆောင့်တွန်းထုတ်လိုက်”

ထိုသို့ ဦးအောင်ကျော်က ပြောသော်လည်း မမြတ်လေးကမူ မောင်မြတ်ထွေးကို လွှတ်မပေးသည့်အပြင် ပို၍ ဖက်ထားပြန်လေတော့သည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်လျက် ဆက်ပြင်းရည်ကြီးကို ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ...မမ ခဏနေဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာရှင်းနေကြတဲ့ ဘိစ္စတွေ မပြီးသေးဘူး၊ ဆက်ရှင်းလိုက်ဦးမယ်နော်။ ပြီးရင် မမနဲ့ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး အတူတူနေသွားလို့ ရပါပြီ”

ထိုသို့ပြောပြီး မမြတ်လေးကို ကုတင်ပေါ်မှာ ပြန်၍ လှဲခိုင်းပြန်သည်။ ပြီးမှ ဦးအောင်ကျော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ...



“ဦးလေးဦးအောင်ကျော်က ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို လူလိမ်လို့ ထင်နေတာလဲဗျာ”

“ဟာ...ရှင်းနေတာပဲကွ။ မင်း ဒီကလေးမရမယ့် အမွေတွေကို လိုချင်လို့ လာရှုပ်နေတာပေါ့”

ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးက...

“ဦးလေးရယ် နည်းနည်းလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။

ကျွန်တော်က အခုမှ ဘယ်ကုန်းမသိရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့ ဦးလေးတို့ လူလိမ်လို့ထင်ရလောက်အောင် ကလေးကနေ့ လူတန်းစား မဟုတ်ပါဘူး။ သမားတော်ကြီးဦးမြတ်ထွေးဆိုပြီး ခုချိန်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ ခု... ကျွန်တော့်မှာ နာမည်ရှိတယ်၊ ငွေရှိတယ်၊ ဒီနေရာမှာ လူလိမ်လာလုပ်စရာမလိုအောင် ကျွန်တော့်မှာ သိက္ခာလည်း ရှိတယ်။ စည်းစိမ်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောပါ့မလား။ ဘယ်သူက ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ရဲ့ စကားကို ယုံပါ့မလဲ။ တကယ်လို့သာ ဦးလေး ဦးအောင်ကျော်က ငွေလိုချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ညှဿတယ်လို့ထင်ခဲ့ရင် ကျွန်တော် ဒီနေရာမှာတည်းက ပြတ်ပြတ်ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဒီအမွေတွေကို ကျွန်တော် တစ်ပြားမှ မယူပါဘူး။ ကျွန်တော်အစ်မ မမြတ်လေးကိုပဲ အကုန်ပေးမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာလည်း ငွေရေးကြေးရေး ပူပန်စရာ မရှိပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် ရှာဖွေစုဆောင်းထားတဲ့ ငွေနဲ့တင်

ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်သက်မကဘူး။ နှစ်သက် သုံးသက်လောက် ရပ်တည်လို့ ရပါပြီ...။ ဟုတ်လား”

ထိုထို့ပြောပြီး ‘ဟုတ်လား’ဟု လှည့်မေးသည်က ရှေ့နေကြီး ဦးမောင်မောင်ထံသို့ ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်သည် ထိုစကားကြားမှ အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ....

“မ...မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်...ဘာလို့မဟုတ်တာလဲ ရှေ့နေကြီးရဲ့”

“မောင်ရင်ကသာ မောင်ရင်ပြောသလို မမြတ်လေးရဲ့ မောင်အရင်း ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီအမွေတွေကို မောင်ရင်ကလည်း စားခွင့် ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းကို အမွေအဟုတ်ပါဘူး။ သားကိုပါ ပေးထားခဲ့တာပါ။ ခု သားသေ ချားပြီဆိုလို့ သမီးကို အကုန်လွှဲပေးတာပါ။ ဒီသဘောပါ။ တကယ် နဲ့သာ မောင်ရင်က အစစ်အမှန် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီငွေတွေကို မြတ်လေးဆီက မောင်ရင်က တစ်ဝက်ခွဲရလိမ့်မယ်”

“ဟင်အင်း...မယူပါဘူး။ အဲဒါကို ခုချိန်မှာတည်းက ရှေ့နေကြီးကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပါတယ်။ အဖြစ်မှန်တစ်ခု ပေါ်ပေါက် ခဲ့ရယ် မသမာသူရဲ့လုပ်ကြံမှုကို ခံရမယ့် ကျွန်တော့်အစ်မရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ရယ်၊ ဒီနေရာကို ဆွဲခိုခို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒီလောက်ပါပဲ”

ထိုအချိန်မှာ တစ်စခန်းထလာသူက ဆရာဝန်ဆိုသူဖြစ်လေ

သည်။

“ကဲဗျာ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စတွေ နောက်မှရှင်းကြဗျာ။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အခု ကျွန်တော့်လူနာကို ကျွန်တော် ဆေးတိုက်ရမယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ။ ကဲ...ရှေ့နေကြီး အားလုံးကို ပြောပြပေးပါ။ အကုန်လုံးကို အပြင်ခေါ်သွားပေးပါ”

ထိုအခါ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်ကလည်း အူတီအူကြောင် ဖြစ်ကာ...

“အင်း...ကျုပ် မလေးရှားမှာတုန်းက ဒီလိုပြဿနာမျိုး တစ်ခါကြုံဖူးတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဘာပဲပြောပြော ဆရာဝန်က ထွက်ပေးဆိုရင် ထွက်ပေးရတာပဲ။ အဲဒီ မာလာယုကျွန်းဆွယ်မှာ ဆိုလို့ရှိရင်”

“နေပါဦး...။ ဘယ်က မာလာယုကျွန်းဆွယ်လဲဗျ”

ဗဟုသုတ လွန်စွာနည်းပါးလှသော ဦးအောင်ကျော်က ဝင်ရောက်မေးလေသည်။

“အေးဗျာ ထားပါတော့။ အခု ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်မတုန်း”

“ဘယ်လိုလုပ်မတုန်းဆိုတော့၊ ခု-ခု ခင်ဗျားတို့အကုန်လုံး အပြင်ထွက်သွား။ ခင်ဗျားတို့ပြဿနာကို ခင်ဗျားတို့ အပြင်မှာရှင်း လူနာအတွက် ကျွပ် ဆေးကုရမယ်။ ကျွပ်လည်း စောင့်နေရဦးမှာ”

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ”

ထိုသို့ပြောကာ ဦးအောင်ကျော်က ဦးဆောင်လျက် အခန်း

ထဲမှ ထွက်ရန် ပြင်လေသည်။ နပ်စ်မ အကူငှားထားသော မိန်းမတို့ ကပါ လိုက်ထွက်ရန်ပြင်သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးက မလှုပ်မယှက် ပင် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ အခန်းအလယ်ခေါင်မှာ ရပ်နေလေ သည်။ ထို့ကြောင့် မပန်းပွဲမှာလည်း ထွက်ရမလို၊ မထွက်ရမလို ဖြစ်လျက် မမြတ်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လေသည်။ သို့သော် မမြတ်လေးက ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ မောင်မြတ်ထွေးက သာ....

“ဟား ဟား ဟား ကိုယ့်ဆရာရယ်...။ အဲဒီလိုနှင့်လို့ ရမလားဗျာ။ ကျုပ်လည်း သမားတော်ပါ။ ခင်ဗျားထက်စာရင် ကျုပ်က ပိုပြီး နာမည်ကြီးတဲ့ သမားတော်ကြီးပါ။ ကဲ...ထားပါတော့။ သမားအချင်းချင်း ဂုဏ်ပြိုင်တယ်လို့လည်း အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး။ လူကောင်းနဲ့လူဆိုးနဲ့ စကားပြောတယ်လို့ သဘောထားပြီး ခုပြော ရမှာပါပဲ။ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ”

“ဘာဗျ...။ ဘာလို့ ကျုပ်က ဆရာဝန် မဟုတ်ရမလဲ”

“အဲဒါဆိုရင် ခုနကတည်းက ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မေးထား ပြီးသားလေ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးကုခွင့်လက်မှတ်နဲ့ ခင်ဗျား သမားတော် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြတဲ့လက်မှတ် တစ်စုံတစ်ရာ ကျွန်တော့်ကို ပြပါ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်းဆိုပြီးသားပါ။ ခင်ဗျားက ဒေါက်တာဆိုတာကိုး”

ထိုသို့ပြောကာ မောင်မြတ်ထွေးသည် အပေါ်ဦးမှနေ၍

စီးမိုးကြည့်ပြီး ထိုဆရာဝန်အား အနေရအထိုင်ရခက်အောင် ပြုမှု လျက် ရှိနေတော့သည်။ ထိုဆရာဝန်က...

“ခင်ဗျား ဒါ သက်သက်အကျပ်ကိုင်တာပဲ။ ဘယ်သူက ဒါတွေ အဆင်သင့် ပါလာပါ့မလဲ”

“ဟောဗျာ...။ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်ကြောင်း အသိသက်သေပြစရာတွေ အများကြီးမှန်းတော့ ရှိတန်ကောင်းပါတယ်။ စကားပမာ ဆိုကြပါဖို့၊ ကျွန်တော်မှာဆိုလို့ရင် ကျွန်တော်ဟာ သမားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သိသာစရာ သက်သေလက်မှတ်တွေ စာရွက်စာတမ်းတွေ တပြုံကြီးရှိတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး မရှိသလဲတော့ ကျွန်တော်မတွေ့တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟေ့လူ... ခင်ဗျားကို ကျွပ် ပြောမယ်”

“ပြော”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးက ပြောလေ၏။ သို့သော် ထိုပြော စကားသည် ဆရာဝန်ကို ဦးတည်ပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ မပန်းမှုံတက်သို့ လှည့်ကာ ဦးတည်ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မပန်းမှုံရေ”

“ပြောပါဆရာ”

“ဒီလူရဲ့မျက်နှာက လေးထောင့်ခွဲစက်ဝိုင်းပုံစံရောပြီးတော့ ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီပုံပဲ အဲဒီလူတွေဟာ အင်မတန်မှ ငါ့စကားနားရ ပြောတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စနစ်တကျနဲ့ ကိုယ်ကျိုးကြည့်ပြီး ကိုယ်

ကောင်းစားဖို့အတွက်ဆို ဘာမှမကြည့်ဘူး။ ဘယ်သူသေသေ၊ ငတေ အပြီးရောဆိုတဲ့ လူမျိုးတွေပေါ့”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

“ခင်ဗျား သူ့ကို ကြည့်စမ်း။ သူ့မျက်ရစ်က အမိုးခုံးပုံစံကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးဟာ ကောက်ကျစ်တတ်တယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

“နောက်...ခင်ဗျား သူ့ကိုကြည့်စမ်း။ သူ့နှာတံက အခုံးကြီး ခါနေတယ်ဗျ။ အဲဒီလိုလူတွေဟာ စိတ်ဝါတ်ကြမ်းတမ်းပြီးတော့ သူတစ်ပါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ထဲမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ကဲ သူ့နားရွက်ကို ကြည့်စမ်း။ အဖျားကြီးချွန်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့...အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဆရာ”

“ဪ...အဲဒီလို နားရွက်အဖျားချွန်နေတဲ့ လူတွေဟာ အသိလို့ မဟုတ်ဘူး။ သိရက်နဲ့ မိုက်မဲတတ်တဲ့ သူတွေပေါ့။ ဒါဟာ ခေကောင်းတာမှန်း သူတို့သိတယ်။ အဲဒါကို လစ်လျူရှုပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကိုယ်လုပ်တတ်တဲ့ သူတွေပဲ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“နောက် သူ့ပါးစပ် ကြည့်စမ်းဗျာ”

“ဟုတ်တယ်...။ ပါးစပ်ကြီးက ကြီးတယ်ဆရာ”

“အေး...အဲဒီလိုပါးစပ်အရမ်းကြီးတဲ့လူတွေဟာ အရမ်း

ယုတ်ညံ့တာ”

“ဪ...ဟုတ်လားဆရာ။ ပြီးတော့ရော ဘာတွေရှိသေး တုန်း ဆရာ”

“အား... ပြီး ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ မပန်းမှုဲရေ အများကြီး ကျန်ပါသေးရဲ့”

“ဪ...ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါဦး”

“ဟိဟိ”

ထိုသို့ရယ်မောကာ မောင်မြတ်ထွေးသည် မည်သည့်စကား ကိုမှ ဆက်မပြောသေးဘဲ ပြုံးစိစိကြီးလုပ်နေလေသည်။ မောင်မြတ် ထွေးက သူ့ရုပ်အင်္ဂါကို ထိုသို့ဝေဖန်မှုကြောင့် ဆရာဝန်သည် အလွန် အင်မတန် ဒေါသထွက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မည်သည့်စကား ကိုမှ တုန့်ပြန်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ သူ့ဒေါသကို သူ့ဘာသာ ချုပ်ထိန်းနေရ လေသည်။ အခု မောင်မြတ်ထွေး ဘာများဆက်ပြောမလဲဆိုတာ ကိုသာ စောင့်ကြည့်နေသည့် အသွင်သဏ္ဍာန် ရှိလေသည်။

“ဟို...မပန်းမှုဲရေ”

“ရှင့်...ရှင့်...”

“မရှိမသေစကား ပြောရမှာပဲ”

“ဟုတ်...ပြောပါဆရာ”

“စောစောက ဒီလူဗျာ ပုဆိုးဖြန့်ဝတ်တယ်”

“အဲ...အဲဒီဆရာဝန်လား၊ ဒေါက်တာလား ဆရာ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဒေါက်တာ ပုဆိုးဖြန့်ဝတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုန်းဆရာ”

“ကျွန်တော်က သူ့နောက် ရှိနေတာဗျာ။ သူ့ဖြန့်ဝတ်တာက လည်း မသေမသပ်ကြီးဆိုတော့ ဟိ...ဟိ”

မောင်မြတ်ထွေးက ဆက်မပြောဘဲနှင့် ပြုံးစိစိ လုပ်ထား ပြန်ပေသည်။ မပန်းမှုဲက ရိုးဖြောင့်သည် သဘာဝရှိသည့်အလျောက် နာ ညှိနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ...

“အဲ...အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဆရာ”

“ဪ...သူ့ဖင်ကြီး ကျွန်တော်မြင်ပြီးတော့ဗျာ သူ့ဖင်ပေါ် မှာလည်း မွဲကြီးရှိနေတာကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်လေ”

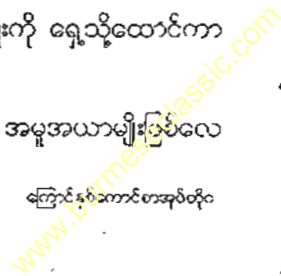
“အား...သူ့ဖင်ကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆရာ။ ဖင်ပေါ်မှာ မွဲရှိတာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဪ...အဲဒီလိုလူတွေက အင်မတန်မှ စိတ်ဓါတ်မမှန် ကန်တဲ့ လူတွေ”

“မင်း...မင်း...မင်း...မင်း”

ဆရာဝန်သည် အလွန်အင်မတန်ဒေါသထွက်ကာ မောင် မြတ်ထွေးကို တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ရန် ရှေ့သို့ တိုးလာလေသည်။ သို့သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးက လက်ညှိုးကို ရှေ့သို့ထောင်ကာ ခုခိုးပြလိုက်၏။

“မလုပ်နဲ့ အနားမကပ်နဲ့” ဆိုသော အမူအယာမျိုးဖြစ်လေ



သည်။ ဆရာဝန်သည် မောင်မြတ်ထွေး၏အရှိန်အဝါကို ခုချိန်မှာ ကြောက်ရွံ့မှု တစ်စုံတစ်ရာရှိလာသည်ပုံစံဖြင့် ရှေ့ဆက်မလာဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ချုပ်တိန်းကာ ရပ်နေလေသည်။

“မပန်းမုံရေ”

“ပြောပါဆရာ”

“ဖိနိုလိုဂျီဆိုတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါ ၁၉၀၀ အဲ ဆောရီးနော် ဒီခေတ်ကာလ မဟုတ်ဘူး။ ထောင့်ကိုးရာလုံး မှားပြောမိတယ်။ ၁၇၉၆...ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“ဒေါက်တာဖရန့်ကျီးဇက်ကောဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က လူတွေရဲ့ဦးခေါင်းပုံစံကို ကြည့်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စရိုက် သဘာဝပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို ထုတ်နှုတ်ထားတဲ့ မှတ်ချက်တွေရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အဲဒီမှတ်ချက်တွေက အပိုင်း(၄၂)ပိုင်း ရှိပြီးတော့ ဒီဆရာ ဝန်ဟာ အပိုင်း(၄၀)ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကွက်တိတ်ဝင်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...။ အဲဒီအပိုင်း (၄၀)က ဘာဖြစ်သလဲဆရာ”

“ဪ...စနစ်တကျတော့လုပ်တယ်။ သိပ်သိပ်သည်း သည်းတော့ လုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားအင်္ဂါရပ်တွေမကောင်းတဲ့ အတွက်ကြောင့် သူဟာ မအောင်မြင်ဘူးပေါ့ဗျ။ အဲဒါပဲ...”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ အဲဒီတော့ ဆရာပြောချင်တာ ဘာလဲ

မသိဘူး”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ ဒီလူဟာ ဆရာဝန်အတူ ပဲ”

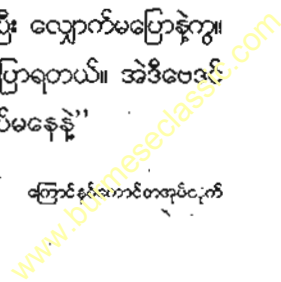
“ရှင်”

“ဒီလူဟာ ဆရာဝန်အတူပဲ။ မမြတ်လေးမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါဆိုတာကလဲ သူတို့ ဖန်တီးထားတဲ့ ရောဂါအတူပဲ။ အခု ဒီဆရာဝန်ဆိုသူဟာ မမြတ်လေးကို တစ်စုံတစ်ရာအန္တရာယ်ပေးဖို့ အတွက်ကို ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့် သိသလဲဆိုရင် နက္ခတ်ဗေဒင်သဘောအရ သိတာ။ ကျွန်တော် အချိန်မီမရောက်ရင် မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိလို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်းလိုက်လာတာပဲဖြစ်တယ် မပန်းမုံရေ”

“ရှင်”

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်သည်လည်းကောင်း၊ အပြင်ထွက်ရန် ပြင်ပြီး မထွက်ဘဲ နေနေရသော ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်နှင့်အတူ ဦးအောင်ကျော်၊ နပ်စ်မ၊ အကူမိန်းကလေး စသည်တို့ကလည်း အဝမှာ ယောင်လည်ယောင်လည်လုပ်လျက် မောင်မြတ်ထွေး၏ စကားကို မခံချီမခံသာ ဖြစ်နေကြလေသည်။ ဦးအောင်ကျော်က...

“ဟေ့ကောင်...မင်း အဲဒီလိုစွပ်စွတ်ပြီး လျှောက်မပြောနဲ့ကွ။ စကားပြောတယ်ဆိုတာ တရားနည်းကျကျ ပြောရတယ်။ အဲဒီဗေဒင် တွေဘာတွေ ငါတစ်ခုမှ မယုံဘူး။ လာလုပ်မနေနဲ့”





“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဗေဒင်မယုံတာကို ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဗေဒင်ကို ယုံပါလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတိုက်တွန်းခဲ့ဖူးပါဘူး။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓဒေသနာအတိုင်း ကံဉာဏ်၊ ဝီရိယ သုံးပါးပြည့်စုံလို့ရှိရင် အဲဒီလူတစ်ယောက်ဟာ ဘဝမှာ တိုးတက်မြင့်မားလာမှာပါ။ ကဲ...ထားပါတော့။ ခုချိန်မှာ ဦးလေး ဦးအောင်ကျော်ကို ကျွန်တော်ပြောစရာ တစ်ခုတည်းရှိတယ်”

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင်”

“ခဏ ဒီအခန်းထဲမှာ နေပါဦး။ ဘယ်ကိုမှ မထွက်ပါနဲ့ဦး”

“ဘာကွ...။ မင်းက ငါ့ကို အဲဒီလိုအမိန့်ပေးရလောက်အောင် မင်းက ဘာမို့လို့တုန်း”

“သမားတော်ကြီး ဦးမြတ်ထွေးက ပြောတာပါ”

“ဘာ ဦးမြတ်ထွေးလဲ။ မင်းက ဘာအဆင့်ရှိလို့ ဘယ်အရွယ်ရှိလို့ ဦးမြတ်ထွေးလို့ နာမည်တပ်ရမှာလဲ”

“ဪ...ဒါ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် ခေါ်တဲ့နာမည် မဟုတ်ပါဘူး။ လူသူပရိတ်သတ်အပေါင်း၊ လူနာအပေါင်းက ခေါ်တဲ့ နာမည်လေးကို ကျွန်တော်က ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ကို ပြောပြတာပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...ခုချိန်မှာ ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ထံ ဒီအခန်းထဲကနေပြီး ဘယ်ကိုမှ မထွက်ပါနဲ့ဦး”

“ဘာလို့မထွက်ရမှာလဲ၊ ထွက်မယ်”

ထိုသို့ထွက်မည်ပြုသောအချိန်မှာပင်လျှင်...

“ဆရာ ဆရာ”

ထိုသို့အသံပြုကာ ဟိုတယ်အကြီးအကဲနှင့် လုံခြုံရေးပန်ထမ်းတချို့သည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။ သူတို့က ဆရာဆရာဟု ခေါ်သည်မှာ ဦးအောင်ကျော်မဟုတ်သလို၊ ဒေါက်တာဆိုလည်း မဟုတ်ဘဲ မောင်မြတ်ထွေးကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်နေလေသည်။  
မောင်မြတ်ထွေးက...

“အင်း...ဘာများတုန်းဗျ”

“ဆရာ ဒီမှာ ဘာများဖြစ်နေသလဲလို့၊ ဆူညံဆူညံသံတွေ ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်းပါးပါးကြားနေရလို့ တာဝန်အရ လာတက်ကြည့်တာပါ”

“အဲ...ပြဿနာကတော့ ရှိတယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ လူမမာတစ်ယောက် တည်းနေတယ်”

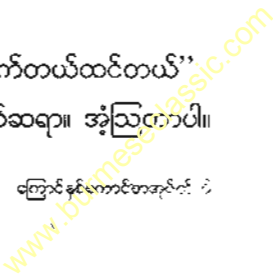
“ဟုတ်ကဲ့...။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်”

“အဲဒီတော့ ဒီလူမမာရဲ့ရောဂါဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အကောက်ဉာဏ်နဲ့ တမင်ဖန်တီးထားတဲ့ရောဂါဖြစ်တယ်။ တကယ့်ရောဂါအစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ် ဟုတ် ပေါက် ပေါက်ပါတယ်ဆရာ။ အံ့ဩတာပါ။”



ဘာကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်ရက်သလဲဆိုတာကို အံ့သြတာပါ”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီအကြောင်းကို ထပ်ပြောမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ”

“အဲဒီရောဂါအတု၊ ဆေးဝါးအတုနဲ့ ဆရာဝန်အတုဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒီနေရာမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

“ဗျာ”

ဟိုတယ်အကြီးအကဲသော်လည်းကောင်း၊ ဝန်ထမ်းများ သည်သော်လည်းကောင်း အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြစ်ကာ အသင့်အထေးသို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေး၏စကားသည် ပြင်းထန်လွန်းသွားသည့်အတွက်ကြောင့် အခန်းထဲမှာရှိသည့် အားလုံးသည်လည်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးက တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိသည့် ပကတိတည်ငြိမ်သောမျက်နှာနှင့် ဟိုတယ်အကြီးအကဲကို ဆက်လက်၍ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“အဲဒီတော့ ခုနေမှာ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး တားဆီးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားက ကူညီနိုင်မယ်ဆိုလို့ရှိရင်ထေ့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်ဝန်ထမ်းတွေကို အမြန်ဆုံးရောက်လာ

ဒီအခန်းဆီ ခေါ်လာပေးစေချင်တာပါပဲ”

“ဟုတ်...ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်”

“နေဦး...။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားစရာ မလိုဘူး”

“ဗျာ...ဆရာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ခင်ဗျားရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်ပါ။ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေဝန်ထမ်းတွေ ဒီကို လာပါစေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ခင်ဗျားကတော့ ဒီမှာပဲ ကျွန်တော်တို့တွေ ဆက်လက်ပြီး စာရင်းရှင်းနေတာကို စောင့်ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ဟုတ်ကဲ့”

မောင်မြတ်ထွေး၏ ထိုစကားကြောင့် ဟိုတယ်အကြီးအကဲက သူ၏ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များဆီ အကြောင်းကြားပြီး ဟိုတယ်အရောက်ခေါ်ရန် စီစဉ်လေသည်။ ထိုဝန်ထမ်း ပြေးထွက်သွားပြီးသောအချိန်မှာမှ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ သူတို့က စောင့်ကြည့်နေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးတို့ ပြဿနာ ဆက်လက်၍ မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းလင်းမည်ဆိုသည်ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ရင်ခုန်စွာ စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့အတွက်လည်း ဤကဲ့သို့ပြဿနာမျိုးသည် ဟိုတယ်တွင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘဲ၊ အခုမှ တွေ့ကြုံရသည့် ထူးထူးဆန်းဆန်းပြဿနာ ဖြစ်နေလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးက လက်နှစ်ဖက်ကိုနောက်ပစ်လျက် အခန်း

ထဲမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။ မပန်း  
က...

“ဆရာ”

“ပြောပါ မပန်းမို့”

“အခု ဆရာ ဘာလုပ်နေတာလဲ မသိဘူး”

“ဟင်း...ဟင်း”

ထိုစကားကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးသည် ရယ်မိလေသည်။  
မပန်းမို့ကိုလည်း အစကတည်းက ချစ်ခင်ရင်းစွဲရှိသည့်အတွက် ပို၍  
ချစ်ခင်သွားမိလေသည်။ မပန်းမို့သည် အတော်ပင် ရိုးသားလေသည်။  
သူက ဟိတ်ဟန်နှင့် အားလုံးကို စိတ္တဗေဒနည်းအရ တိုက်ခိုက်သည့်  
သဘောနှင့် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လမ်း  
လျှောက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူက မည်သို့မှ မပြောခြင်းအားဖြင့်  
တစ်စုံတစ်ယောက်က ပွင့်အန်ပြောလာမည့်စကားကို စောင့်နေခြင်း  
ဖြစ်၏။

မပန်းမို့က ထိုသို့ဝင်ပြောသည့်အတွက်ကြောင့် မောင်မြတ်ထွေးသည်  
ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ တဟားဟားပင် ထရယ်လေတော့သည်။



[၉]

ထိုအချိန်မှာ ဘုမသိဘမသိနှင့် စတင်လှုပ်ရှားလာသူက  
မိမိဖြစ်၏။ အချိန်ကျပြီဟု သူမတာသာ ငြီးငြူရေရွတ်ကာ လူနာ  
ကုတင်ပေါ်လဲလျောင်းနေရသော မမြတ်လေးရုံအား ဆေး  
ကုတ်ရန် ပြင်နေလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးကလဲ လက်နှစ်ဖက်  
နောက်ပစ်လျက် အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရင်း  
မိမိမ၏လှုပ်ရှားမှုကို အေးအေးလူလူ ကြည့်နေလေသည်။  
ကြောင့်ပင်လျှင် အခန်းထဲမှာ ခေတ္တအားဖြင့် စကားစ ပြတ်သွား  
လေသည်။ မမြတ်လေးရုံသည်လည်း ဆေးသောက်ရန်အတွက်

www.burmeseclassic.com

ကုတင်ပေါ်မှာ လူးလဲထဲကာ သူမကို မပန်းမှုံက နံဘေးမှ ကူညီ လျက် ရှိနေလေသည်။

နပ်စ်မ ဖျော်သော ဆေးရည်သည် အရောင်မရှိဘဲ ရိုးရိုး ရေဟုထင်ရသော ဆေးရည်ဖြစ်လေသည်။ မည်သည့် ဓာတုဆေးဝါး များနှင့် ဖော်စပ်ထားဟု မပြောနိုင်ဘဲ သာမန်လူတစ်ယောက် အမြင် ရဆိုလျှင် ထိုခွက်သည် ဆေးခွက်မဟုတ်ဘဲ ရေခွက်ဟု ထင်မှားသွား စရာပင် ရှိလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးသည် ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေရာမှ နပ်စ်မကို...

“ကဲ...ဆရာမရေ ခဏလောက် သည်းခံစမ်းပါဦး”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

ဆရာမက ဆေးခွက်ကို ကိုင်ထားရာမှ နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးမျိုးနှင့် မောင်မြတ်ထွေးကို လှည့်ကြည့်လေသည်။ မောင် မြတ်ထွေးအမြင်အရ ထိုနပ်စ်မသည် အမှန်တကယ် သူနာပြုဆရာမ ဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် ထိုအမျိုးသမီးကို ဆရာမ ဟုပင် တရိုတ်သေတပ်၍ ခေါ်ဝေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ နပ်စ်မ၏ အမေးစကားကို မောင်မြတ်ထွေးက ခေတ္တဆိုင်းငံ့၍ ဖြေကြားပေးလေ သည်။

“ဪ...ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်အစ်မ မမြတ်လေးကို ဆေး မတိုက်ပါနဲ့ဦး။ အဲဒီလို ဆေးတိုက်ဖို့ကိစ္စမှာ ပြဿနာလေး နည်းနည်း ပါးပါး ရှိလို့ပါ”

“ရှင် ဘယ်လို ပြဿနာလဲ”

“ဪ...ဆရာဝန်အတုက ရောဂါအတုကို ဆေးအတုနဲ့ ကုနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းကြရဦးမယ် သေ”

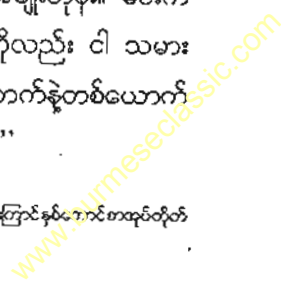
“အို...ကျွန်မ ကျွန်မ”

နပ်စ်မသည် မည်သို့မည်ပုံ ပြန်ပြောရမည်မသိဘဲ အထစ် ထစ်ဖြစ်လျက် မောင်မြတ်ထွေးကိုသာ အူကြောင်ကြောင်ပြန်ကြည့် နေလေသည်။

“ကဲ...ကဲ ဆရာမရေ။ ခဏလေး ကျွန်တော့်ကို အချိန် သေးဆါ ဆရာမ။ ဆေးတိုက်ဖို့ အချိန်ကျပြီဆိုတာ ကျွန်တော် လေးစား ထားပါ။ ဆရာမရဲ့ဝတ္တရားကိုလည်း ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုပါ သေး။ ဒါပေမဲ့ ခဏလေး ဆိုင်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့အောင်ကျော်ရယ် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်နဲ့ နည်းနည်း စကားပြောမလို့ပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်က ဒေါကြီးမောကြီးနှင့်...

“နေပါဦး။ မင်းက ငါ့ကို ဆရာဝန်အတု ဆရာဝန်အတုလို့ ခြားနေတယ်။ အဲဒါ ဘာလုပ်တာတုန်း။ ဘာအချိုးတုန်း။ မင်းက ဘာ သမားတော်အစစ် ဟုတ်လို့လား။ မင်းကိုလည်း ငါ သမား တော်အတုလို့ ပြောရင်လည်း ရတာပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခြားကုတာ အမြင်မတော်တာရှိရင် ရှိမှာပေါ့”



မောင်မြတ်ထွေးက ပြုံးတုံးတုံးလုပ်လျက်...

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသာ သမားတော်အစစ် ဆရာဝန်အစစ်ဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားဟာ လက်ခံနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးတွေ ခဲ့ကြုံခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခုဟာက ခင်ဗျားကို သမားတော်အစစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင်...”

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်က ဝင်ရောက်မေးလေသည်။

“ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“အဲ...အဲဒါကို ပြောရမယ် ဆိုလို့ရှိရင်တော့ အဓိကအချက်ကတော့ ခင်ဗျားမှာ သမားတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အငွေ့ ဘာမှ မရှိဘူး”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်။ သမားတော်တစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်အငွေ့”

“ဟုတ်တယ်...အရိပ်အငွေ့။ အဲဒီစကားလုံးထက် ကောင်းတာ ရှိတယ်ဗျာ”

“ဘာလဲ”

“အငွေ့အသက်”

“ဘာအငွေ့အသက်တုန်း”

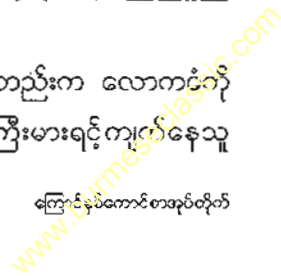
“သမားတော်မှာ သမားတော်အငွေ့အသက်ရှိတယ်ဗျာ”

သမားတော်အချင်းချင်း သိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဘေးလူမသိတောင် ကျွန်တော်သိတယ်ဗျာ။ သမားတော်တစ်ယောက် ခင်ဗျား ဟုတ်ခိုးမှန် လို့ရှိရင် ခင်ဗျားမှာ သမားတော်အငွေ့အသက် ရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်သိတယ်။ ခု ခင်ဗျားက သမားတော်အငွေ့အသက်မရှိဘဲနဲ့ လူလိမ်အငွေ့အသက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟာ...မင်း စော်ကားလှသည်လား”

ဆရာဝန်ကြီး (သို့မဟုတ်) ဆရာဝန်အတူကြီး ဂျူးဂျူးရှဲရှဲဖြစ်ကာ မောင်မြတ်ထွေးကို ရန်ပြုရန် ပြင်လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ရောက်ရှိနေသော ဟိုတယ်ဝန်းထမ်းများက ဆရာဝန်ဆိုသူအား ဝင်ရောက်၍ တားဆီးဖျောင်းဖျလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေး၏ ငကားကို ဆုံးအောင်ပြောပြီးစေပြီး၊ မောင်မြတ်ထွေး၏ ဖြေရှင်းမှုကို တစ်စိတ်သည်းခံနားထောင်ပါရန် ဟိုတယ်အကြီးအကဲက ဦးအောင်ကျော်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်အတူဆိုသူအာလည်းကောင်း၊ လူနာနေထိုင်ရာကတင်ပေါ်မှ မမြတ်လေးရုံအားလည်းကောင်း အားလုံးသည် အချိန်အရပ်ရပ်အရ ထိုဟိုတယ်အကြီးအကဲ၏ စကားကို နားမထောင်ရင် မဖြစ်မှန်း ဆင်ခြင်မိကာ နှုတ်ပိတ်နေလိုက်ပြီး မောင်မြတ်ထွေးမျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်သလို ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုကြလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက လောကဓံကို ခါးခါးသီးသီးခံစားရပြီး၊ အတွေ့အကြုံကြီးမားရင့်ကျက်နေသူ



တစ်ယောက် ပီသစွာပင် ထိုအခန်းအလယ်တွင် ဘုရင်တစ်ပါးကဲ့သို့ တောက်ကြွားစွာ ရဲရဲရင့်ရင့် ရှိနေလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော်နှင့် ဆရာဝန်ဆိုသူကို အောက်ပါအတိုင်း ဆိုလေသည်။

“တကယ်တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားက ဆရာဝန်အစစ် ဖြစ်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် ခင်ဗျား သစ္စာရေ သောက်နိုင်မလား။ ကျွန်တော့် ဦးလေး ဦးအောင်ကျော်ကလည်း အမှန်တကယ် ဆရာဝန်အစစ်ကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အစစ်မ မမြတ်လေးရုံရဲ့ ရောဂါကို ကုပေးတယ်လို့ စေတနာမှန်ကန်ကြောင်း သစ္စာဆိုနိုင်တယ်ဆိုလို့ရှိရင် သစ္စာရေ သောက်မလား”

ထိုစကားကြောင့် ဆရာဝန်ဆိုသူသည်လည်းကောင်း၊ ဦးအောင်ကျော်သည်လည်းကောင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ထို့နောက်မှာမှ တိုင်ပင်မထားသော်လည်း နားလည်မှုရသွားသည့်ပုံစံမျိုးနှင့်...

“ကဲ...ဟေ့ကောင်။ သောက်တယ် ဟေ့ကောင်”  
“သစ္စာရေနော်...။ သစ္စာရေဆိုတာက သစ္စာဆိုပြီးမှ သောက်ရတာ”  
“ရတယ်...ဆိုရဲတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘယ်မှာလဲ...မင်း သစ္စာရေ”

ထိုအခါ မောင်မြတ်ထွေးက အခန်းစောင့်သည့် မိန်းမအား

ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ဖြင့် ရေနစ်ခွက်ကို ယူခိုင်းလေသည်။ ထိုရေနစ်ခွက် ရောက်လာသည့်အခါတွင် မောင်မြတ်ထွေးသည် ဦးအောင်ကျော်နှင့် ဆရာဝန်ဆိုသူအား ချက်ချင်းကမ်းလှမ်းပေးအပ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ ထိုခွက်နှစ်ခွက်ကို မမြတ်လေး ဆေးခွက်အနီးမှာ သွား၍ တရိုတသေ တင်ထားလေသည်။ ထို့နောက်မှာမှ...

“ခင်ဗျားတို့ အမှန်တကယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမလုပ်ပါဘူး။ မလိမ်ညာပါဘူး။ ခင်ဗျားကိုခင်ဗျား ယုံကြည်တယ် ဆိုလို့ရှိရင်တော့ အဲဒီရေခွက်နှစ်ခွက်ကို သစ္စာဆိုပြီးမှ သောက်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို သောက်တယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမှန်တရားကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး ယုံကြည်စိတ် ရှိလာလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ ဦးအောင်ကျော်က...  
“ဟေ့ကောင်...။ မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာတုန်း။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းက ဘောင်ကျော်လွန်းအားကြီးလာပြီ။ ဒီအခန်းထဲမှာ ငါတူမကို ငါ ဆေးကုပေးနေတာ မင်းက ဘုမသိဘမသိနဲ့ ရောက်လာပြီး လူလည်လိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ ငါတို့ကိုပြန်ပြီးတော့ အပေါ်စီးက ဆက်ဆံနေတယ်။ အဲဒါ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဪ...ဟုတ်ပါ့၊ ဟုတ်ပါ့ဗျာ”  
“ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ဘက်က တွေးရင်တော့လည်း အဲဒါကြီးက အဲဒီလိုကြီးဖြစ်ပြီးတော့ အောက်သက်သက်ပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကယ်လို့သာ အဲဒီသစ္စာရေလေး သောက်လို့ရှိရင် ပွဲပြီး

ပါပြီ။ ကျွန်တော် ယုံကြည်စိတ်ချပြီးတော့ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ပေးမှာပါ”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ ဟေ့ကောင်။ ငါတို့ မင်းနဲ့ စကားဆက် မရှည်နိုင်ဘူး၊ အချိန်လည်းမရှိဘူး။ ငါတို့မကုန် ဆေးတိုက်ဖို့အချိန်လည်း နောက်ကျနေပြီ။ မင်း သမားတော်ဆိုရင် မင်း သိရမှာပေါ့။ လူနာကို အချိန်နဲ့ ဆေးတိုက်ရမယ်ဆိုတာကို မင်း နားလည်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ နားလည်လို့ အဲဒီလိုပြောပြနေတာပါ။ အခု အချိန်မရှိဘူးဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဒီသစ္စာရေလေး သောက်လိုက်ပါ။ ချက်ချင်းလှည့်ပြန်ပေးသွားမယ်”

“ကောင်းပြီ ဟေ့ကောင်...ပေး”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ သစ္စာဆိုတာကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်လေး ဆိုရလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုဆိုရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို သင်မပေးတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်သစ္စာဆိုတာ ကိုယ့်တာသာ ကိုယ်ဆိုရတယ်။ သူများတိုင်ပေးတဲ့ သစ္စာဆိုတာက မနိုင်ဘူးဗျ”

“ဟာ...မင်း ငါ့ကို ဆရာလာလုပ်မနေနဲ့။ မင်းအရွယ်က မှန်တာပြောရရင် နှပ်ချေးတောင် မစင်သေးဘူး။ ဒီလောက်ထိ မင်းကို ငါတို့ လက်ခံစကားပြောနေတယ်ဆိုတာ လွန်လှပြီ။ မင်းကိုယ်မင်း ဘဝင်မြင့်မနေနဲ့”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါဆိုလို့ရှိရင်လည်း ကဲ...ရော့ဗျာ”

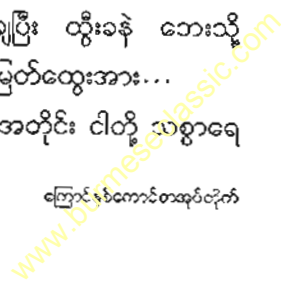
မောင်မြတ်ထွေးသည် စားပွဲပေါ်မှ မမြတ်လေး၏ ဆေးခွက်နှင့် ယှဉ်ထားသော ရေခွက်နှစ်ခွက်ကိုယူကာ ဦးအောင်ကျော်နှင့် ဆရာဝန်ဆိုသူတို့အား တစ်ယောက်တစ်ခွက် ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကျော်နှင့် ဆရာဝန်ဆိုသူတို့သည် ကျယ်လောင်စွာပင် သစ္စာစကားကို ဆိုကြလေသည်။ နှစ်ယောက်တိုင်ပင် ဆိုခြင်းဖြစ်သဖြင့် အခန်းထဲမှာ သူတို့၏အသံနှင့် လုံးထွေးပြီး တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေလေသည်။ သာမန်နှင့်မတူဘဲ ဤအခန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့် နိမိတ်များယှက်သန်းနေသည်ကို ဘေးလူများကပင်လျှင် ခံစားရလောက်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဦးအောင်ကျော်က သူသည် တူမလေး၏ရောဂါ ပျောက်ကင်းအောင် ဆရာဝန်အစစ်အမှန်ကို ခေါ်ပေးထားသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခါ ဆရာဝန်ဆိုသူကလည်း သူသည် လူနာတွေကို ဆေးကုသပေးခဲ့သည့် စစ်မှန်သောဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး၊ ဦးအောင်ကျော်၏ အကူအညီတောင်းချက်အရ ဒီလူနာအား လာရောက်ကုသနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သစ္စာဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ထိုရေခွက်ကို မော့သောက်ကြလေသည်။ ရေခွက်ကိုမော့သောက်ပြီးမှာ ဦးအောင်ကျော်က ရေခွက်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြန်ချပြီး ထိုးခနဲ ဘေးသို့ တံထွေးတစ်ချက် လှည့်ထွေးကာ မောင်မြတ်ထွေးအား...

“ကဲ...ဟေ့ကောင်။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါတို့ သစ္စာရေ



သောက်ဆိုလို့ သောက်ပြီးသွားပြီ။ မင်းရှေ့မှာ သစ္စာလည်း ဆိုပြီးပြီ။ မင်း ကြားတယ်။ ကဲ... အခုအချိန်ကစပြီးတော့ မင်းကိစ္စ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး။ မင်း သွားတော့”

မောင်မြတ်ထွေးသည် ဦးအောင်ကျော်၏ ဒေါသမျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးပြန်ကြည့်လျက်...

“အင်း...ဦးလေးဦးအောင်ကျော်တို့က အတော်ပြတ်သား သကဲ့သို့”

“ဘာလဲကွ။ ဘာကိစ္စ မပြတ်သားရမှာလဲ။ မှန်တာလုပ်တဲ့ သူဆိုတာ ပြတ်သားတယ်ကွ။ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီအခန်း ထဲက သွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးလားဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ...စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦးဗျာ”

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာဝန်သည်...

“အား...”

ထိုသို့ အော်ဟစ်ကာ ရပ်နေရာမှ ခွေခနဲ လဲကျသွားသည်။ အာလုံးသည် အလန့်တကြားဖြစ်သွားကာ ဆရာဝန်ကို ပြေးရွံ့ထူရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။ ဦးအောင်ကျော်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မျက်လုံး မျက်ဆံပြူးကာ...

“ဘာ...ဘာဖြစ်တာတုန်း”

ဆရာဝန်ဆိုသူကို နပ်စ်မနှင့် လူနာစောင့်မိန်းမတို့က ဆွဲထူ နေပြီး သူတို့ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသဖြင့် ဟိုတယ်မှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း တစ်ချို့က ဝင်ရောက်၍ ထူမပေးရလေသည်။ ဆရာဝန်သည် မျက်ဖြူစိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ပါးစပ်မှလဲ အမြဲပြများ ထွက်နေလေ သည်။

“ဘာ...ဘာဖြစ်တာတုန်း။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာတုန်း”

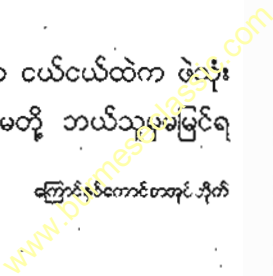
ဦးအောင်ကျော်က အရူးကြီးတစ်ယောက်ပမာ ထိုကဲ့သို့ အော်ဟစ်မေးမြန်းသော်လည်း မည်သူကမှ ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိချေ။ အခန်းထဲတွင် တည်ငြိမ်စွာရပ်နေသူဟူ၍ မောင်မြတ်ထွေး တစ်ယောက်သာရှိပြီး သူ၏မျက်နှာအမူအယာမှာလည်း ခပ်ပြုံးပြုံးသာ ရှိနေလေသည်။

မပန်းမုံသည် ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်ဖြစ်နေပြီး မမြလေးမှာလည်း ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ သကဲ့သို့ မောင်မြတ်ထွေး၏မျက်နှာကို လှန်၍ တစ်မေ့တစ်မော ကြည့်ရှုနေလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက ထိုအခါကျမှ...

“ကဲ...မမရေ။ မမသောက်မယ့် ဆေးဆိုတာ အဲဒါဗျ။ ခွက်သုံးလုံးကို ယှဉ်ချထားပြီး ကျွန်တော် လဲလိုက်တာဗျာ”

“ရှင်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မမရေ။ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ထဲက ဖဲသုံး ချစ်သမားတွေကြားထဲမှာ ကြီးလာတာ။ မမတို့ ဘယ်သူမှမမြင်ရ





အောင် ဒီလူပုံအလယ်မှာ ခွက်သုံးလုံးကို လဲလိုက်တာ။ မမ သောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ဆေးခွက်ကို ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ဆီကို ပေးလိုက်တာ”

“ရှင်...ဘာလဲ ဘာလဲ ဟင်။ အဲဒီဆေးက ဘာလဲဟင်”

“ဆေးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ အဆိပ်လို့ ပြောလို့ရှိရင် မှန်ကောင်း မှန်လိမ့်မယ်”

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အိုး”

မောင်မြတ်ထွေး၏စကားကြောင့် အခန်းထဲရှိလူအားလုံးသည် အသီးသီး ထွက်သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအထဲတွင် ဦးအောင်ကျော်က ပါဝင်ခြင်း မရှိချေ။ ဦးအောင်ကျော်သည် အမုန်းဒေါသ လျှမ်းလျှမ်းထနေသော မျက်လုံးများနှင့် မောင်မြတ်ထွေးအား စေ့စေ့ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော်အကြည့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောရမည့်စကားကိုသာ ဆက်၍ ပြောဆိုလေသည်။

“ထိုအရပ်ဒေသမှာ ကလေးကချေဇီပို ကြီးပျင်းလာရတဲ့ ကျွန်တော်က ဒီမန်ခွက်ကို လဲလိုက်တယ်။ ခုနပြောတဲ့အတိုင်းပဲနော်။ မမသောက်ရမယ့်ဆေးက အဲဒီဆရာဝန်ဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ဆရာဝန် အခု သောက်လိုက်တယ်။ သောက်တော့ သူ ဒီလိုဖြစ်

သွားတယ်”

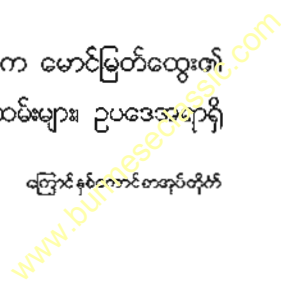
“သူ...သူ သေသွားပြီလား”

ထိုသို့ပြောပြီး မောင်မြတ်ထွေးသည် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ဖေးမပေးထားရသော ဆရာဝန်ဆိုသူအား နောက်ကျောကို ညာဘက် လက်ဝါးနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း ထိကပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ခဏလေး အာရုံပြုသည်အနေနှင့် မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားပြီး ကျောကုန်းမှလက်ကို ဆတ်ခနဲ ပြန်ခွာလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လျှင် ဆရာဝန်သည် သတိဝင်လာသကဲ့သို့ ဝေါခနဲ ခုနကသောက်ထားသည့် ဆေးများကို ပြန်၍ ထိုးအန်လေသည်။

“ကဲ...သူ့အတွက် စိတ်ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ သူများကို သူတိုက်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အဆိပ်ခွက် သူ့တာသာသူ သောက်မိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သမားတော်စည်းကမ်းကို ဘယ်တော့မှ မဖောက်ဖျက်တဲ့ မောင်မြတ်ထွေးဆိုတဲ့ သမားတော်တစ်ယောက် ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကံကောင်းသွားတယ်။ သူ အသက်ရှင်ကိန်း ဆက်ရှိသွားတယ်”

“အေးလေ...။ သူ အသက် ဆက်မရှင်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ ဒီအမှုကြီးမှာ သူက အရေးပါတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတဲ့ တရားခံမဟုတ်လား”

ထိုအချိန်တွင် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက မောင်မြတ်ထွေး၏ ကောင်းအရ ဆင့်ခေါ်ထားရသော တာဝန်ရှိဝန်ထမ်းများ၊ ဥပဒေအာဇာနည်



များ အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူတို့သည် အခန်းထဲ  
ရောက်ရောက်ခြင်း အခြေအနေကို အကဲခတ်မိကာ ဟိုတယ်အကြီး  
အကဲအား မေးခွန်းအနည်းငယ် မေးပြီးနောက် ဆရာဝန်ဆိုသူနဲ့  
ဦးအောင်ကျော်ဆိုသူအား ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းရန် ပြင်ဆင်ကြလေ  
သည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်ကျော်က...

“နေဦး နေဦး။ ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

“ကျုပ်က ကျုပ်တူမအတွက် ဆရာဝန်ကို စေတနာ  
ငှားပေးတာ။ ဒီဆရာဝန်အတုဖြစ်နေတာလဲ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒီဆရာဝန်  
က ကျုပ်တူမကို အဆိပ်ခတ်မယ်ဆိုတာလဲ ကျုပ်မသိဘူး။ ဘာ  
မသိဘူး။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ မဖမ်းကြနဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ဆရာဝန်ဆိုသူက...

“ဟာ...ဦးအောင်ကျော် ဒီလိုမပြောနဲ့လေ။ ဒီကောင်မလေး  
သေသွားလို့ရှိရင် ဒီအမွေတွေ ရမယ်။ အဲဒီအထဲကနေ ကျွန်တော့်  
၃၀%ပေးမယ်ဆိုပြီး ဦးအောင်ကျော်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ညှိနှိုင်းထား  
ကိစ္စလေ။ ဘာကိစ္စ ဒီလိုပြောတာတုန်း”

“ဟာ...မင်းကို ငါ ဘယ်တုန်းက ပြောဖူးလို့တုန်း”

“ဦးအောင်ကျော် အဲဒီလိုမညာနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ သေဆု  
ညှိပြီးမှ လုပ်တဲ့ကိစ္စ”

“ဟာ...မင်း ငါ့ကို မတရားစွပ်စွဲတဲ့ ကိစ္စပဲ”

“မတရားစွပ်စွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးအောင်ကျော်နော် ဦး  
အောင်ကျော်။ အဲဒီလိုလည်တတ်ပတ်တတ်မှန်းသိလို့ ဦးအောင်ကျော်  
အဲဒီလိုပြောသမျှအကုန်လုံးကို နောက်ကနေပြီးတော့ နံရံတစ်ဘက်က  
နားထောင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမကော။ တပည့်တွေကော အကုန်ရှိ  
တယ်။ အကုန်လုံး သက်သေလိုက်လို့ ရတယ်”

“ဟာကွာ...”

ဦးအောင်ကျော်သည် ဒေါသထွက်လျက် နံရံကို လက်သီး  
နှင့် ဝှန်းခနဲ ထိုးလိုက်လေသည်။ နံရံကမူ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ လက်နားပြီး  
သူ့လက်ကို ဆောင့်ဆောင့်ခါလျက် ဆရာဝန်ဆိုသူအား မျက်ထောင့်  
နီကြီးနှင့် ကြည့်ပြီး...

“မင်းကွာ...မင်း တော်တော့”

“ဘာ တော်တော့လဲ။ ကျွန်တော်ပြောရမယ့်စကား။  
ခင်ဗျား...ခင်ဗျားက အရမ်းကိုယ်လွတ်ရုန်းလွန်းအားကြီးတယ်။ လုပ်မှ  
တော့ သေတူရှင်တူပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ဘာတုန်းဗျာ။ ကျုပ် ဒီနေရာမှာ  
သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် ထောင်ကျရင် ခင်ဗျားလည်း ကျရ  
မှာပဲ”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ”

“တောက် မင်းလိုကောင်နဲ့ ငါ လက်တွဲမိတာ မှားသွား  
တယ်”

“ဟင်”



“ကျွန်ကလည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ လက်တွဲမိတာ မှားသွားတယ် ခင်ဗျားပြောတော့ အပိုင်ဆို။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီလည်း”

“ငါလည်း မသိဘူးကွ။ အခုမှ ဒီကောင်က ဘယ်က ရောက်လာတဲ့ အကောင်မှန်း မသိဘူး”

“ခင်ဗျား မပိုင်လို့ပေါ့ဗျ”

“ဟာ...ပိုင်တယ်၊ ပိုင်တယ်၊ ပိုင်လို့လုပ်တာ။ အောင်ကျော် တို့က မပိုင်ရင် မလုပ်ဘူး”

“ခင်ဗျား ခုထက်ထိ လေမလျော့ဘူး။ ခု မပိုင်လို့ဘဲ အခု ကျုပ်တို့ ရဲဖမ်းခံရပြီ”

“ဟာကွာ...ဒီကောင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဦးအောင်ကျော်သည် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များမှ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ကာ...

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ရှေ့နေနဲ့ ဖြေရှင်းပို့မယ်”

ထိုအချိန်တွင် ရှေ့နေကြီး ဦးမောင်မောင်က...

“ဟာ...ဘာရှေ့နေမှ ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး ဦးအောင်ကျော် ရေ။ ဒီနေရာမှာ ရှေ့နေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးရှိတာ။ ခင်ဗျားရှေ့နေခေါ်လည်း သုံးလို့ မရတော့ဘူး”

“တောက်”

ဦးအောင်ကျော်သည် အင်မတန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြီ သွားကာ မျက်နှာကြီးအိုကျသွားလျက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲ

ဆောင်ဆောင်အောင်အောင် ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူ၏အသွင် အပြင်မှာ အင်မတန်စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည့် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချိပြီး မျက်နှာမှာလည်း ချက်ချင်းပင်လျှင် နောက်ထက် (၁၀)နှစ် (၁၅)နှစ်ခန့် အိုမင်းကျသွားလျက်။

ထို့နောက် ဟန်မဆောင်နိုင်သော သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို ချလျက် သူ့ဘာသာ ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်ပြီး ဦးမောင်သက်သက် ထိုင်နေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အား တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ရန် ပြင်ဆင်နေကြလေ သည်။ ဦးအောင်ကျော်က မတုန်မလှုပ်ပင် ရှိနေသော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးက ဝင်ရောက်၍ မေတ္တာရပ်ခံ တားဆီးလေသည်။

“နေကြပါဦးဗျာ...နေကြပါဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်သည်လည်း မောင်မြတ်ထွေး၏ ဂုဏ်ရှိန်ကို လေးစားနေသူဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ထိုကဲ့သို့ ပြန် မည်၍ မေးမြန်းလေသည်။

“နေပါဦးဆိုတာ သူ့ကို မဖမ်းနဲ့လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။

အဲဒါက ဖမ်းပါ။ ဒီအမှုတွဲတင်မဟုတ်ဘဲ သူ့မှာ အခြားအမှုတွဲတွေ ခိုတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဖော်ဦးမလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအချိန်တွင် ဦးအောင်ကျော်က သေနေရာမှ ပြန်လည်



အသက်ဝင်လာသကဲ့သို့ မောင်မြတ်ထွေးကို မျက်လုံးလှန်းကြည့်ကာ...

“ဘာ...ဘာအမှုလဲ၊ လာပြောမနေနဲ့။ ဒီတစ်မှုထဲရှိတာ”

“ဟီး...လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်(၂၀)ကျော်က ကျွန်တော်နဲ့ မမမြတ်လေးရုံတို့ရဲ့ အဖေ့အမေကို ခင်ဗျား အစီအစဉ်ရှိရှိနဲ့ သတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ”

“ဘာ...ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ သူတို့တာသာ သူတို့ကားမှောက်တာ ငါနဲ့ဘာဆိုင်တုန်း။ ကိစ္စအားလုံးကို ငါက ဝန်ခံရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စိတ်လျှော့ပါ ဦးလေးဦးအောင်ကျော်၊ စိတ်လျှော့စမ်းပါ။ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောလို့ ရပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဒီစကားတွေဆို ဆက်ပြောနိုင်ဘူး။ မပြောနဲ့၊ ဟုတ်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဪ”

“အဲဒီအတုန်းကဗျာ ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော်ပါတယ်။ ကံကောင်းလို့ ကျွန်တော်မသေခဲ့တာ။ ဟင်...ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ကို ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိ မမေးရတော့ဘူးလား”

“မေးမနေနဲ့လေ။ အပိုတွေလို့ ပြောမထားဘူးလား။ ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ...အဲဒါဆိုလို့ရှိရင်လည်း ကျွန်တော်ကပဲ နည်းနည်း

ကြောင်းပေးမယ်နော်။ မေ့နေလို့ရှိရင်လည်း ပြန်ပေါ်အောင်ပေါ့”

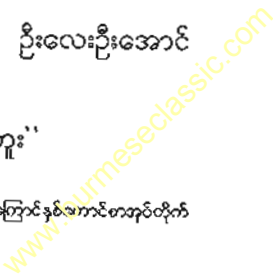
“ဘာလဲ...။ မင်း ဘာကြောင်းပေးမှာလဲ ပြောစမ်း။ ဘာကို ငါက မေ့ရမှာလဲ”

“အေးဗျာ...ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးလေးဦးအောင်ကျော် ရန်ကုန်မှာပဲ ကျန်ခဲ့တဲ့လူပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်အိမ်မှာ ဒီလိုကားမှောက်ဖို့အတွက်ကို ဦးလေးဦးအောင်ကျော် စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ကားကို အစီအစဉ်ရှိရှိနဲ့ ဖျက်ဆီးထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက နေဦးမှ ဦးလေးဦးအောင်ကျော် ထင်ထားတဲ့ ခရီးအကွာအဝေးအတွင်းမှာ ကားမမှောက်ဘဲနဲ့ လမ်းဆုံးနားရောက်ကာနီးကြမှပဲ ကားမှောက်တယ်လေ။ အဲဒီတော့ ကားမမှောက်မချင်း ဦးလေးဦးအောင်ကျော် စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးကျတော့ မောင်းတောမြို့အနားမှာ ဒီလိုကားမှောက်လို့ ထင်မယား သေသွားပြီ။ ဒီကလေးလည်း သေသွားပြီဆိုတဲ့အချိန်မှာ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင်...စကားပြောတယ်ဆိုတာ အကြောင်းအကျိုးနဲ့ ပြောတယ်ကွ။ မင်းမှာ ဘာအကြောင်းအကျိုးရှိလဲ။ ဒီလိုပြောဖို့အတွက် နားမှာ ဘာခိုင်လုံမှု ရှိသလဲ”

“အေးဗျာ...။ အခု ကျွန်တော်က ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ကို တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“မတောင်းဆိုနဲ့။ ငါ ဘာမှမပေးနိုင်ဘူး”



“အမ်း...အဲဒါဆိုလည်း တောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ စကားလုံး ပြန်ပြင်လိုက်မယ်။ စစ်ဆေးတယ်လို့ ပြင်မယ်”

“မင်းကငါ့ကို စစ်ဆေးရအောင် မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ တုန်း”

“ဪ...ကိုယ့်ဘဝ သေအောင် သတ်ခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ကလေးတောင်မှ မေးခွင့် မရှိဘူးလား”

“အေး...မင်းကို သေအောင်သတ်တဲ့လူကို မင်းဘာသာ မင်း သွားပြောလေ။ ငါမဟုတ်ဘူးလို့ ငါပြောပြီးပြီပဲ”

“အင်း...။ အေးဗျာ...မဟုတ်ဘူးဆိုတော့လည်း မဟုတ်တဲ့ အလျောက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟုတ်မဟုတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ချက် လောက် မေးမယ်လေ”

“မင်းကတော့ကွာ ငါ့ကို သက်သက်လာဖို့တဲ့ ဂြိုဟ်ဆိုးပဲ”  
ထိုသို့ပြောပြီး ဦးအောင်ကျော်သည် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေ သည်။ အားမတန်မာန်လျော့သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးပါရှိမကဘဲ မောင်မြတ်ထွေးပြုသမျှ နုရမည့်အခြေအနေသို့ သူရောက်နေသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ခံစားနေရုံလည်း ပေါ်လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးကမူ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင်...

“ကဲ...အားလုံး အခန်းထဲမှာရှိသမျှ လူတွေ ငြိမ်ပေးကြပါ”  
အားလုံးက အလိုလျောက်ပင် မောင်မြတ်ထွေး၏စကား အတိုင်း ငြိမ်သက်ပေးကြလေသည်။ ဦးအောင်ကျော်ကသာ

မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဝိညာဉ်ခေါ်မလို့”

“ဘာ...ဝိညာဉ်ခေါ်မလို့...။ ဟုတ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်...။ ဝိညာဉ်ခေါ်မလို့”

“ဘယ်သူဝိညာဉ် ခေါ်မှာတုန်း”

“ဪ...ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ကလဲဗျာ...ဒုံးဝေးရန် ကော။ ဒီကိစ္စအတွက် ဝိညာဉ်ခေါ်ပါမယ်ဆိုမှတော့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ခေါ်မှာပေါ့”

“ဟေ...ဘာ...။ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ အဲဒါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ...။ အဲဒီဝိညာဉ်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဆက်သွယ် ကြည့်မယ်လေ။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးနဲ့ပါ ဆက်သွယ်ပေးမှာပါ။ ဦးလေးဦးအောင်ကျော် အဲဒီခါကျမှ အဲဒီဝိညာဉ်နဲ့ စကားပြောကြည့် လေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အကုန်လုံးပရိသတ်အဖြစ် ထိုင်ကြည့်ပေး နေမယ်။ သူတို့က သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဦးလေးဦးအောင်ကျော်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်”

“ဟာ...မင်းအဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့။ မင်း နော်လိုလို စုန်းလိုလို၊ ကဝေလိုလိုနဲ့ ငါ့လာမလုပ်နဲ့ မရဘူး။ အဲဒီလို အပေါက်မျိုး ငါလက်မခံဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး...ခဏလေးစောင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ အခုဒီကိစ္စ



www.burmeseclassic.com

ကို မစောင့်ဘူးဆိုလို့ရှိရင် ဦးလေး ခုချက်ချင်း ရဲစခန်းလိုက်သွားရမှာ။ အချုပ်ထဲလိုက်သွားရမှာ နားလည်လား။ ခု ဒီမှာခဏထိုင်နေရတာက ပိုမသက်သာဘူးလား။ ခင်ဗျား လက်ထိပ်ကြီးနဲ့ အဖမ်းခံရဖို့ အချိန် နည်းနည်းလေး နောက်ကျသွားတာပေါ့။

“အွန်”

ထိုစကားသည် ဦးအောင်ကျော်၏ အရှိက်ကို ထိသွား သလိုဖြစ်ကာ ဦးအောင်ကျော်သည် မျက်နှာကြီးမည်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ သည်။ မောင်မြတ်ထွေးကို မည်သည့်စကားမှ ပြန်မဆိုနိုင်ဘဲ ရှိနေ လေသည်။ မောင်မြတ်ထွေးက...

“ကဲ...အဲဒါဆို ကျွန်တော်ဝိညာဉ်ခေါ်မယ်နော်”

ထိုအခါကျတော့လည်း ဦးအောင်ကျော်သည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင်...ဟေ့ကောင်...ဟေ့ကောင် လျှောက်လုပ် မနေနဲ့။ မင်း ခေါ်တတ်လို့လား”

“ဪ...ဦးလေးကလည်းဗျာ။ ကျွန်တော်က သင်္ချိုင်းကုန်း ထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အကောင်ပါလို့ ပြောနေတယ်”

“ဟင်...အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း”

“ဪ...ဆိုင်တာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဝိညာဉ်တွေနဲ့ အတူနေနေ ရတဲ့ကိစ္စကို”

“ဟာ...”

ဦးအောင်ကျော်သည် မည်သည့်စကားကိုမှ ဆက်မပြောနိုင် ဘဲ ဖြစ်ပြန်ကာ သူ့ခေါင်းကိုသာ အမိပ္ပိုယ်မဲ့ ကုတ်ဖွလျက် အလွန် အင်မတန် စိတ်ဆင်းရဲနေသောပုံစံကို ဖော်ဆောင်ပြလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်မြတ်ထွေးက ဦးအောင်ကျော်၏စကားကို အလျဉ်းကရှုမထားဘဲ သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဝိညာဉ်ခေါ်ဖို့ရန်သာ ဆက်လက်၍ ဆောင်ရွက်လေသည်။

“ကဲ...မပန်းမုံရေ”

“ရှင်...ပြောပါဆရာ”

“အဲ...တံခါးလေးတွေကို တစ်ချပ်ပိတ် တစ်ချပ်ဖွင့်ထား မယ်။ လိုက်ကာတွေကိုလည်း တစ်ချပ်ပိတ် တစ်ချပ်ဖွင့်ထားမယ်။ အလင်းဟာ အခန်းထဲမှာ မှောင်တစ်ဝင်လင်းတစ်ဝက် ဖြစ်နေပလေ့ ရေး။ လုံးလုံးမှောင်စရာလည်း မလိုဘူး။ လုံးလုံးလင်းစရာလည်း မလိုဘူး။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုအတိုင်း မပန်းမုံက လိုက်လံဆောင်ရွက်လေသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြသော ဟိုတယ်အကြီးအကဲ၊ လျှံခြံရေး ဇန်ထမ်းများနှင့်တကွ သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များသည်လည်း ထိုကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ သို့သော် ထိုကိစ္စကို သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိသည်က ဦးအောင်ကျော်ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့...ဟေ့...ဟေ့ကောင်။ မင်း တကယ်ခေါ်မလို့လား”



“ဪ...ရောက်လာရင် ဦးလေး တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟင့်အင်း...။ ငါမတွေ့နိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူးလေ...။ ဦးလေးနဲ့သူတို့နဲ့ စကားပြောကြည့်လိုက်ပေါ့။ အဲဒီအခါကျ ဦးလေး တွေ့မှာပေါ့။ ဪ...ဦးလေး မဟုတ်ရင် ဦးလေး ပြောပြလေ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာရှိတာလဲ”

“ဦးလေးလုပ်တယ်ဆိုတာ သူတို့က သိနေတယ်။ ကျွန်တော့်တောင် သူတို့ပြောတယ်”

“ဟာ...ဟေ့ကောင် အမိပွယ်မရှိတဲ့ဟာတွေ မင်း လာပြောမနေနဲ့။ ငါလုပ်တာ သူတို့မသိဘူး။ ငါလုပ်မှန်းတောင် မသိဘဲ သူတို့ သေသွားတာ။ ခုမှ အဲဒါတွေ လာပြန်ပြောမနေနဲ့”

ထိုစကားကြောင့် တာဝန်ကျဝန်ထမ်းများက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုကာ မောင်မြတ်ထွေးကိုလည်း မျက်နှာပင့်လျက် ဤအချက်သည် တရားခံ၏ ဝန်ခံချက်ဖြစ်သည်ဆိုသောအကြောင်းကို လှမ်း၍ မျက်ရိပ်ပြ အကြောင်းကြားကြလေသည်။

သို့သော်လည်း မောင်မြတ်ထွေးက ထိုမျှနှင့်မရပ်။ ဦးအောင်ကျော်သည်လည်း သူ့စကားလွန်သွားမှန်း သူ့ဘာသာသူ မရိပ်မိ။ ထိုအခြေအနေကိုပင် အမိအရဖမ်းကာ မောင်မြတ်ထွေးသည် ဦးအောင်ကျော်အား ဆက်လက်၍ ပျော့ကွက်ကိုနှင်းကာ သူ့၏မိဘ

များကို သတ်သော တရားခံဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်စေရန် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လေသည်။

“ကဲ...ဟုတ်ပါပြီ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဦးလေး ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘေးမှာ လူတွေအများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံးလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီညာဉ်တွေကလည်း ဦးလေးကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ စကားလေးနည်းနည်း ပါးပါးပြောပြီး ဦးလေးကို မကျေနပ်ကြောင်း အသိပေးရုံပါ”

“ဟာ...ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ကွာ၊ မလုပ်နဲ့ကွာ”

“ဪ...ဦးလေးကလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို”

“မလုပ်နဲ့ကွာ ငါကြောက်တယ်။ သူတို့ငါ့ကို လာမြှောက်နေတာ ကြာလှပြီ”

“ဟုတ်လား...။ ဒါဆိုလဲ ဦးလေးရယ်...ဦးလေးက တောင်းပန်လိုက်ပေါ့”

“တောင်းပန်တာပဲ...။ သူတို့ကို ငါ သတ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ငွေလိုလို့ပါ။ ဒီအမွေတွေကိုသာ ရလိုက်လို့ရှိရင် ငါချမ်းသာမှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ကလေးပင်သွားလို့ လုပ်မိတာပါ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြီးပြီ”

“ဪ...အဲဒီတော့ သူတို့က ခွင့်လွှတ်သလား”

“ဟာ...မမေးနဲ့ကွာ။ ပြောရင်းဆိုရင်း ငါကြောက်လာပြီ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ငါက ဘယ်သူမှ ပြောတာ မဟုတ်...မဟုတ်”



www.burmeseclassic.com

ထိုအချိန်မှပဲ ဦးအောင်ကျော်သည် သတိဝင်သွားပြီး သူ့ စကား ကျွဲသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိကာ နံဘေးကို ကျိုးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်လေသည်။ ပြီး...ဂုန်းခနဲထရပ်ပြီး ထွက်ပြေးမည် ပြုသဖြင့် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးထားလိုက်ကြလေသည်။

မောင်မြတ်ထွေးသည် အစ်မဖြစ်သူ မမြတ်လေးရုံကို ကုတင်ပေါ်မှ ထူမလျက်...

“ကဲ...မမ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဒီနေ့ကစပြီး လူမမာလို ခွေနေစရာ မလိုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေသွားကြတာပေါ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ရှိနေသည်ကို နံဘေးမှ မပန်းမှုံက ကြည့်နူးပီတိဖြစ်စွာ ကြည့်နေလေသည်။



[၁၀]



တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ရန်ကုန်မြို့၏ လူဂုဏ်တန် ခပ်ကွက်တစ်ခုတွင် သမားတော်လေးမောင်မြတ်ထွေးနှင့် မပန်းမှုံတို့၏ မင်္ဂလာည့်ခံပွဲကို ခြိမ်းခြိမ်းသဲသဲ ကျင်းပလေသည်။ မမြတ်လေးသည် လည်းကောင်း၊ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်သည်လည်းကောင်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် မမောနိုင်မပမ်းနိုင် ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံရင်း ပျော်ရွှင်နေကြလေတော့သည်။

လတ်ပုံသ

